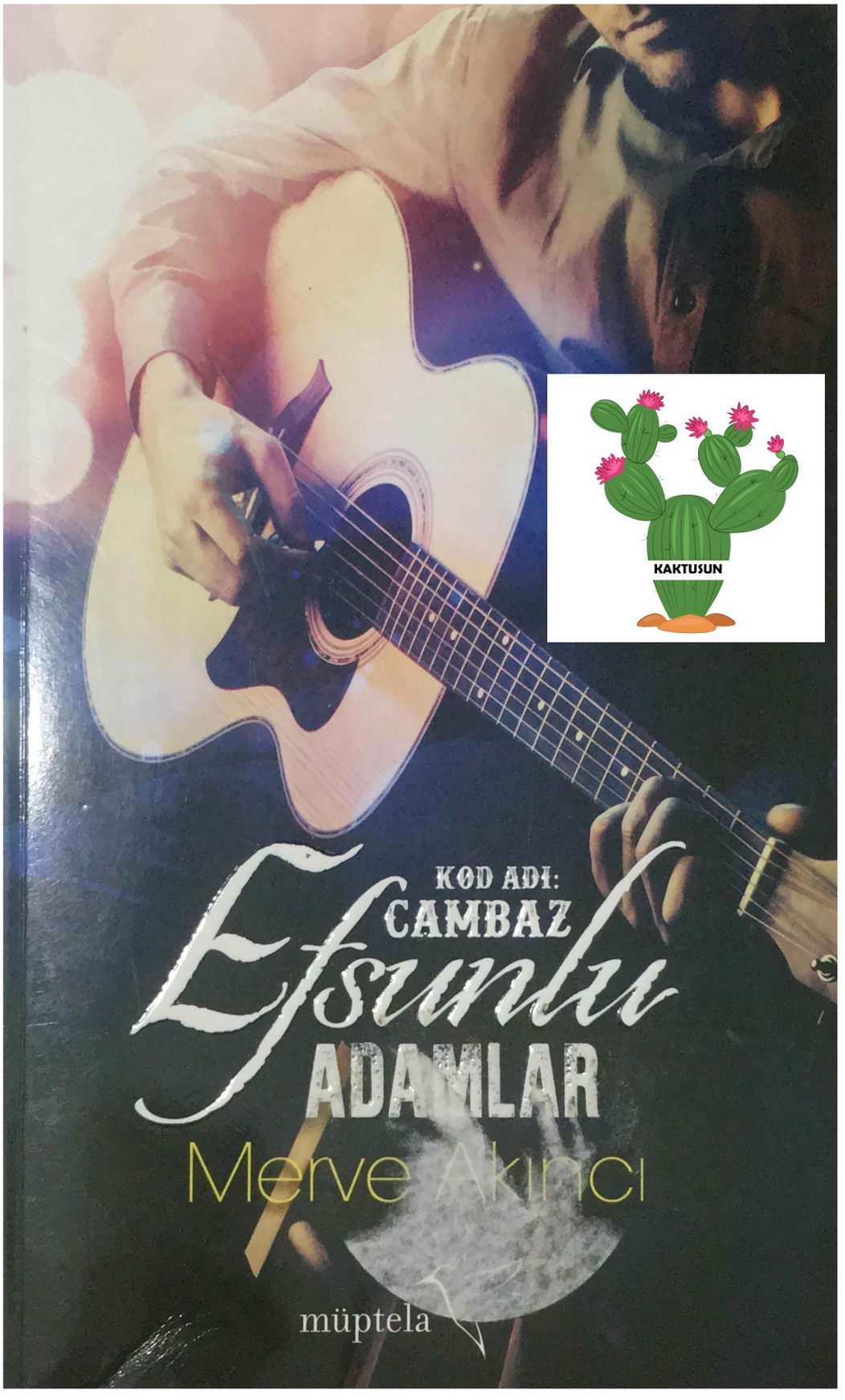
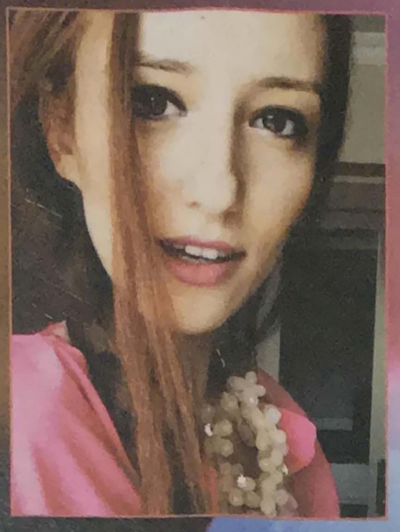

KOD ADI:
CAMBAZ
Efsunlu
ADAMLAR
Merve Akıncı
müptela

Onlar Efsunlu Adamlar…
Sırası geldikçe anlatılacaklar.
Sıra Timuçin'de. Nam-ı diğer Tim.
Kod Adı: Cambaz
Müziği, kadınları, yalnızlığı, bir gece kalıp, ertesi sabah yok olmayı, oyunlar oynamayı en iyi O biliyordu.
Sonra bir gün oyunun kuralları değişiverdi… Eylül geldi.
Renklerini, saçlarını, botlarını, saç bandını; cambazın ipinin ortasına koydu ve denge bozuldu.

"İnce bir ipin üstünde yürüyorduk.
Ve Cambaz olan oydu. İşi en iyi bilen o…"

Efsunlu Adamlar Serisi'nin ikinci kitabı Kod Adı Cambaz, okuruna bir solukta okunacak sürükleyici bir hikâye vaat ederken, yazarı Merve Akıncı'nın kalemine de hayran bırakacak.

"Bir anda yağmura yakalanmak, sınırların nerede başladığını nerede bittiğini anlayamamak, arınmak, aşık olmak gibi..."
—EREN NADİR AKŞAMOĞLU. ***SAKLAMA KABI*** blogunun sahibi

0750475 FFB
THG
0750475 FFB

müptela

KAKTUSUN
TELEGRAM

9 786059 021838

Efsunlu Adamlar
Kod Adı: Cambaz

Merve Akıncı

Yayın Koordinatörü: Tuğçe Nida Sevin
Editör: Can Kara
Yazar Koçu: Esra Baş
Kapak Tasarımı: Şükrü Karakoç
Grafik Tasarım: Şükrü Karakoç
1. Baskı, Ağustos 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-9021-83-8
© Müptela Yayınları, 2016
© Merve Akıncı, 2016
Sertifika No: 11407
Yayınevi Logosu: Şükrü Karakoç
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Müptela™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34 - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Merve Akıncı

KØD ADI: CAMBAZ Efsunlu ADAMLAR

müptela

"Size güzel cümleler kuran insandan korkun.
Çünkü kalbinizi kıracak kelimeleri de
çok doğru seçer o."

–*Muhsin Ünlü*

SOL ANAHTARI

Kışın renksiz ve melankolik havasına inat olsun, bana yazı, baharı getirsin diye Koop'un *Come To Me* adlı şarkısını dinliyor, bir yandan da küçük bir çocuğun bayram sevincini andıran bir hevesle hangi resim paletini seçsem diye düşünüyordum. Uygun bulduğum bir tane vardı; Çiçek palet. Çiçeklere âşık bir kıza, çiçek bir palet. Sonunda, cilalanmış tahtalar içinde, daha fazla boya karıştırmama yardımcı olacak en büyüğünü seçtim. Sıra sıra dizili tüplerin içinde rengârenk boyalar, görünmez elleriyle beni çekiştirirken, onlara da karşı koyamadım.

Resme ilgimi keşfettim keşfedeli, beni hayatta en mutlu eden şeyi, belki de yaşama amacımı bulmuş gibiydim. Hayattan aldığım en keyifli tatlardan biri de malzeme alışverişine çıkmaktı. Dükkânlarda saatlerce, hiç yorulmadan ve sıkılmadan vakit geçirebilirdim. Nitekim bugün de aynı durumda buldum kendimi. Sabahın onunda çıktığım eve dönmek için, akşamüstü dörtte harekete geçebildim ancak. Elimde karton poşetimle, dondurucu soğuğa adımımı atmadan önce paltoma sarıldım. Kapıyı açınca, derhal kapatma isteğime güçlükle karşı koydum. Ben bahar kızıydım, çiçek severdim, yeşilliği, pamuk bulutları ve nispeten daha hafif giyinmiş insanları. Kilom bile palto kadardı benim!

Sanırım bu soğukta en olmadık şey, sıcak tutmasını can-ı gönülden istediğin eldivenlerin ellerindeyken tele-

fonun çalmasıydı. Kar beyazı eldivenlerimi çıkarıp, telefonumu kızarmış elime alıp, yine kızarmış olduğunu görmesem de bildiğim kulağıma götürdüm. Bir yandan da durduğum yerde sallanıyor, kan akışımı hızlandırmaya çalışıyordum kendi aklımca.

"Efendim, Aslı?"

"Eylül, nerdesin? Dışarıda mısın hâlâ?"

"Evet," diye soluyuşum bir duman bulutuyla beraber havaya karıştı. "Alışverişim şimdi bitti. Eve geçiyorum."

"Geçme!" diye bağırdığında, atmaya başladığım adımlarımı bıçak gibi kestim. "Sana konum atacağım birazdan, oraya gel."

"Aslı," diye sızlandım biçare. "Kaç saattir soğuktayım, üşüdüm, yoruldum."

"Ama seni çok önemli biriyle tanıştıracağım, Eylül. Benim için gerçekten önemli."

Bu sanırım Aslı'nın laylaylom hayatında bana söylediği en ciddi cümlelerden biriydi. Benim aksime; eğlenceyi, eğlenmeyi seven, biraz çılgın ve ayarsız, biraz da gökkuşağıydı Aslı. Hayatında belkisi, olabiliri yoktu hiç. "Evet ya da hayır", "var ya da yok"'tu her şey. Önemli, demesi yeterli gelmişti. Üstelik bir tahminim de vardı. Birkaç haftadır sürekli kendi tabiriyle "civciv adam"dan bahsedip duruyor, üstelik daha önce benzerini hiç görmediğim bir heyecan ortak oluyordu konuşmalarına. Bu sefer gerçekten âşık olduğunu iddia ediyordu. Bilmem, âşık olduğunu anlar mıydı insan? Daha önce hiç yaşamamasına rağmen, bilebilir miydi böylesine derin bir darbeyi? Kimileri öyle diyordu işte! Benim ağzımı ise bıçak açmıyordu.

Gelmemi istediği yeri daha önce hiç görmemiştim. Zira eğlence mekânlarına karşı ilgim, logaritmaya olduğu kadardı. Anlamazdım açıkçası. Hatta sakinliğime, erken emeklilik, diyorlardı.

Kafamı kaldırıp baktığımda, tabelanın üstünde, tepemde dönüp duran bir pusula selamlıyordu beni. Biraz dönüyor, yolunu şaşırıyor, kayboluyor ve en sonunda barın girişini gösteriyordu. Ben olduğum yerde duruyordum, o da ısrar ediyordu. Birkaç adım geri gidip sensör alanından çıktım. Tekrar çılgına döndü, dönüp durdu ta ki ben önüne gelene dek. Tasarıma, şaşkınlıkla beraber küçümseyemediğim bir hayranlık duygusuyla içeriye yürüdüm. Hoş buldum Pusula.

Cılız, hastalığı iyi bir şey zannedip hemen içeriye alan vücudumu ancak koruyan, koca atkımı çözmeye çalıştım bir an önce, sıcak basmadan. Öyle bir şeydi ki kışın çelikten zırhımdı adeta! Kalın olduğu kadar uzun da olduğundan kayboldum bir süre içinde. Düzgünce doladığım şeyi, bir yapboz gibi açmaya çalışırken elimdeki poşet kaydı. İçindeki tüp boyalar yuvarlana yuvarlana kendilerini barın içinde buldular. Ben eğilip kendime söylene söylene düşenleri toplarken, bir tanesini; kırmızı olanını, siyah çelik topuklu bir botun zaptında buldum. Sonra botun sahibi eğdi koca bedenini, boya tüpünü kavradı sıcak olduğunu buradan bile hissettiğim parmaklarıyla. Olanca ihtişamıyla ayağa kalkıp tüpü bana uzattığında bakabildim ancak yüzüne. Gerek var mıydı? Etrafını çepeçevre saran enerjisi, beni bu uğursuz kış gününden alıp, bahara sürüklemişti bir anda. Sıcacık olan bedenim, atkıyı da bereyi de atmak istiyordu şimdi!

Tüpü elinden alırken, gözlerimi bir an olsun çekmedim yüzünden. Yanılmamıştım. Elleri sıcak bir yaz günü gibiydi. Gözleri pırıl pırıl ve berraktı üstelik. Ne istediğini çekinmeden söyler gibi bakan gözlerdi. Cesurdu belli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki. Elaydı bir de! Hayatımda hiç var olmayan bir renk, şimdi tam gözlerimin içine bakıyordu. "Böyle güzel renk olur muymuş ya?" dedirtmeye yemin etmişti sanki. Saçlarının açık kumralı, güneşin izlerini taşıyor gibiydi. Diğer tutamlara inat kıvrılan ön taraftakilere gülümsemek istedim. Taş kesmiş, öylece kalakalmıştım. Nitekim çok uzun sürmedi, göründüğü gibi bir anda kayboldu. Benim az önce girdiğim bardan aceleyle çıkarken, kendi kendine söylenişi, ceplerini yoklayıp arabasının anahtarını çıkarışı ve uzun bacaklarıyla koşup gidişi bir yaz yağmuru gibi geçti gitti. Kısacık, o kadarcık.

Aslı'nın beni sevgilisiyle tanıştırmak istemesiydi, çarpılmama vesile olan. Yine Aslı'nın sevgilisi Cüneyt'ti bana onun ismini fısıldayan. *Timuçin.*

"Ama herkes Tim der ona. Öyle seviyor."

Ben ona, kasırga, derdim ismini bilmeseydim. Saatte iki yüz kilometre bir hızla, etrafına saçtığı güç ve tehlikeyle ancak güçlü bir kasırga olabilirdi. Beni sarstı desem hafif kalacaktı belki. Yıktı, devirdi beni! Kışımı yaza çeviren bir efsunu vardı bir kere, başka soze gerek var mıydı? Evet, efsunlanmaktı bunun adı. Başka türlü açıklayamazdım bu devrilişi zira. Bir tür kaşıntıydı diğer adı. Yeniden görmek isteme kaşıntısı!

Gördüm de! Aslı'nın, bana her davet edişini şüphesiz kabul ettim. Sorgulamadı, çiçeği burnunda âşık. Ne yaptığımla ilgilendiği yoktu. Cüneyt'i birkaç saatliğine de olsa görmekti tüm amacı.

"Onu çalışırken izlemeye bayılıyorum," demişti. Barmenlik havalı meslekti ona göre.

Bense Pusula'nın en ücra köşelerinde saklambaç oynuyordum Tim'le. Pusula'nın sadece sahibi değil, aynı zamanda orada çalıp söyleyen bir solistti. Sesinde bir şey vardı. Sanki havadan dans ederek süzülen bir yağmur damlasının yolculuğunun, narin bir çiçekte son bulması gibiydi bana hissettirdiği. Gözlerimi kapatıyor, çiçek bahçeleri görüyordum. Açıyor, kendi ateşinde yanan gözlerini görüyordum. O gözler herkese bakıyordu. O dudaklar herkese söylüyordu şarkısını. Herkese değerli hissettiriyordu kendisini. Sesiyle ve gitarının tellerine dokunan parmaklarıyla eğlenen insanlarla özel bir şeyler yaratıyordu kendine. Aşikârdı. Hepsine şöyle diyordu bana dediği gibi: "Beni görmeye tekrar geleceksiniz."

Tekrar tekrar gittim. Yanıma küçük bir eskiz defteri de aldım. Parmaklarım tek bir şey için kaşınırdı. Çizmek. Onun için olduğuna hemen inandım. Denedim üstelik. Karıştırıyorum şimdi, birçok hali var ellerimde. Karşısındaki kadına eşsiz bir kahkaha atarken, gözlerini kapamış Allah bilir neler düşünüp şarkısını mırıldanırken, sahne araları grup arkadaşlarıyla ayarlamaları yaparken, gitar çalarken ilk oyuncağını almış küçük bir çocuk gibi mutluyken... Birisi gelip de "Neden çiziyorsun?" diye sorsa, verecek mantıklı bir cevabım bile yoktu. Böyle olması gerekiyor gibiydi. Onlarca sayfa çizmeliydim ve sonra o küçük karakalem resimlere bakarken iç çekmeliydim doyasıya. Savaşmalıydım, sorgulamalıydım neler olduğunu bana.

Onun yerine ne kadar çok güldüğünü fark ettim bir gün. Hep mutlu görünüyordu. Dışarıdan gören özenirdi yaşadığı hayata, kıskanırdı kahkahasını. Fakat bazen onun da kuytu köşelerde saklandığını görüyordum. Bunalmış, yorulmuş, herkesten sıkılmış, doğrusu üzerine giyindiği mutluluk zırhından bıkmış bir halde buluyordum onu. Bir tek o beni bulamıyordu. Bense onun çoktan eksik bir adam olduğunu anlamıştım. İnsanlara karşı aldığı mutluluk gardının sebebi, yarasını göstermeyecek kadar burnu dik ve gururlu olmasıydı, sanıyorum. Be-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nimkiler cılız bir tahminden öteye gidemiyordu. Öyle yüzüne bakıp tüm hikâyesini okuyabileceğim insanlardan değildi. Bir anda bitmiyordu. Sürekli yeni bir kitap açıyordu önüme.

Neler hissettiğimden emin olana kadar saklandım. Beni görmediğine emin olarak hareket ettim hep. Konuşacak olsam, kırılacak gibi hissediyordum. Kötü bir şey söyleyecek ve sahip olduğum bu küçük, efsunlu dünyayı yerle bir edecek diye aklım çıktığı içindi uzaktan izleyişlerim.

Bir gün şunları söyledi şarkısında:

Martılar çığlık çığlığa diyor ki, dön sarıl ona
Çok geç olmadan dön bu yollardan
Kır artık zincirini, bu kalp aşksız bir pas tutar
Çok geç olmadan dön bu yollardan

O günden sonra iki dudağının arasından çıkan her şarkıya kulak kesildim. O bilmiyordu ama ben onu kendime rehber ettim. Bilmiyordum aşk nasıl bir şey. Aslı'nın dedikleriyle kıyaslıyordum kendimi.

"Anlatamıyorum ki! Yaşıyorum sadece! Hep daha fazla görmek istiyorum, hep yanımda olsun..."

Ve ben anlatamıyorum. Yaşıyorum sadece! Hep daha fazla görmek istiyorum onu, evet. Hep yanımda olsun diliyorum, evet. Bana bir şarkı mırıldansın istiyorum. İçinde renkler olsun. Umut olsun, fark etmek olsun, saklanmak aynı zamanda ve aşk olsun.

O ve ben, biz olalım. Şarkı da bizim olsun. O zaten benim tuvalimde, kalemimde, kâğıdımda... Yalnızca haberi olsun.

♪ Adamlar – Koca Yaşlı Şişko Dünya ♪

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 1

Eskizini bitirip boyamaya başladığım tuvalime, geriye çekilip şöyle bir baktım. *Harika* diye düşündüm. Yaptıklarımın en iyisiydi. Uzun süre düşünülmüş ve uğraşılmış bir tasarımın eseri olacaktı. İç karartıcı renkleri yakıştırmasam da tabloma, aslında çok derin anlamları ve hayalleri barındıran bir şeydi. Belki de asıl anlamını benden başka kimse bilmeyecekti.

Normalde tablomu yalnızken, ruhuma işleyen müzikler dinleyerek yapardım. Ki bu eserler, benim için klasik müzikten ibaretti. Özellikle Mozart'ın No 21'ini şu an yapıyor olduğum tabloyla harmanlamıştım. Bana ilham veren Mozart'ın bu piyano konçertosuydu. Gözlerimi kapadığımda, hayalimde ilk canlanan bir balo salonunda olduğumdu. Mesela on yedinci yüzyıldaydık. Üzerimde barok desenli, kabarık, uzun bir elbise vardı. Zümrüt yeşiliydi. Yakışıklı bir delikanlının kolları arasında bir oraya bir buraya ritmik bir şekilde savruluyordum. Dans ediyordum belki, ama sanki uçuyordum. Ya da süzülmekti adı. Başımı, bir leydiye yakışmayacak biçimde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

savuruyordum. Saçlarımla flört ediyordum yakışıklı delikanlıyla. Saç tellerim, yüzüne her değdiğinde, özel bir şeyler paylaşıyorduk sanki. Gerçekte yapamayacağım her şeyi, söyleyemeyeceğim her duyguyu tablomda dile getiriyordum. Ve o delikanlı belki de bunu hiç bilemeyecekti.

Gözlerimi açtığımda ise aklımda yeşeren şeyi karşımda buluyordum. Tablomda. İşte oradaydı! Leydi Eylül ve dans ettiği yakışıklı delikanlı. Birbirlerine dolanmış vücutları, savrulurken arkalarında bıraktıkları rüzgârları...

Kapının çalınmadan, hışımla açılması üzerine dalmış olduğum hayal ülkemden çıkarıldım. Bana kalsa sonsuza dek o anda kalmayı yeğlerdim. Geçmiş zamanlardan bir günde soylu bir ailenin davetinde sonsuza kadar dans etmek, bana bahşedilecek en güzel hediye olurdu.

"Bomba haberim var!" diyerek dehşetle odama giren ev arkadaşıma biraz kırgınlıkla baktım. Hayallerimin katili... "Haydi, çık şu kafesinden de içeri gel. Çok sinirim bozuldu!"

"Ellerimi yıkayıp geliyorum," diyerek banyoya yöneldim. "Ne oluyor ki..." diye söylendim kendi kendime.

Hâlâ söylerken inanılmaz geliyor ama sanata kendini ve ruhunu adamış, dolu insanların hayalini kurarak Mimar Sinan Üniversitesi'nin Güzel Sanatlar Fakültesi'ne gitmişken, okulda dedikodu kazanının dönmediği bir güne çok az rastlanıyordu. Öyle ki orada tanıdığım bazı insanlar hayallerimi baltalamıştı. Eh, insanoğlu dediğimiz şey tek model değildi ne yazık ki.

Çok fazla hayal kurmaktan kendimi alamadığım zamanlarda genelde karşılaştığım şey olmuştu yine. Kocaman bir hayal kırıklığı!

Okuldan çok insan tanıyor, fakat çok azıyla arkadaşlık ediyordum. Bu, işin acınası yanıydı. Bu günlerde değil dost, arkadaş dahi bulmak zorken, bu dünyaya ait olmadığımı daha çok anlıyordum sanki. Etrafımda olan bitenlerden soyutlanma halim daha sıklaşmıştı.

Ellerimi kuruladıktan sonra küçük ama sevimli oturma odamıza geçtim ve kendimi Aslı'nın yanına, sarı koltuğumuza attım. Üç senedir bu evde oturuyorduk. İkinci sınıfta yurt hayatını aynı anda reddetmiş ve bu evi bulmuştuk. Üniversite hayatı boyunca yaptığımız en iyi şeydi. Şimdi ise mezun oluyor olmak ikimize de ağır geliyordu. Hele ki henüz öğrencilik hayatını bırakıp gerçek sorumluluk almaya hazır hissetmiyorken, ıstırap gibi geliyordu bana.

Özellikle de ailemin yanına, İzmir'e dönme fikri beni olmadık kâbusların içine sürüklüyordu. Çünkü oraya dönmem demek, kalbimi söküp ardımda bırakmam demekti. Çünkü aşkı her hücremle tatmayı öğrenmiştim. Bir sene uzun bir zamandı. Onu göreli tam bir sene... Güzel yüzünü göreli, çiçek bahçesi sesini duyalı, gerçek gülümsemesini göreli bir sene... Daha görmek istediğim birçok hali vardı üstelik! Bir şeyi bayılarak yerken, uykusundan yeni kalkmışken, gerçekten sevgiyle bakarken nasıl olduğunu da görmek istiyordum ben. Gitmeye hazır değildim ama annemle babamı burada kalma fikrime ikna edebilir miydim, bilmiyordum.

Dalan ve bulutlandığını hissettiğim gözlerimin önünde, Aslı'nın elini görünce iç geçirdim. Kendimi toparlamam birkaç saniyemi aldı ister istemez.

"Ne oldu yine?"

"Yok. Hiçbir şey olmadı," diyerek geçiştirdim. "Eee? Asıl sana ne oldu? Neye kızdın yine?"

Yerinde duramayıp sürekli suratını buruşturan arka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daşıma şaşkınlıkla baktım. Bu haber her neyse büyük ve oldukça kötü bir şeye benziyordu.

"Cüneyt evlenme teklifi mi etti, Aslı?"

Gözleri şaşkınlıkla büyüyerek bir an ne diyeceğini bilemedi. Ardından da bir kahkaha patlatınca, kaşlarımı çatarak olan bitene anlam yüklemeye çalıştım. Evet, Cüneyt'in Aslı'ya evlenme teklif etme ihtimali çok zordu. Cüneyt çok da evlilik adamı gibi durmuyordu. Gerçi ikisi de şu andaki hallerinden memnun gibi görünüyorlardı. Yine de Aslı'nın evlilik insanı olmadığını bildiğimden, bundan korktuğunu düşündüm.

"Tamam," diye mırıldandım. "Bu komik bir ihtimaldi, kabul ediyorum."

"Kesinlikle. Daha komiği olamazdı," derken, sesinde gizleyemediği ince rahatsızlık duygusunu hissedebilmiştim. Cüneyt'ten böyle bir teklif gelse hayır demeyeceği de açıktı. Bu yeni bilgi karşısında nasıl davranacağımı bilemedim. Hiç sezmemiş gibi davranmak, şimdilik en iyisiydi.

"Haber İlay'la ilgili! Kız yavaş yavaş benim menzilime doğru sızıyor!"

"Ne? Ne menzili, Aslı?"

İlay, bölümün en güzel ve en ukala kızıydı. Ukala kelimesi onu tanımlamak için yetersiz kalıyordu aslında. Kendini beğenmişliği, herkesi alt tabakadan görmesi, yersiz aşağılamaları hemcinslerini ondan nefret ettiriyordu. Fakat erkekler arasında popüler biriydi. Anlaşılan erkekler onun boş zihninden hoşnuttu. Boş kafa, dolu bir vücut... Üniversitedeki erkeklerin güzel ziyafeti...

"Cüneyt'in çalıştığı yerde, Pusula'da, hani oranın hem sahibi hem de solisti olan Tim var ya, biliyorsun... Gerçi onu tanımayan yok!"

Gözlerimi bıkkınlıkla yumdum. Ne yazık ki tanımayan yoktu. Özellikle civar üniversiteden genç kızların her boşlukta soluğu Pusula'da alması beni delirtiyordu. Aslı da haftanın en az üç günü Cüneyt'in yanına, Pusula'ya gidiyordu. Artık her seferinde peşine takılamasam da mutlaka ben de gitmeye gayret ediyordum. Göremesem iyi hissetmiyordum bir kere! Sesini duyma ihtiyacıyla titriyordu vücudum.

"Bilmez miyim," diye mırıldandım. "Genç kızların güzel rüyası, beyefendi!"

Aslı kıkırdadı önce. Çünkü o da çok iyi biliyordu söylediğimin doğru olduğunu. Adam ne yapıyorsa açıkça, saklamadan yapıyordu. Beni ona çeken o efsunlu gücün yanında korkutucu bir his de kaplıyordu içimi. Kaybetmekten korktuğu hiçbir şey yok gibiydi. Kimseye bağımlı yaşamıyordu. Kimsenin ne dediğini de umursamıyordu. Bana, bunu keşke ben de başarabilsem, dedirtiyordu.

"Öyle. Onun Harikalar Diyarı'nı bilmeyen çok az kişi kaldık. Kendimi geçiyorum. Ya sen? Şöyle bir hızlı tren turu yapmak istemez miydin?"

Gülmeden önce hayal ettim. Tekrar tekrar hayal ettim. Çünkü bu ilk olmuyordu. Onunla beraber olma fikri çoğu kez aklıma gelse de hayal edemeyeceğim kadar büyük bir şeymiş gibi geliyordu. Fakat birlikte olduğu tüm o kızları duyunca da sinirleniyordu. Kızlar onu hak etmiyorlardı. O, sadece harikaydı. Salt bir muhteşemliği, gözleri kamaştıran bir güzelliği vardı. Kızlar ise ucuzdu. Yakışmıyordu güzelliğine.

"Gerçekten bu konularda bu kadar kapalı mısın, Eylül?" diye sorduğunda kast ettiği şeyin cinsellik olduğunu anlayarak güldüm.

"Hayır, değilim. Sorun, bunu yaşayacak doğru ada-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mın, yani 'o adam'ın karşıma çıkmaması, Aslı. Bu... Bilmiyorum, çok özel bir şey."

"Bence de öyle. Ama sen şu son iki senede kimseye şans tanımadın ki. Kendini kapattın, farkında mısın?"

Tim'e olan hislerimden haberi yoktu Aslı'nın. Olmasını da istemiyordum zaten. Platonik olmak, hele ki yirmi üç yaşında, beni biraz utanç verici bir durumdaymışım gibi hissettiriyordu. Fakat bastıramayacağım kadar da yüce bir duyguydu.

Gözlerimi yumarak, "Beni mi konuşacağız gerçekten, Aslı?" diye soludum. "Sen olayı anlat."

"İlay, Tim'le beraber olma hatasına düşmüş. Hata diyorum çünkü bu, Pusula menziline girmiş demektir! Çıkmaz şimdi oradan o, Eylül!"

Hayal edebiliyordum. İlay'ı karman çorman çarşafların arasından yüzünde uyuşuk bir sırıtışla kalktığını ve Tim'e günaydın öpücüğü verdiği o anı.

"Sen ciddi misin?" diyerek soluklandım. "Gerçekten birlikte mi olmuşlar?"

"Eylül, konumuz o değil! Sen Tim'e ne bakıyorsun, o kadın ayırt etmez. O tüm kadınlara âşık," diyerek gözlerini devirdi.

Tim, bir bakıma tam bir klişeydi. Yakışıklıydı. Fazlasıyla özgüvenli, kendini beğenmiş, zengin de olabilirdi ama doyumsuz olduğu kesindi. Hızlı tüketici olduğu zaten gün gibiydi. Herkesin tanıdığı bu adama âşık olmuş olmam her şeye rağmen korkutucuydu. Zor olanı ve çok talep edileni seçmişti kalbim. *Hain!* Yine de şu an tamamlamaya uğraştığım tablomdaki adam oydu. Hayal kurmayı ve kafamın içinde yarattığım o dünyada yaşamayı seven yanım onu çapkın bir eski çağ prensi olarak canlandırıyordu gözlerimin önünde. Başkasını denesem de hayal edemiyordum. Beni güçlü kollarına hapseden oydu.

"Affedersin. Senin endişe ettiğin ne tam olarak?"

Gözlerini kısarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Öfkeli fısıldayışı bir film karesinden hiç de uzak görünmüyordu.

"Şunu unutma: Bir dişi aslan, erkeğini her zaman korur! Tehlikeyi sezebiliyorum. Beni anlıyor musun?"

Bilmiyorum, belki de haklıydı. Bir de kendini benim yerime koysaydı ya!

♫

"Sen ne giyeceksin, Eylül? Benim aklımda Cüneyt'in ağzını kulaklarına vardıracak kadar güzel bir elbise var," deyip sinsice gülümseyen arkadaşıma baktım. Cesareti başına dert açacak cinstendi. "Hem de en sevdiği renk. Siyah..."

Böylece akşama ne giyeceğimizi tartışmaya başlamıştık. Sırasıyla bir Aslı'nın bir benim odama koşuşturuyor, doğru elbiselerle doğru kombinler yapmaya çalışıyorduk. Aslı'nın seçimleri ne kadar cüretkâr ve seksi ise benimkiler bir o kadar tuhaftı. Aslı'nın duruma el atmasıyla dolabımda bulunan, şartlara en uygun elbiseyi seçtik. Siyah, uçuş uçuş bir elbiseydi. Geçen yaz alıp giymeyi sevdiğim ama unuttuğum bir parçaydı. Askıların arasında yok olmaya yüz tutmuş haldeyken bulmuştuk. Bulduğumuz gibi bağrıma bastım tabii. Aslı ise siyah, vücudunu ikinci bir deri gibi saran parıl parıl bir elbise giymişti. Sırt dekoltesinden bahsetmek beni ürkütüyordu. Bu kadar iddia benim kaldırabileceğim bir şey değildi.

Kendi saçlarına yaptığı maşanın ardından o korkunç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aleti benim saçlarıma doğru yaklaştırdığını fark ettiğimde çığlığı basmıştım. Mümkün değildi. Bugüne kadar belki bir ya da iki kez böyle bir işe kalkışmış ve hepsinde de pişman olmuştum. Benim için hayat az makyaj, tek parça kıyafetler ve doğal saçlardan ibaretti. Ha, bir de kovboy botlarımdan!

"Haydi, Eylül! Taksi geldi, acele et."

Başıma küçük taşlarla örülü saç bandını da taktıktan sonra çantamı alıp hızla kapıya koştum. Aslı hem hazır hem sabırsız görünüyordu. Kovboy botlarımı ayağıma geçirirken ıslık çalarak, "Çok iddialı ve çok güzelsiniz, efendim," dedim.

O ise bu iltifatımı tamamen duymazdan gelerek şaşkınlıkla aralanan gözlerini botlarıma dikti.

"Eylül! Bari bu güzelim elbisenin altına giyme şu kovboyları! Yazık ediyorsun."

"Botlarımdan nefret ediyorsun, biliyorum. Ama ben de çok seviyorum. Benden bir dokunuş..."

Kafasını sallayıp söylene söylene dışarı çıkışını izledim. Beni kendisine benzetmek gibi amansız bir çabası vardı. Yüzümü, saçlarımı, özellikle sarı halini çok beğeniyordu. Güzelliğimi kullanmayı bilmemekle suçluyordu beni. Oysa ben olduğum gibi güzel göründüğümü düşünüyordum. Maske yok, yalan yok.

Taksi yolculuğumuz boyunca sessizliğimi korudum. Sessizliğimin sebebi daha ziyade; gideceğim ortamı sevmeyeceğimden, rahat edemeyecek olmamdı. Bar, gece kulübü gibi eğlence ortamlarını sevmiyordum. Benim gibi biri için fazla hareketli geliyordu. Fakat yine de Tim'i görecek olmanın heyecanı hepsinden büyük ve önemliydi. Bu gece belki de onu son görüşüm olacaktı. Stresimin acısını saçlarımın uçlarından çıkarırken, kafamın içinde yersizce beliren yakışıklı prens görüntüsü nefes alışımı bile kesmişti. Şimdi o eski çağ prensine doğru gidiyor olduğumu bilmek içimi kıpır kıpır ederken, bu halimden de rahatsız olan yanım beni içten içe kemiriyordu. O prensi üzerinde çalıştığım tablonun içinde rahatlıkla hayal edebiliyordum.

Taksiden iner inmez yüksek sesli, daha önce duymadığım bir müzik kulaklarımı tırmaladı. Sesi sokağa kadar taşıyordu. Tabelada dönüp duran pusulaya baktım. İçimden bir sesin, ne bugünü ne de Pusula'yı asla unutmayacağımı fısıldamasını uğursuzca buldum.

Yüzümü buruşturarak, "İçimde bir his var," diye mırıldandım. Kusacak gibiydim. "İyi mi kötü mü bilmiyorum."

Aslı ise yanımda kıkır kıkırdı. Yüksek topuklularının verdiği özgüvenle, korkusuzca içerideki kalabalığa doğru yaklaşıyordu. Şova hazırdı.

"İyi şeyler düşün. İddiaya girerim bu gecenin sonunda bana teşekkür edeceksin!"

Buna inanmak isteyerek ve Aslı'nın iddiasına sıkı sıkı tutunarak ilerlemeye devam ettim. Büyük bar tezgâhının yanına güç bela vardığımızda Aslı'nın bakıcılık görevi de an itibariyle bitmişti. Barın diğer tarafına, Cüneyt'in yanına geçip üzerine atladığında gözlerimi birkaç saniyeliğine barın diğer tarafına çevirdim. Sahnedeki ekibin enstrümanlarını hazırlayışları, az önce şahit olduğum sahneden daha eğlenceli görünüyordu.

İçerisi tıklım tıklımdı. Bizim bölümden birkaç kişinin bana el salladığını gördüm ve aynı şekilde karşılık verdim. Bu gece Pusula bizim okulun öğrencilerine aitti. Dolayısıyla tanıdık yüzler de fazlasıyla çoktu. Bu geceden sonra yüzlerine bakmayacağım insanlar bana sırıtıyor,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aleti benim saçlarıma doğru yaklaştırdığını fark ettiğimde çığlığı basmıştım. Mümkün değildi. Bugüne kadar belki bir ya da iki kez böyle bir işe kalkışmış ve hepsinde de pişman olmuştum. Benim için hayat az makyaj, tek parça kıyafetler ve doğal saçlardan ibaretti. Ha, bir de kovboy botlarımdan!

"Haydi, Eylül! Taksi geldi, acele et."

Başıma küçük taşlarla örülü saç bandını da taktıktan sonra çantamı alıp hızla kapıya koştum. Aslı hem hazır hem sabırsız görünüyordu. Kovboy botlarımı ayağıma geçirirken ıslık çalarak, "Çok iddialı ve çok güzelsiniz, efendim," dedim.

O ise bu iltifatımı tamamen duymazdan gelerek şaşkınlıkla aralanan gözlerini botlarıma dikti.

"Eylül! Bari bu güzelim elbisenin altına giyme şu kovboyları! Yazık ediyorsun."

"Botlarımdan nefret ediyorsun, biliyorum. Ama ben de çok seviyorum. Benden bir dokunuş..."

Kafasını sallayıp söylene söylene dışarı çıkışını izledim. Beni kendisine benzetmek gibi amansız bir çabası vardı. Yüzümü, saçlarımı, özellikle sarı halini çok beğeniyordu. Güzelliğimi kullanmayı bilmemekle suçluyordu beni. Oysa ben olduğum gibi güzel göründüğümü düşünüyordum. Maske yok, yalan yok.

Taksi yolculuğumuz boyunca sessizliğimi korudum. Sessizliğimin sebebi daha ziyade; gideceğim ortamı sevmeyeceğimden, rahat edemeyecek olmamdı. Bar, gece kulübü gibi eğlence ortamlarını sevmiyordum. Benim gibi biri için fazla hareketli geliyordu. Fakat yine de Tim'i görecek olmanın heyecanı hepsinden büyük ve önemliydi. Bu gece belki de onu son görüşüm olacaktı. Stresimin acısını saçlarımın uçlarından çıkarırken, kafamın içinde yersizce beliren yakışıklı prens görüntüsü nefes alışımı bile kesmişti. Şimdi o eski çağ prensine doğru gidiyor olduğumu bilmek içimi kıpır kıpır ederken, bu halimden de rahatsız olan yanım beni içten içe kemiriyordu. O prensi üzerinde çalıştığım tablonun içinde rahatlıkla hayal edebiliyordum.

Taksiden iner inmez yüksek sesli, daha önce duymadığım bir müzik kulaklarımı tırmaladı. Sesi sokağa kadar taşıyordu. Tabelada dönüp duran pusulaya baktım. İçimden bir sesin, ne bugünü ne de Pusula'yı asla unutmayacağımı fısıldamasını uğursuzca buldum.

Yüzümü buruşturarak, "İçimde bir his var," diye mırıldandım. Kusacak gibiydim. "İyi mi kötü mü bilmiyorum."

Aslı ise yanımda kıkır kıkırdı. Yüksek topuklularının verdiği özgüvenle, korkusuzca içerideki kalabalığa doğru yaklaşıyordu. Şova hazırdı.

"İyi şeyler düşün. İddiaya girerim bu gecenin sonunda bana teşekkür edeceksin!"

Buna inanmak isteyerek ve Aslı'nın iddiasına sıkı sıkı tutunarak ilerlemeye devam ettim. Büyük bar tezgâhının yanına güç bela vardığımızda Aslı'nın bakıcılık görevi de an itibariyle bitmişti. Barın diğer tarafına, Cüneyt'in yanına geçip üzerine atladığında gözlerimi birkaç saniyeliğine barın diğer tarafına çevirdim. Sahnedeki ekibin enstrümanlarını hazırlayışları, az önce şahit olduğum sahneden daha eğlenceli görünüyordu.

İçerisi tıklım tıklımdı. Bizim bölümden birkaç kişinin bana el salladığını gördüm ve aynı şekilde karşılık verdim. Bu gece Pusula bizim okulun öğrencilerine aitti. Dolayısıyla tanıdık yüzler de fazlasıyla çoktu. Bu geceden sonra yüzlerine bakmayacağım insanlar bana sırıtıyor,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yanlarına gelmem için işaret ediyorlardı. Şu an, benim mezuniyet eğlencemden çok, sonsuz kâbusum gibiydi.

Koluma dokunan ele döndüğümde Cüneyt'i kocaman bir gülümsemeyle bana bakarken buldum. Cüneyt iyi çocuktu. Sıcakkanlıydı bir kere! Benim saçlarımın rengine benzeyen sarı, kulaklarını örten saçları sevimli yüzüne çok yakışıyordu. Burnundaki garip halkaya değinmek istemiyordum.

"Eylül, ne haber" diye sorduğunda, "İyidir, Cüneyt. Yeni mezun öğrenci nasıldır, bilirsin," dedim sıkıntıyla. Gözlerimse sürekli sahneyi kontrol ediyordu. Karşılığı sıkı ve sevimli bir kahkaha oldu. Aslı'yı kolunun altına alarak kendine iyice yasladı.

"Bilirim, bir senelik garanti bunalım seni bekliyor, Bohem Hanım."

"Bohem Hanım mı?"

Gözleri hitabın asıl sahibini, Aslı'yı gösterirken gözlerimi kısarak *ben sana sonra soracağım* ifademi takınmıştım. Bohem Hanım ha?

"Bohemden çok Boho'sun bence, Eylül. Sana yakışıyor."

Henüz cevap vermeye fırsat bulamadan Cüneyt'in elini ileriye doğru kaldırmasıyla dikkatim dağıldı. Arkamı dönmeden önce, "Haydi, kızlar, masanıza geçin siz de. Tam sahnenin karşısında," dediğini duydum.

Kendisini görmeden önce sesini duymuştum. "Beyler, bayanlar, hoş geldiniz," diyordu. Sesindeki yüksek özgüveni duymamak için sağır olmak gerekirdi. Güçlüydü. Alaycı bir alfa erkeği diye düşündüm. Her zaman öyleydi. İlk tanıdığımda nasılsa hâlâ öyleydi. Ödün vermek onun yapacağı şey değildi. Ona doğru attığım her adımda mikrofondan yayılan sesi bedenime titreşimler gönderiyor, içimde bir şeyleri harekete geçiriyordu. Oysa henüz yüzüne bile bakmamıştım.

Herkes oturmuş onun sohbet tadındaki konuşmasını dinlerken ayakta kalan yalnızca ikimizdik. Aslı hızlı hızlı masamıza ulaşmaya çalışırken, benim adımlarım onu görmemle beraber yavaşlamış, kalp atışlarım ise aksine deliler gibi hızlanmıştı. Dörtnalaydı vücudum sanki. Kontrolüm dışında küçük adımlarla ona doğru çekildiğimi hissediyordum. Yüzü... Gözlerim, yüzünün güzelliğini sindirmekte zorlanıyordu. Ela gözleri zehirdi sanki bana. Suratını hafifçe kaplayan kirli sakalı dikenli tellerdi ellerime. Güzel, koyu pembe dudakları ise prangalarım... Nefesim vücuduma az gelir gibi göğsüm hızla inip kalkarken, öleceğimi sandım. Neden böyle olduğuma anlam arama işini bir sene önce bırakmıştım. Bu adam, şüphesiz, gördüğüm en güzel şeydi. Yıldızdı sanki. Uçsuz bucaksız, zifiri karanlık gökyüzünde kendini inadına belli eden bir kutup yıldızıydı.

Sahnenin önüne kadar beni sürükleyen ayaklarım, Aslı'nın kolumu tutmasıyla durdular. Gözlerinin en içine kadar bakıp olanca efsununu gözlerime yağdıran adamdan başka yöne bakamıyordum. İçime bir şeylerin dolduğunu hissediyordum. Ağırlaşıyordum. Hissettiğim bu yeni şeyle beraber tüm organlarıma canlılık geldiğine inanıyordum. Sanki hepsi çiçekten bir bahçeye dönmüştü. Aklımı kaçıracak gibiydim. Efsunlanmış bir halde ona gülümseme cesaretini gösterdim. Çok küçüktü. Belli belirsizdi belki de. Bugün her zamankinden daha cesur olmak zorundaydım. Bu gün sondu.

Dudağının sol köşesi cesaretime karşılık havalandı. O güzel başı ise beni selamladı. Tıpkı hayalimdeki o eski çağ prensinin yapacağı gibi. Tablo... Tablom... Aslı'nın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kolumu tutan elleri beni sandalyeye çekti. Oturmamla gözlerimi sımsıkı yummam bir oldu.

"Ne yapıyorsun, Eylül, Allah aşkına? Bir an kendini Tim'in kollarına atacaksın sandım."

Aslı'nın alayını bölen Tim'in sesine o an minnettar oldum. Sabırsız, uğultulu kalabalık ise kusmak istememe sebep oluyordu. Her şey çok fazla geliyordu.

"Mimar Sinan'ın mezun öğrencileri ve siz güzel bayan," derken bana gülümsüyordu. "Sizi buradaki herkesle eş tutmam, size hakaret olur. İyi eğlenceler, içkinin dibine vurmayı unutmayın! Bugün sizin gününüz!"

Bir an herkesin dikkatinin bana kaydığını gördüm. Tüm o kalabalık meraklı gözlerini ve sinsi akıllarını bana çevirmişlerdi. Rahatsızlık hissiyle yerimde kıpırdadım. Savunmasız hissediyordum. Bir an önce lanet şarkısına girmesini diledim yürekten bir imdat çığlığıyla.

"Aha! Sana kur yapıyor, Eylül!"

Aslı'nın gülerek söylediği bu sözlere kayıtsız kalamadım. Bedenim henüz anlamlandıramadığım bir duyguyla titrerken gülümsemeye çalıştım. Yanaklarımın yanardağdan fışkıran amansız lavlardan bir farkı yoktu. Hissedebiliyordum. Adam bana dokunmadan, sadece bakışıyla bile alıcılarımla oynamayı başarmıştı. Artık karıncalı gösteren bir televizyon gibiydim.

Aslı'ya herhangi bir cevap vermedim. Zaten ne söyleyeceğimi de bilemiyordum. Karşımdaki adam cüretkârdı. Oyun oynamayı seviyordu. Kozlarını ise açıkça seriyordu.

Bu sırada yumuşak ama eğlenceli bir müziğin her notası bara yayıldı. Sesi ise zihnimdeki bulanık, kirli suyu dağıtmayı başardı. O an sadece bu kadar güzel şeyin nasıl oluyor da onda toplanıyor olabildiğini düşünüyordum.

"Yakasını bırak, yamacıma çömel
Üstün başın yara bere, gülüşün özel
Biz bizi iyi biliriz aynı yolda eskimişiz
Suretimiz benzer"

Aslı'nın, yanımdan kalkıp içki almaya gittiğini ancak geri döndüğünde fark etmiştim. Elindeki bardakları masaya bırakıp büyük bir sırıtışla yerine oturdu. Yüzüne daha dikkatli baktığımda rujunun hafif dağılmış olduğunu fark ettim.

Kafamı sallayarak, "Yanımda zorla oturmana gerek yok, Aslı," dedim kulağına. "Gidip sevgilinle ilgilenebilirsin. Ondan küçük öpücükler çalıyor olman çok tatlı ama tamamen seni düşünerek söylüyorum."

Eliyle bacağıma hafifçe vurarak çapkınca gülümsedi. Bu sırada Tim'in sesine ve müziğe kendini çoktan kaptırmış, sallanıyordu.

"Böylesi daha çekici oluyor, emin ol."

Elindeki uzun bardaktan büyük bir yudum aldığında da aynı şeyi ben de yaptım. Votka... Daha çok bilumum kahve türlerine ilgi duyan biri olarak, az önce aldığım yudum zehirden farksızdı benim için. Ama bugün içmek için sebebimiz vardı. Artık mezun, sorumluluk sahibi olmak zorunda olan gençlerdik. Öğrencilik hayatının vurdumduymaz, gamsız halini çok özleyecektim. Şimdiden okulu bitirdiğime üzülüyordum.

"İşte laf cambazları cebinde cımbızları
Ne söylesek varmıyor doğru adrese
Onunkinden bana ne, on ikiden vurmak şart değil
Yeteriz biz bize"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İlerleyen saatlerde etrafımdaki herkesin kafası güzel olmuştu. Oturanlar ayaklanmış, dans etmeye başlamışlardı. Aslı Cüneyt'in yanına daha sık gidiyor ve beni Tim'in göz hapsinde daha çok bırakıyordu. O bana baktığı zaman, hem de hiç çekinmeden, sanki gözlerime değil de içimdeki saklı köşelerden birine bakıyormuş gibi hissediyordum. Çok derin bakıyordu. Gözlerindeki ışığı karanlık kuytularıma tutuyordu. Ağzı en pervasız, neşeli şarkıyı söylüyorken, gözleri, *başka bir hikâyem var*, diyordu. *Beni dinlemen gerek*. Ben, dinlemeye çoktan gönüllüydüm.

Tim'in de elinden bardaklar eksik olmuyordu. Alkolü su gibi tüketiyor, kendi mezuniyetini kutlarcasına bize ayak uyduruyordu. Güçlü bakan gözleri çakmak çakmaktı. Işığının beni yutacağından korkuyordum. Hissettiğim çekim, yok sayılamaz cinstendi. Göğsümün ortasındaki hayali hançer gittikçe daha derine batıyor, her bakışında, her göz kısışında, ağzını her açışında ve ona her dokunamayışımda hançer derinlere gömülüyor ve çevriliyordu.

Yalnız başıma olduğumdan, dikkatimi dağıtacak başka hiçbir şey yoktu. Oturduğum sandalyeye mıhlanmıştım. Sırtımdan ağır ağır aşağılara süzülen terin her damlasını hissedebiliyordum. Sıcacıktı, yakıyordu. Sarı, uzun saçlarım boynuma bir yılan gibi dolanmıştı.

Aklıma tablom geldi yine. Ellerim o yakışıklı, eski çağ prensini boyayıp canlandırmak için kaşınıyorlardı. Eve gitme arzum büyüdükçe, bulunduğum ortam üzerime gelmeye başladı. Su içinde kalmıştım. Tim, şarkının sonuna gelip ara verdiğini söylediğinde ayağa fırladım. Terli ve heyecanlı insanların arasından sıyrılmayı başararak kendimi tuvaletlerin olduğu dar koridora attım. Kalabalığın buraya taşmamış olmasına sevinerek tuvalete girdim. Yüzlerine aşina olduğum birkaç kız imalı sırıtışlarıyla dikkatimi çekmişlerdi. Boynumu ıslatırken, "Ne?" diye sordum.

"Bu gece Harikalar Diyarı'na yolculuk var galiba?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum heyecanlanarak. Ne demek istediğini çok iyi biliyordum aslında. Heyecanımı yatıştırmak için oyalanmaktı yaptığım.

Az önce konuşan kızılın yanındaki kısa boylu esmer söze atıldı bu sefer. Sesindeki kıskançlık içimi titretti.

"Tim'in tüm gece boyunca seninle uğraşmasını diyoruz. Bu doğrudan onun Harikalar Diyarı'na bilet demek. Bu gece gözlerinden yıldızlar kayacak," derken, kıkırdayarak tuvaletten ayrıldıklarında kalçamı tezgâha yaslayarak nefeslendim.

Vücudum daha önce aşina olmadığım bir ihtiyaç arzusuyla ürperdi. Tül eteğime ellerimi sarıp sımsıkı yumruk yaptım bir şeylerden güç almak istercesine. Karşısına oturup gözlerine baktığımdan beri iyi hissetmiyordum. Ona hayal dünyamın kapılarını açmıştım üstelik! İçimdeki saklı bahçeye, hayallerime buyur etmiştim.

Panik. Gücüyle tüm hislerimi bastırıp zafer bayrağını sallayan bir panik... Köşeye sıkışmış gibi hissediyordum. Onca hafta, onca ay sonunda ilk kez beni tam anlamıyla fark ediyor olmasına kendimi hiç hazırlamadığımı, dehşetle fark etmiştim. Ne yapsam, ne desem, nasıl konuşsam bilemezdim ki! Eve gitmeye karar verip hışımla tuvaletten çıktım. Fakat karşı tuvaletten çıkıp kotunu kalçalarına oturtmaya çalışan biriyle burun buruna geldim. Refleksle ellerim geniş göğsünü buldu. Dudaklarımdan firar eden cılız iniltiden bahsetmiyordum bile. Adamın elleri kollarımı kavradı ve beni yerime mıhladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerimi kaldırmadan önce burnuma dolan sert, erkeksi kokuyu hissettim. Çok güçlüydü, olduğu yeri kuşatacak kadar güçlü.

Gözlerim çarpıştığım adamın yüzüne doğru ağır ağır kalkarken, kalbim ritminden şaşmıştı. Çünkü biliyordu, kollarında olduğum adamın *kim* olduğunu çok iyi biliyordu. Gözlerim, onun arzudan kararmış gözleriyle kesişince refleksle bir adım geri atmaya çalıştım fakat nafileydi. Beni kendine mühürlemişti. Gidemiyor, gitmek istemiyor fakat kalmaktan da korkuyordum.

"Sen," diye soludu. Dudaklarından sızan alkolün kokusunu alabiliyordum. Bir eli tenimi terk etti. Bıraktığı yer ihtiyaçla karıncalanırken eli çağrıma yanıt verircesine yanağımı buldu. Sıcacıktı, hatırladığım gibi. Yanağımı eline yaslamamak ve kendimi ona kaptırmamak için çok çabalıyordum. Başparmağı dudağımın kenarına dokunduğu an öleceğim sandım. Hayal ettiğimden, olmasını istediğimden daha çoğunu yapıyordu. Beni öldürecekti. Kalbimi paramparça edecekti.

"Sen çok başka bir şeysin." Konuşamıyordum. Kıpırdayamıyordum. Tamamen onun insafına kalmıştım. "Daha önce bu kadar güzel birini görmedim ben."

"Bunu kaç kadına daha söyledin?"

Başparmağı dudaklarımı okşarken iç geçirmeden edemedim. Dokunuşu tüy gibiydi. Hem gıdıklıyor, hem de daha fazlasını istetiyordu.

"Yemin ederim, ilk kez," deyip kolumdaki diğer elini ağır ağır kaldırarak kalbine götürdü. Nefes alamıyordum. İki kez kalbinin olduğu yere hafifçe vurdu. "Yemin ederim."

Kalbim atmayı bıraktı sandım. Organlarım iflas etmiş olmalıydı ki beni tutmasa o an olduğum yere yığılabilirdim. Ellerim karşılık olarak beline dolanarak tişörtünü sıktı. Bu aslında kendimi kaybetmemek için bir şeylere sıkı sıkıya tutunmaktı. Fakat yanlış yere tutunuyor olduğumu o an hesaba katamıyordum. Onu yutkunurken izlemek başka bir olaydı. Âdem elması, boğazımda nefes almamı güçleştiren yumruya benziyordu. Dişlerimi birbirine bastırdım.

"Bir an küçük bakire bir kız gibi bakarken, bir an sonra vahşi bir yırtıcıymışsın gibi bakıyorsun bana. Hangisi sensin?"

İçimde yaşadığım savaşları görebiliyor olmasına lanet ettim. Sorusunu cevaplamaya cesaret edemedim. Sahi, yalnızca bir kez mi konuşmuştum?

Gözlerinden en derinime işleyen efsunla beraber, "Öğrenmek istiyorum," diye fısıldadı dudaklarıma eğilerek. Nefesi dudaklarıma çarparken, ömür boyu böyle kalmak istediğimi düşündüm. Şu an, benim sonsuz ilhamım olabilirdi.

Dudaklarımı yalayarak aslında ona geçiş iznini vermiştim. Öğrenmek istediği şeyi öğrenebilirdi. Ki öyle de yaptı. Dudakları incitmekten korkarcasına hafifçe dudaklarıma sürtündü. İç geçirdim. Kalbim göğsüme küçük geliyordu sanki. Öne doğru atılarak ikimizi kavuşturan ben oldum. Elleri yanaklarımı sımsıkı sararak beni kendine doğru çekti. Bedenlerimiz birbirine değdiği an gerginliğimi attığımı hissettim. Sanki en başından beri ihtiyacım olan, vücudumun huzuru buydu. Dudaklarımı yumuşakça ele geçiren dudaklar bir süre sonra kontrolünü kaybetti. Çılgınca bir uyum ve sertlikle dans ediyorlardı. Başım dönüyordu. Alkolün saf tadını alabiliyor, başımı döndürmesine izin veriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hissettiğim hazla tırnaklarımı tişörtüne geçirdim. Bir anda beni sertçe kendinden kopardı. Nefes nefeseydik. Birbirimizin nefeslerinden besleniyorduk dünyanın en aç iki insanı gibi. Gözlerimizi eşitleyerek baktı bana.

"Benimle gel," diye fısıldadı. Alt dudağıma küçük bir öpücük bıraktı. Daha fazlasını istiyor, istetiyordu. "Lütfen..."

"Tamam," derken buldum kendimi. Düşünmüyordum. Düşünmeyi reddediyordum. Bu gece mantığımı konuşturmayı da reddediyordum. Bu gece... Aşk konuşacaktı. Sadece vücudumu ele geçiren bu dayanılmaz, beslemezsem beni yakacağını hissettiğim ihtiyacın geçmesini istiyordum.

Elimi, büyük avucuyla sararak koşmaya başladı. Kalbim kulaklarımda atıyordu ve biz nereye olduğunu bilmediğim bir yere gidiyorduk. Korkmalıydım belki ama olmuyordu. Hiç olmadığım kadar iyi hissediyordum. Canlı ve dipdiri... Gerçekten yaşıyor gibi!

Alt kata inen merdivenleri nasıl geçtik hatırlamıyorum. Çok hızlıydık. Kalbim ve etrafımdaki her şey hızlandırılmış bir şekilde oynuyordu sanki. Cebinden küçük bir anahtar çıkararak önünde durduğumuz odanın kapısını açtı. İkimizi de içeriye çekip kapıyı arkamızdan kilitledi. Hızla yanıma gelip elleriyle yüzümü, dudaklarıyla dudaklarımı sardı. Bu sefer daha aceleci, sabırsızdı. Ona ayak uydurdum. Ellerimi tişörtünün içine sokup, tırnaklarımla görünmez yollar çizdim tenine.

Düşünürsem yanardım bu oyunda. Fasulyeden olurdum! Hâlbuki şimdiki halimizin, onun için ifade ettiği şeyin her zamanki gibi olduğunu biliyordum. Sıradan, rutin, sanki yarı zamanlı iş! Fakat o, bu anın benim için hissettirdiklerini belki de asla bilemeyecekti. Benim için aşkın nirvanası, doyum noktasının son istasyonuydu.

Dudakları çeneme kaymış, elleri ise kendi dikmişçesine elbisemin fermuarını bulmuştu. Fermuarı hızla indirmesiyle sesli soluğumu tutamadım. Boynumu yakan ve aynı anda üşüten dudakları orada bir şeyler mırıldanıyordu. Ellerimi saçlarına daldırdığımdan beri duyamaz olmuştum. Sayısız kez düşlediğim, onlarca kez çizdiğim saçları kayıyordu şimdi parmaklarımın arasından. Arsızca onu tenime daha çok bastırıyordum.

Geri çekilip ellerini elbisemin askılarına koydu. Yavaş yavaş sıyırırken, "Karanlıkta bile görebiliyorum seni. Öyle bir ışıldıyorsun ki" diye fısıldadı. Elbisem ayaklarımın dibine düştü. "Muhteşemsin, bambaşka." Bu, hayal ettiğimden bile güzeldi.

Burnunu saçlarıma dayayıp sert bir nefes çekti içine. Birkaç saniye boyunca da ayrılmadı. Birkaç kez burnunu saçlarıma sürttüğünde kollarına tutundum. Saç bandımı çıkarmasını beklerken o tam tersini istemişti.

"Bununla bir tanrıçaya benziyorsun. Bu kalsın, olur mu?"

"Kalsın," diyerek itaat ettim. Hayal ediyorum sandım bana söylediklerini.

Beni geri geri iterek yatağa düşürdü. Altımdaki çarşaf buz gibiydi. Ürperdim. Vücudum sürekli mevsim değiştiriyordu ama şikâyetim yoktu. Tişörtünü sıyırmadan önce birkaç saniye beni izledi. Baştan ayağa değdirirken gözlerini vücuduma, sabırsızca kıpırdanmadan edemedim. Tişörtünden sonra siyah kotunu sıkı sıkıya kalçalarına yapıştıran kemerini çözdü.

Beni, ağır ağır, çırılçıplak olana dek soydu. Parmakları vücudumun her noktasına özenle dokundu. Özenle ve sabırla... Sanki artık daha sarhoştu. Dudakları göbek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dehşetinin üstündeyken, "Sen küçük bir tanrıçasın," diye soludu.

"Sen başka bir şeysin," diyordu yine. "Sana yakışır bir şekilde seninle ilgilenmek istiyorum."

Vücudunu usul usul kaldırıp bedeniyle üzerime gölge oldu. Parıl parıl ışıldayan dudaklarını dudaklarıma kapattı. Hayat suyunmuş gibi içtim dudaklarını. Tüm gücümle asılıp sırtına, tenlerimizi birbirine kapadım.

"Ah... Bu bakışı tanıyorum," diye fısıldadı gözlerime bakarak. "Şimdi küçük bir bakiresin."

Haklıydı. Küçük bir bakireydim. Ama bunu ona itiraf etme gücünü kendimde bulamıyordum. Ya tam da öğrendiği anda bana dokunmaktan vazgeçerse diye. Ya beni böyle ihtiyaçla yanarken bir başıma bırakırsa diye. Beni sevmesine her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Tüm ihtişamıyla içimi doldurduğunda acımı içime gömdüm. Ruhumun en ulaşılmaz kapısının kilidini kırmıştı bu gece. İçeride sahip olduğum her şeyim, benliğim, tüm varlığım yatıyordu. Hepsini içine çekti. Bir an için dudaklarımızı ayırıp gözlerime şaşkınlıkla baktı. Hızlı hızlı soluyor, yüzüme bakarak aklındaki sorunun cevabını bulmaya çalışıyordu.

"Gerçekten sen," diye soludu irkilerek.

Soru sormasına müsaade etmeden onu kendime çekip dudaklarını dudaklarımla mühürledim. Bir an bocalasa da tenlerimizdeki ateşin bizden büyük olduğunu o da fark etti. Söz geçirmekse imkânsızdı. Bu, tarifi olmayan bir duyguydu. Bu, diri diri yanmak, yanmaktan da keyif almak gibiydi!

Bakışlarıyla beni kendine kilitleyip gözlerimde çakan zevk şimşeklerinden birini yakaladı. Tutundu gözlerime, o an varını yoğunu verdi sanki. Sundu önüme altın bir tepsiyle.

"Güzel dudağın... Güzel sesin," diye mırıldanıyordu daha çok kendi kendine.

İçimde bir ateş vardı ve gittikçe büyüdüğünü, devleştiğini hissediyordum. Beni içten içe yakıp öldürecekti ve benden geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Beni parçaladı, yaktı, yıktı. Sırılsıklamdık. Alnında oluşan ter zerreciklerine bakarak iç çekiyordum. Dokunuyordum her bir damlacığa, silerek ıslak izini bırakıyordum geriye. Ellerimle yüzünü sıkı sıkıya tutuyordum.

"Lütfen konuş, bir şeyler söyle!" diye haykırdım sesindeki çiçek bahçesine duyduğum özlemle. O konuşuyordu, ben gözümü yumuyordum. Sonra her yer çiçek!

"Çılgınlar gibi durmadan tapınmak varken sana, neler yapmışım ben?"

Gözlerimde yıldızlar kayıyor, şimşekler çakıyordu. Yaşadığım güzellikten ağlıyordum. Sonra hızla başlayan haz hızla son buldu. Beni her şeyden korumak istercesine sıkı sıkı sardı, kuytusuna çekti. Bu inceleme fırsatı dahi bulamadığım küçük odada yalnızca nefeslerimiz yankılanıyordu şimdi. Tim'in dudaklarından çıkıp göğsüme değen nefesi beni sakinleştiriyordu. Aklım yavaşça kendine gelmeye başladı.

Kiminle birlikte olduğumu iyi biliyordum. Belki kalbim kırılacaktı ama göze almıştım. Belki bir daha geri dönmem İstanbul'a diye, saklandım yanına, belki beni bırakmazdı. Ondan başkasının bana dokunduğunu hayal bile edemiyordum.

Vücudumu eşsiz bir hazla saran keşfettiğim bu yeni duygunun sarhoşluğundaydım hâlâ. Her şeyin ötesinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yeni bir bakış açısı kazanmıştım. Mesela doğada var olmayan birçok renk keşfetmiştim zihnimde. Boyalar zihnimi tuval olarak kullanmış, hepsi bir anda patlayıp durmuştu. Tablom tamamlanmıştı.

Yeni bir dönemin başlangıcıydı benim için. İçimde bir şeyler farklılık kazanmıştı. Tim, içimdeki arzu dolu kadının kapısını çalmış, onu sıkışıp kaldığı evinden söküp çıkarmıştı.

Küçük bir gülümseme yeşerdi dudaklarımda. Kafasını usul usul kaldıran adama gülümseyen gözlerle baktım. Uzanıp dudaklarıma sıkı bir öpücük verdi. İçine çekerek, kokumu alarak öptü.

Ve bugün üçüncü kez aynı şeyi söyledi.

"Sen çok başka bir şeysin."

BÖLÜM 2

Uykumu bölen güçlü, sımsıkı tutuşlu bir kol oldu. Sarı saçlarımın içine saklanan yüzünü, görmeden hissedebiliyordum. Burnunu gömüp derin bir nefes çekti içine. Kalçalarımı ona daha çok bastırıp göğsümü saran elinin üstüne elimi koydum. Tutuşu ya sahipleniciydi sahiden, ya da ben yine abartıyordum. En iyisini düşünmeye teşvik ettim kendimi. Bu gece benim için beklenmedikti. Bir o kadar da hayallerimin ötesindeydi. Öyle kalsın istiyordum.

"Hmm," diye mırıldandı ayılmamak için direnircesine tatlı uykusundan.

Zifiri karanlıktı oda. Vaktin, gecenin ilerleyen saatlerine geldiğini düşünüyordum. Belki üçtü. Uyku arasında mırıldandığını düşünsem de kıpırdayan parmakları ve saçlarımın içinde hareket eden başı, tam tersini söylüyordu. Ona doğru dönmeye çalışarak kafamı, omzumun üstünden geriye attım.

"Uyanık mısın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cevabı, önce içine tekrar derin bir nefes çekmek oldu. Bunun anlamını biliyor muydu sahiden? Benim için ne kadar özel bir anlama geldiğini bilse, yine de yapar mıydı? İçime dolan kara bulutları savuşturmak istercesine ona doğru dönüp elimi çekinerek de olsa yüzüne götürdüm. Parmak uçlarım, tenini hisseder hissetmez tepki veriyordu. Sızlıyorlardı. Avuçlarım terliyordu. Kalbim ise... Deliler gibi atmayı kendine amaç edinmişti sanki.

"Neden uyanıksın?" diye sorduğumda "Hmm..." diye mırıldandı yine. Sonra gözlerini araladığında, gecenin başında kapkara olan gözlerinin şimdi ela olduğunu gördüm. Ona bu kadar yakından ilk defa bakıyordum. Onun bir nefes uzağında olmak asla kurmaktan bıkmayacağım bir hayal olacaktı sonrasında. "Çok güzel kokuyorsun. Tıpkı bir bebek gibi..."

"Süt mü kokuyorum yani?"

Dudakları eşsiz bir samimiyetle kıvrıldı.

"Süt kokuyorsun, evet. Sana başkası yakışmazdı," deyip durakladı. "Süt kokan bir tanrıça... İlk defa şahit oluyorum," diyerek kendine has gülüşüyle beni esir aldı. Bu durumda ben nasıl gülmeyecektim ki?

Sen diye sesleniyordu bana. Adımı bile bilmiyordu. Bu, üstüne oturduğum mutluluk bulutu yüzünden beni kırmıyordu. Ona dokunabiliyordum. Gözlerine bakabiliyordum ve suratına adını fısıldayabiliyordum. Şayet adımın dudaklarından çıktığını duysam, ipek sesinden kulaklarıma ulaştığı anı yaşasam kanatlanıp kelebek olurmuşum gibi geliyordu.

"Tim," diye fısıldadım o an hissettiğim, göğsüme dar gelen duygu yoğunluğuyla.

Bakışları dudaklarıma sabitlenirken, âdem elması sürekli hareket ediyordu. Gözleri dünyanın en değerli ve özenle parlatılıp görücüye çıkarılmış taşı gibi ışıl ışıl parlıyordu. Büyük elinin yüzüme doğru yükseldiğini gördüğümde nefesimi tuttum. Bana dokunmasına ihtiyacım vardı. Yine. Ve her Allah'ın günü! Bu ihtiyacım onsuzlukla beraber beni yakıp kül edecek ve onun haberi bile olmayacaktı. Başparmağı dudağıma özenle ve narince değdi. Heyecanla titreyerek bir nefes bıraktım aramıza. Elimle dudağıma dokunan elini sarma cesaretini gösterdim. Parmağını minicik öpebildim. Daha çok öpmek istedim. Kalbim çağlıyordu onun dokunuşunu hissettikçe. Yağdırmak istiyordu ona aşkını. Aşkıyla sırılsıklam etmek... Fakat en büyük zayıflığı, korkaklığıydı. Korkak bir kalbim vardı benim.

Parmağının yerini dolgun, sıcak dudakları aldı sonra. Öpmedi bile önce, dokundu. Eliyle çenemi kavrayıp başımı arkaya yatırdığında sahiplenici tutuşunu fazlasıyla sezdim. Dudaklarımı ele geçirişinden, arzuyla hırpalayışından, dilinin dilimle savaş verirken beliren gücünden onun gerçekten de baskın bir karakter olduğunu anlayabiliyordum. Ben zaten ona teslim olmuş, onun merhametine kalmış zavallı bir eski çağ kölesine benziyordum. O ise bir burjuvaydı.

İçinden gelen vahşi dürtüyle inleyip bir gölge gibi üzerime çıktı. Ona sarılmaktan bir saniye bile geri durmadım. Parmak uçlarım ensesindeki saçları özenle okşarken, o yakan dudaklarıyla dudaklarımı vücuduna fazla gelen ve taşmak için bekleyen bir arzuyla talan ediyordu. Dudaklarımızın dansı uzun sürdü. Beni içine çeke çeke öptü. Ruhumu tüketti; bir pelte gibi yığdı ayaklarının dibine. Sonra geri çekilip yüzüme baktı. Öyle bir baktı ki beni görmek istemiyormuş gibi hissettim. Biçimli kaşları çatık, dudakları sıkıntılı bir biçimde büzülmüştü. Ela

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözleri, şimdi şehvetle koyulaşmış olsa da, Tim'in içinde yaşadığı karmaşayı parıltısında taşıyorlardı. Tereddüt ediyordu. Bir şeye anlam veremiyordu sanki. Duraksaması beni korkuttu.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Şimdi bırakma beni." *Beni sevmene ihtiyacım var. Sarıl bana!*

Uzunca bir süre cevap vermediğinde kendimi tutamayıp ağlayacağımı sandım. Benimle yaşadığı şey yüzünden pişmanlık hissetmesi, beni hiçbir şeyden daha fazla üzemez ve aşağılayamazdı. Yapmamalıydı. Yapmasındı yoksa bin parçaya bölünürdüm.

Bana gökkuşağına ulaşmayı vaat ettiğinde, "Benim de sana ihtiyacım var," dediğini hayal meyal hatırlıyordum. Belki de ben uyduruyordum. O an tüm bunların bir önemi yoktu. Bana yeniden dokunuyor, parmaklarının değdiği yerlerde eşsiz pırıltılar bırakması her şeyi siliyordu.

O kadar yavaş ve dikkatliydi ki hareketleri, cümleleri, bana kırmamak için çabaladığı, müzayedede yerini almış nadide, porselen bir esermişim gibi davranıyordu. Bana değer katıyor, değer veriyordu sanki.

Sonra yine kayboldum. Güçlü ve sahiplenici bir tavırla can yakan bir aşk ısırığı bıraktığını, daha görmeden anlamıştım. Sol göğsümdeydi. Canımı yakıyor ve can veriyordu aynı anda. Ellerim saçını kavrayarak onu iyice göğsüme bastırdı. Ait olduğu yer orasıymış gibi. Yuvası benim göğsümmüş gibi. O ise dağlayan öpücükleri eşliğinde yavaşça ve acı çektirerek boynuma ulaştı. Yüzünü o çukura gömdü. Beni daha sıkı tutuyordu şimdi. Sanki gerçek bir âşıktı ve beni bırakmak istemiyordu. Biz iki deli âşıktık ve bu, son sevişmemizdi. Bunlar bana gelen hayali mesajlardı.

Bacaklarımın arasından tüm vücuduma yayılan eşsiz bir hazla titreyerek, "Tim," diye inledim. "Kafamın içinde Mozart çalıyor! Yine oluyor!"

Mozart yalnızca resim yaparken çalardı zihnimin her odasında. Çünkü resmin içindeyken etrafımda neler olup bittiğini fark edemeyecek kadar büyük bir tutkuyla işime bağlanırdım. Öyle ki okuldayken Mozart'ın her bestesine ait bir resim serisi çıkartmıştım. Bitirme projemdi ve elbette eğitim hayatımı bitirmeme katkıda bulunan da şüphesiz Mozart'tı.

Düzensiz nefesleri arasında, "Ne? Ne Mozart'ı?" demeyi başarmıştı. Terli alnı üzerindeki kaşları, şimdi bana neler olup bittiğini anlamak için çatılmıştı. "Şu an senden başka kimseyi tanımıyorum ben. Kimse yok hafızamda. Hepsi gittiler."

Kalbim tekledi. Kafamın içindeki notalar çizgisinden şaştı. Dudaklarımı kavrayışı, adeta Sahra'nın ortasında su bulmuş birinin heyecanına ve susamışlığına benziyordu. Beni içti. Ruhumu içti. Tükenmeme, yitip gitmeme çok az kalmıştı. Ellerini yüzümün iki yanına sarıp alnını alnıma yasladı. Tamamdık. Böyle bir bütünden farksızdık.

"Çalıyor işte, hiç durmuyor!"

İçimde çığ gibi yükselen bir şeyler hissediyordum. İlk sevişmemizde olduğu gibi şimdi de beni tüketen o yangın gittikçe büyüyordu. Aynı özeni gösteriyordu bana, aynı sabrı. Alev alacaktık sanki. Beraber, sarmaş dolaş yanacaktık. Ve her şeyin sonunda ikimizin de yanmaktan şikâyeti olmayacaktı. Kendimizi tekrar ateşe atmaktan bir kez bile çekinmeyecektik.

Sonra, beynimde çalan Mozart'ın yerini uğultulu bir sessizlik aldı. Biraz da küçük çanlar. Tim'in içten gelen çatallı sesi... Kollarım gerginlikten dolayı kaskatı kesil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miş de olsa kendimi zorladım ve ona sarıldım. Elimde olsa küçük kalbime yerleştirmek isterdim onu.

"Bu, küçük tanrıça... Bu, olmazsa olmaz!"

Dilim tutuktu o an. Âldim. Acizdim. Yalnızca titreyen kollarım ve bacaklarım ne kadar rahatladıklarını kendi dilleriyle anlatıyorlardı.

"Bu," dedi ve sustu.

Uzun süre cevap vermediğinde biraz daha süre tanıdım. Terli saçlarından geçirdim parmaklarımı. Yüzünü boynumda saklamaya, nefesini acımasızca tenime vurmaya devam ediyordu. Kesiyordu nefesi. Boynumda bir kesik açıyor ve oraya kendi zehrini bırakıyordu. Asla bu anı ve onu unutturmayacaktı o zehir bana. Unutursam yakacaktı.

"Ne? Ne oldu?"

"Sen nesin böyle? Neydi bu?"

Kıkırdayarak, "Ben Mozart'a, resme âşık, basit bir kızım," dedim. "Hepsi bu."

Güldü. "Mozart, ha! Sadık bir âşık o da. Burada, bu anda bile buldu seni."

"İlhamımdır kendisi. Ondan beslenirim." *Bir de bu andan*... Ömür boyu yetecek kadar çok resim yaptırabilirdi bana.

Kendini yarıma atsa da beni tutmaya devam ediyordu. Büyük ellerinin biri boynumdaki saçları geriye itmekle meşguldü.

"Resim mi yapıyorsun sen?"

Gözleri bir kapanıyor, bir açılıyordu. Bilincini kaybedip uykuya dalması an meselesiydi. Bu anı izlemekse benim hediyem. Onun için cevap vermedim. Hem ne diye verecektim ki? Benimle ilgili bir şeyler bilmesi, hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Onu bir anda bana âşık da etmeyecekti. En iyisi eşsiz güzellikteki, bana bahşedilen manzaranın tadını çıkarmaktı.

Arzudan kararan gözleri giderek silikleşmiş, eski elalığına geri dönmüştü. Parıltısının katili, yenik düşmek üzere olduğu uykusuydu. Parmak uçlarımla, biçimli kaşını okşadım. Oradan şakağına, kirli sakallı yanağına, burnunun ve dudağının kenarına dokundum. Gözüm kapalıyken bile ezberlemem gerekiyordu her ayrıntısını. Gözlerimi araladığımda gözkapaklarının örtüldüğünü gördüm. Gülümseyerek bir süre onu izledim. Sonra bir gerçeği itiraf etmekten çekinmedim. Duymayacağından emindim, uyuyordu. Bense korkaktım.

"Evet, resim yapıyorum," diye fısıldadım dudaklarına doğru yaklaşarak. "Seninkini de yapacağım." Kıpırdamadı. Kaşının küçük hareketi beni korkutsa da devam ettim. Dönüş yoktu; birkaç saat sonra kokusunu üzerime zincirleyip gidecektim. "Bu anı, bu görüntünü kazıdım zihnime. Seni uyurken çizeceğim. Ve biliyor musun?" diyerek güldüm. "Ortaya eşsiz bir şey çıkacak." Derin bir nefes çektim içime. Hafifçe düşmüş başına doğru yaslanarak, alnımı alnına değdirerek uykuya daldım.

Tekrar uyandığımda, güneşi doğmuş, çoktan gözlerimi kamaştıracak kadar yükselmişken yakaladım. Saat sekiz buçuğa geliyordu. Telaşla yerimden kalktım. Saat, çoktan gitme vaktini vurmuştu. Odanın her yanına saçılmış kıyafetlerimi tek tek bulup hızlıca ve sessizce giyindim. Giyinirken hissettiğim tek baskın şey, yüreğimdeki ağırlıktı. Yüküm, onunla nihayet beraber olduğum için, ona dokunduğum için hafifleyeceğine daha da ağırlaşmıştı. Kalbim şimdi bin ton çekiyor gibiydi.

Yenilgiyle yatağın kenarına oturdum. Tim, hiçbir şeyden habersiz, mışıl mışıl uyurken onun kadar rahat ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tasasız olmak istedim. O, benden sonra hayatına devam edecekti. Birçok kadınla daha beraber olacak ve izlerimi teninden silecekti. Bende bıraktığı izler ise ömürlüktü. Asla silmek istemeyeceğim kadar güzel şeyler hatırlatacaklardı bana.

Usulca kalkıp yerdeki çantamı koluma taktım. Telefonumda Aslı'dan gelen cevapsız aramaları görmezden gelerek cebime attım ve Tim'in yanına gittim. Yere çömelerek, yüz üstü yatan, yüzünde huzurla uyuduğuna dair ifadeler taşıyan adama baktım. Dudakları, yastığa bastırdığı yanağı yüzünden öne doğru büzülmüştü. Uzun ve sık kirpikleri birbirine girmişti. Güneşin ufak, değerli bir ışığını saçına değdirmesiyle dikkatim dağıldı.

Elimi saçlarına değdirip gözlerimi yumdum. Yumuşaklığını hissettim. Sonra hafifçe geniş alnına dokundum. Kaşlarını okşadım. Burnunu takip etti parmaklarım. Elmacık kemiğini, dudaklarının kenarını... Dudaklarına dokunduğumda gülümsüyordum artık.

Parmaklarımı ait olduğu yerden çekerken zorlandım. Bir anda koparıp kendimi ondan, hızlıca ayağa kalktım. Bakmadım tekrar arkama. Telaşla merdivenleri çıkarken kalbim güm güm atıyordu. Yukarıdan gelen çok hafif müzik ve tıkırtılar beni şimdiden utandırmıştı. Cüneyt'in oralarda olmamasını dileyerek uzun koridoru geçtim ve geniş bara çıktım. Şans benden yanaydı. Tanımadığım oldukça genç bir barmen beni yakaladı. Çıkışa bir an önce ulaşmak amacıyla hızlıca yürüyordum. Gözlerime bakan genci yok sayamayacağım için saçma bir, "Günaydın," çıktı ağzımdan. Barmen çalan şarkıya eşlik ederek ıslığını çalmaya devam etti ve küçük bir baş selamıyla günaydınımın karşılığını verdi.

Sokağın başındaki taksi durağına ulaştım nefes nefese. Kendimi arabanın koltuğuna zor bela atıp nefesimi düzenlemeye çalıştım. Şoföre ev adresimi verdikten sonra gözlerimi yumdum. Kafamın içi o kadar doluydu ki birbiriyle kavgaya tutuşan düşüncelerimi susturamıyordum. Çok sevdiğim bir filmdi sanki dün yaşananlar. Kafamda tekrar tekrar oynatıyordum.

Bir on beş dakikanın ardından eve vardım. Kapıyı ses çıkarmamaya dikkat ederek açtım. Aslı'nın evde olduğunu ayakkabılarından anlamıştım. Bir de Cüneyt'in olduğunu tahmin ettiğim erkek botları ayaklarımın dibindeydi. Daha da dikkatli olarak botlarımı çıkardım. Parmak uçlarımda yürüyerek odama ulaşmayı başardım. Küçük ve mis gibi boya kokulu odama, kafesime dönmüştüm. Kafesinden çıktığı anda panikleyen, savsaklayıp kaybolan bir kuştan farksızdım. Kafesine âşık bir kızdım.

Duyduğum güven hissiyle odamın kapısını örtüp, sırtımı kapıya dayadım. Bacaklarım kontrolüm dışında hareket ederek büküldüler ve kendimi yavaşça yere doğru kayarken buldum. Başımı kapının sert yüzeyine yaslayıp gözlerimi kaparken, düşündüğüm tek bir şey vardı. Aklım yerine geldiği an kendime sorduğum ilk soru:

Gerçekten doğru şeyi mi yapmıştım?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BOLUM 3

Uyandım.

Vücuduma değdiğinde beni ısıtan ve yeni bir güne başladığımızın habercisi olan güneşe rağmen saat on gibi uyuyabilmiştim. İçim içime sığmıyorken uyumak kolay değildi. Hem engelleyemeyeceğim kadar büyük bir coşkuya, hem de zapt edemeyeceğim kadar hızlı gözyaşlarına sahiptim. Bir şekilde kafamın içinde dönen o amansız kavga beni yormuştu ve uyuyakalmıştım. Şimdi ise kapımın hızla açılmasıyla uyandım. Hayır, uyandırıldım.

Aslı, arkasına Cüneyt'i de alarak şaşkın gözlerle odama tam anlamıyla dalmıştı. Nefes nefeseydi. Kalbinin ağzında attığına neredeyse emindim. Eliyle fırlamasın diye tutuyordu sanki. Bana gelirsek, sıçrayarak uyanmak tercih ettiğim bir günaydın karşılaması değildi.

Sızlanarak kolumu gözlerimin üstüne örttüm. Böyle yapınca mucizevî bir şekilde ortadan kaybolabilmeyi, görünmez olabilmeyi ne çok isterdim. Şu an konuşmak, bana ağır bir külfetten başka bir şey değildi. Beni yoracaktı; yıpratacaktı ve kıracaktı her şeyden çok.

Çok fazla uyuyan, uykuyu seven biri değildim. Bana

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hep saat verirdi mesela. Şimdiyse hem fiziksel, hem de mutsuz acıma dindirebilecek tek şey uyumaktı. Uyumak ve uyduğu boyunca içinde olduğum o sonsuz rüya denizinde kaybolmak. İşte buydu. Sahi, uyku her şeyi bir süreliğine de olsa unutturan, bağımsız bir güç değil miydi?

"Eylül! Çok şükür evdesin!"

Yatağımda bir ağırlık hissettim sonra. Kalbimdeki ağırlık, tam da o an varlığını hatırlatmak istercesine göğsümü sıkıştırdı. Ciğerlerime oksijen göndermek istemedi bir süre. Acıttı beni. Aslı, koluma dokunarak gözlerime bakabilmek için bir hamle yaptı. Ona izin vermedim. Gözlerimdeki yaşlar, en az yüzüme vuran sabah güneşi kadar parlayacaktı yoksa. Ama ben saklanmak istiyordum. Duygularımı saklayabilen biri değildim zaten. Anlarlardı.

"Neler oluyor, Eylül?" diye isyan etti. Haklıydı da. "Dün gece neredeydin? Sahiden Tim'le miydin?"

Tim'le beraber olmamı seçeneklerinin ilk sırasına eklemesi beni dehşete düşürdü. Hatta bunu seçenek olarak değil de, daha çok gerçeği bir kere de benim ağzımdan duymak istercesine sormuş gibiydi. Bir nevi tasdik... Bizi görmüş olmaları düşüncesi beni ürküttü. Ben her şeyi kendi kalbim ve zihnimde yaşamak istemiştim oysa. *Ah. Kahrolası kahrolası kahrolası* diye sayıkladım içimden.

Kolumu hafifçe gözlerimin üstünden kaldırıp Aslı'ya çekinik bir bakış attım. Kapımın pervazına yaslanmış, sarı saçlarını kaşıyarak benden cevap bekleyen biri daha vardı. Cüneyt. O an sanki herkes, yargılar gibi bakıyordu bana. Oysa Aslı bunu yapacak son kişiydi.

Aslı sıkıntımı anlamış olacak ki sevgilisine gülümseyerek tekrar bana döndü. "Merak etme. Utanmana gerek yok. Sizi gören zaten Cüneyt, Eylül..."

Hayır!

Daha bu sabah bu durumu Cüneyt'in öğrenmesinin ne kadar utanç verici olabileceğini düşünmüştüm. Hakikaten de öyleymiş. Kanımın hızlanarak yanaklarımda toplandığını hissettim. Yanıyordum. Cayır cayır yanıyordum.

"Bohem Hanım'ı utandırdık, iyi mi?" diyerek boğuk gülüşüyle odayı doldurdu. "Utangaç biri olduğunu düşünmemiştim. Yaptığın şeye göre utanman çok..."

"Aşkım!"

Aslı'nın sevgi sözcüğü daha çok bir bıçağı anımsattı bana. Cüneyt'in cümlesini ve sesini yarıda kesen bir bıçak... Yargılıyordu belki ama ona kızamıyordum. Kimseye de kızamazdım. Yaptığım şeyin ne kadar delice olduğunu biliyordum. Fakat sorun şuydu: Umursamıyordum. Her dakikasını *iyi ki* diye anıyordum şimdi.

"Tamam, tamam," diyerek ellerini havaya kaldırdı. "Ben gidip kahvaltı hazırlayayım, ne dersiniz, kızlar?"

Aslı hızla ayağa kalkarak Cüneyt'in dudağına kocaman sesli bir öpücük kondurdu. Gerçekten sevince umursamayanlardandı. Sanırım ben de ona benzemişim. Ne demişler: Üzüm üzüme baka baka...

Aslı'nın, "Hani şu öve öve bitiremediğin peynirli ometinden de yaparsın, değil mi, aşkım?" deyişini gülümseyerek izledim.

Allah'ım, çok mu şey istiyordum? Sevilmeyi istemek çok muydu? Hayır, çok değildi. Çok olan Tim'in beni sevmesini istemekti. Bu düşünceyi kendime hak olarak görmekti belki. O, sevmezdi. Sevmeye inancı olmayanlardandı. Onu aşkımla iyileştirmek isterdim. Bana bir şans verse... Sadece küçük bir şans...

"Peynirli omlet, emredersiniz matmazel!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aslı onun arkasından kapıyı kapatırken kıkırdıyordu. Bir buruk gülümseme de benim dudaklarıma çalınmıştı. En yakın arkadaşımı kıskanıyor olmaktan ötürü duyduğum rahatsızlık içimi kemiriyordu adeta.

"Artık yalnız kaldığımıza göre," diyerek ellerini ovuşturdu. "her şeyi detayına kadar bilmek istiyorum, Eylül, ona göre!"

Yatağımda doğrularak, kendimi savunmasız hissettiğimden belki, yorganımı çeneme kadar çektim. Aslı'ya *biraz insaf et* dercesine baksam da işe yaramayacağını biliyordum.

"Sakın öyle bakma bana! Her şeyi duymak istiyorum. *Her şeyi...*"

Belki anlatırsam rahatlardım. Hafiflerdim kuş gibi uçacak kadar olmasa da... İç hesaplaşmam o kadar büyük ve karmaşıktı ki boğulmama ramak kalmıştı. *Doğru mu yaptım? Doğru mu yaptım? Doğru mu yaptım?*

"Aslı," diyerek öncesinde boğazımı temizledim.

Rahatsızlığımı anlamış olacak ki yanıma oturup yorganı üstümden indirdi. Elimi sımsıkı sararak bir dost sıcaklığıyla sarmaladı beni. Dağınık, kumral saçlarına baktım. Mavi gözlerine ve cüretkâr hareketlerine tezat masum yüzüne baktım. Aslı'ya her şeyi anlatabilirdiniz. Bir başlarsanız duramazdınız hatta. Öyle bir ışığı vardı. Güveni...

"Seni yargılamayacağımı biliyorsun, Eylül. Bunu asla yapmam."Derin bir nefes alarak, "Aslı, ben aptal mıyım?" diye sordum tüm samimiyetimle. Bu soruma karşılık kıkırdadı. Beklediği şey bu değildi muhtemelen.

"Hmm, hayır. Aptal bir kız değilsin sen. Bu seni tanımlarken seçebileceğim kelimelerden biri asla değil."

"Evet, Tim'le beraberdim," deyiverdim birden. Daha fazla içimde tutmanın bir anlamı yoktu. Nihayetinde ne onu bir daha görecektim, ne ona bir daha dokunabilecektim. Bitmişti işte. Hikâyenin sonu. Aslı kıkırdayarak yatakta hoplamaya başladığında daldığım hüzün denizinden bir anda çıktım. Bu kız deliydi. Düpedüz deli!

"Doğru olduğunu biliyordum, biliyordum, biliyordum!"

"Aslı! Ne yapıyorsun, Allah aşkına? Otur!"

Onu kolundan çekerek yatağa oturttum. Nefes nefeseydi fakat sırıtışını yüzünden bir saniye olsun silmiyordu. Onu bu kadar mutlu edeceğini nereden bilebilirdim ki?

"Dün gece aranızda bir şeyler olmaması imkânsızdı neredeyse. Berbat edebilecek tek bir kişi vardı," dediğinde kaşlarımı merakla kaldırdım. "O da sendin. Ama anlaşılan o çekime sen de kapılmışsın."

Kapılmamanın mümkün olmadığını bilmiyordu. Yaşamamıştı. Kaşlarımı içimde filizlenen küçük kıskançlık tohumunun rahatsız edici hissiyle çattım. Aslı'yı Tim'le beraberken düşünmek parmaklarımı karıncalandırıyordu. Bana dokunduğu gibi bir başkasına dokunmasını hayal etmek işkenceden farksızdı. Aramızdaki şeyin özel olduğunu düşünüyordum. Bir şekilde, öyleydi.

"Ohooo! Sen iyice uçmuşsun, kızım! Anlatsana nasıl oldu? Kesin o seni buldu."

Çarpıştığımız an gözlerimin önüne gelince gülümsedim.

"Birbirimizi bulduk diyelim. Biraz şans, biraz kader... Çarpıştık."

Ellerini heyecanla çırparak, "Tıpkı bir film karesi!" diye şakıdı. "Eee, sonra?"

Sonrası en mahremdi. En içimde sakladığım, hafıza

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sarayımın en değerli kısmıydı. Ömür boyu benimle kalacak şeydi. Tüm ilklerimi yaşatmıştı bana haberi bile olmasa da. Âşık olduğum ilk adam... Bedenime dokunan ilk adam... Resmini çizeceğim ilk adam...

"Sonrası işte," diyerek yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Biliyorsun işte, Aslı. Biz... Beraber olduk."

Kaşlarını çatarak iki eliyle ellerimi sardı bu sefer. Yüzüme dikkatlice bakarak, "Yoksa pişman mısın, Eylül?" diye sordu tüm ciddiyetiyle. Endişesini görebiliyordum.

Hemen, "Hayır," diye atıldım. "Hayır, tek bir saniyesinden bile pişman değilim."

Yüzüne yayılan rahatlama eşliğinde kıkırdadı ve yerinde duramayarak kıpırdandı. "O zaman bu Harikalar Diyarı gerçekten var, ha?" diye sorduğunda gülümsememi bastırmak için dişlerimi alt dudağıma geçirdim. "Evet, varmış! Eylül, seni yere bakan yürek yakan! İçinde yatan yaramaz kıza hayranlıklarımı sunuyorum. Lütfen ilet."

Kolunu parmaklarımla sıkıştırarak, "Edepsiz ağzına söyle sussun artık!" diye isyan ettim. Fakat bir yandan da arkadaşımın bana yanlış bir şey yapmadığımı ima ediyor olması içimi rahatlatıyordu. Sahi, Aslı ona olan hislerimi bilmiyordu. Olayın derinliğinden, beni ne denli etkilediğinden haberi de yoktu. Asla da olmayacaktı. Kalbimin en karanlık, en kilitli ve ücra köşelerine sakladığım bir gerçekti ona olan aşkım. Sadece benim gerçeğim.

"Ne olacak peki bundan sonra?"

"Hiç," diyerek kafamı salladım. Burnumun ucunu sızlatan bir acı hissettim. "Biliyorsun, gidiyorum ben."

"Biliyorum lanet olsun ki! Birkaç gündür buna alıştırmaya çalışıyorum kendimi. Ama olmuyor tabii," diyerek derince iç çekti. Ben de öyle. "Bir hafta sonra gidiyorsun şaka bir yana. Tim'i boş ver de, Eylül," diyerek başını kucağıma koydu. "Ben seni çok özleyeceğim be!"

Ellerimin biri Aslı'nın saçlarını okşarken diğeri durduramadığım gözyaşlarımı siliyordu birer birer. Şu sıra ağlayacak çok şeyim vardı. Bir süre sonra insanın göğsüne dar geliyordu bu his. İçinde tutmakta zorlanıyordu.

"Ben de çok özleyeceğim. Ve inan gitmeyi hiç istemiyorum."

Aslı oflarken içeriden Cüneyt'in sesini duydum. Kahvaltının hazır olduğunu söylüyordu. Bir an için bu odadan çıkmak istemedim. Boyalarımın arasına gömülmek ve en mükemmel rengi çıkarmaya uğraşmak, bana iyi gelecek tek şey gibiydi.

"Haydi, kahvaltımızı edelim. Sonra çok ağlayacağız zaten."

Doğru söylüyordu. Silkelenerek üzerimdeki görünmez hüzün pelerinini bir köşeye astım. Daha sonra nasılsa sırtımdan hiç düşmeyecekti.

Kısa bir duşun vücudumu ne kadar rahatlattığını fark ettim. *Sıcak suyun gücü* diye düşündüm. Zihnim bile dinlenmişti bir süre. Yürürken varlığını ve dün gecenin anılarını hayalet gibi peşimden sürükleyen kasıklarımdaki sızıya çok aldırmamaya çalıştım. Fakat unutulacak gibi değildi. Bu acının beni rahatsız etmesi gerekiyordu belki ama ben gülümsüyordum. Dün gece kime ait olduğumu hatırlatıyordu bana.

Peynirli omlet gerçekten iyiydi. Ne kadar aç olduğumu boş tabağa çatalımı batırmaya çalıştığımda anladım. Mahcupça gülümseyerek Cüneyt'e şahane kahvaltı şöleni için teşekkür ettim. Aslı ve Cüneyt yemek boyunca kıpır kıpırdılar. Bana hiperaktif, yaramaz çocukları anımsatıyorlardı. Birbirlerini besliyor, öpüyor, kucaklıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onlar için en iyisini diliyordum. Kalben. Cüneyt'e gitme den önce Tim'e bu konu hakkında hiçbir şey söylememe sını rica ettim. Zaten beni hatırlayacağını sanmıyordum Cüneyt de bunu biliyor olsa gerek, beni kırmamaya çalı şarak zaten böyle şeyler konuşmadıklarını söyledi.

Günümün geri kalanını odama kapanarak geçirdim Mozart kulaklarımda çınlıyorken gözlerimi kapatarak hayal ettiğim, dokunduğum yüzü çizmeye odaklandım. Önce eskiz defterime çizdim. Kabaca karalamaya bile çekinmiyordum. Öylece resmi yapılabilecek bir adam değildi. Onu çizerken, hissettiğim ama ne olduğunu bilmediğim o karanlığını da çizmeliydim. Ancak o zaman bütünleşecekti. Ancak o zaman Tim olacaktı. Timuçin Eronat olacaktı.

Resmin vaktimi fazlasıyla alacağını bildiğimden öncelikli olarak yarım bıraktığım eski çağ esintili tabloma geri döndüm. Sabaha kadar, birbirleriyle flört ederek dans eden çifte hayat verdim. Onları renklendirdim. Güneş doğmaya yüz tutmuşken ince eleyip sık dokuduğum tabloyu bitirmiştim. Altına imzamı atarken elim titriyordu. Benim için özel olan, içinde benim hayallerimi barındıran, nadide bir eser olmuştu. Bakmalara doyamıyordum. Her baktığımda resme, kendimi ve hayatımın o adamını, taptaze aşkını görüyordum. Sadece zaman, yanlış zamandı. Yüzyıllar öncesinde olsaydık, nasıl olurdu diye hayal etmeden duramıyordum.

Ertesi gün, yeşil çiçekli, kısa eteğimi giyerek kendimi biraz mutlulukla ödüllendirdim. Bu eteğimi şans için giyerdim. Ve yaz. Yazın tüm canlı renkleri yeşil eteğimde toplanmıştı sanki. Hazirana yakışır olsun istedim. Tablolarımı dikkatlice koca bir saman kâğıdıyla paketledim. Onları hole taşıdıktan sonra kovboy botlarımı giydim. Çıkmadan önce, "Aslı, ben Günyeli'ye gidiyorum. Haberin olsun," diye seslendim. Saat ona geliyordu ve Aslı pijamalarının içinde, elinde elmasıyla yanıma doğru geliyordu. Ona göre aç karnına elma yemek iştahı kesiyordu. Bir takım diyetler içerisindeydi. Her hafta farklı bir şey deniyordu mutlaka.

"Gelirken yulaf ezmesi de alır mısın?"

"Tamam. Ben gelene kadar birkaç kilo ver. Haydi, göreyim seni!" diyerek ona takılmadan edemedim.

Hazırlanırken çağırdığım taksinin arka koltuğuna tablolarımı dikkatlice yerleştirip ön koltuğa geçtim. Günyeli'nin yerini tarif ettikten sonra başımı derin bir of çekerek koltuğa yasladım. En son taksiye bindiğimde Pusula'dan, Tim'in sıcak kucağından kaçışımı hatırladım. Yüreğim tarif edemediğim bir acıyla sıkıştı. *Acaba gitmeseydim beni yanından kovar mıydı?* diye düşünmeden edemiyordum. Sanırım bunu asla bilemeyecektim.

Olanca sinir bozucu İstanbul trafiğine rağmen nihayet Günyeli'nin önündeydim. Koltuk altıma sıkıştırdığım üç tablom ve ben. Tablolar ait oldukları yere gidiyorlardı. Günyeli bir antikacıydı. İki sene önce kendime edindiğim bir iş yeriydi burası. Normal bir antikacı benim tablolarıma burun kıvırıp antika değeri taşımadığı için satmayacağını söylerdi. Ama Günyeli Amca öyle değildi. Kocaman yufka bir yüreği vardı. Dükkân dükkân gezerken ve artık pes etmişken buldum onu. Beni oturttu önce bir güzel. Çay koydu önüme. *Solukları,* dedi. *Dinlen kızım.* Derdimi dinledi. Tablolarımı gördüğünde bunları bir güzel altın varaklı çerçeveyle süslesek antika diye satabileceğimizi söyledi. Antika gibi çiziyorsun diyordu bana. *Hep eskileri, hep en değerlileri... Yanlış zamanda doğmuşsun, kızım. Senin kafanın içi var ya, benden bile büyük o.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birkaç ay önce kaybetmiştik Günyeli Amca'yı. Altmışlarının sonundaydı. Kalbini tutardı yürürken hep. En son geçirmiş olduğu kalp krizinden sonra böyle yapmaya başladığını söylerdi. Engel olamıyormuş. Ne kadar ağladığımı, harap olduğumu Aslı çok iyi bilirdi. Çünkü Günyeli Amca, kimsenin bilmediği şeyleri bilirdi benim hakkımda. Dert ortağımdı. Sırdaşım. Annemle babamın boşanma evrelerinin içimdeki şiddetini azaltan o olmuştu. Onları anlamamı sağlamıştı, sakin sesi ve akılcı düşünceleriyle. Şimdi yoktu. Şimdi Adem Abi vardı, oğlu. Günyeli'ye gözü gibi bakıyordu.

"Adem Abi, kolay gelsin!" Antika bir vazonun tozunu alırken yakalamıştım onu. Elindekini özenle yerine bırakıp kocaman bir gülümsemeyle bana döndü.

"Ooo, hoş geldin, Eylül! Yine ne güzellikler getirdin bakalım?" diyerek beni ortadaki antika koltuklardan birine oturttu. "Senin bir önceki hafta getirdiğin iki tablo da satıldı. Biliyorsun, hususi olarak senin eserlerini toplayan yaşlıca bir hanımefendi var. Seninle tanışmayı da çok istiyor. Tam bir sanat aşığı!"

Burukça gülümsedim. Kendime mutlu olma şansı tanıyacağım diyerek çıkmıştım evden. Fakat burayı, bu antika kokusunu, Adem Abi'yi, Günyeli'yi ne kadar özleyecek olduğum aklıma gelince hüzün pelerinim sırtıma yapışıveriyordu.

"Bu haftakiler son tablolar Adem Abi," dedim. "Annemin yanına dönüyorum ben."

"Yapma be, Eylül!" diyerek içini çekti. Tablolarıma açıp bakmamıştı bile. Hiç bakmazdı. Koşulsuzca alır ve çerçevelettikten sonra dükkânın en dikkat çeken yerine, özenle asardı. "Daha sergini yapacaktık burada. Nereye gidiyorsun öylece?"

Gözlerime hızla dolan, can yakan yaşları sıkıca tutarak başımı öne eğdim. Sahi, öyle bir hayalimiz vardı. Günyeli Amca ve Adem Abi beni bu hayale itmişti doğrusu. Bir sergim olacaktı. Şahsıma münhasır. Günyeli Amca elinde bir buket papatya ile gelecekti açılışa. En sevdiklerimle. Kutlayacaklardı beni. Onların gücüyle böyle bir şeyin gerçekliğine inandım bir süre. Yine inanmaya uğraşıyordum. Olurdu. Ama artık burada değil.

"İzmir'de yaparım sergiyi belki de. Kim bilir?" diye şakıdım yüzümdeki hüzne tezatla. "O zaman sen atlar gelirsin. Eh, dükkânı da bir güncük kapatırsın benim için, değil mi?"

Günyeli, haftanın her günü açık olurdu. Bu da Günyeli Amca'nın dükkânın duvarına bile astığı bir kuraldı. Burası her şeyden çok onun sıcak yuvası gibiydi. Adem Abi, bunu vasiyet bilmişti.

"Senin için yaparım, biliyorsun. Bu tabloların sahibi kız var ya diyeceğim o sergide," diyerek heyecanla yerinden kalktı. "bu kızın tablolarını herkesten önce biz keşfettik! Övüneceğim, yemin olsun!"

Günün ilk içten gülümsemesi dudaklarımda can buldu. Derdi. Dediğini yapardı. O, babasının oğluydu.

"Senden bir iyilik isteyeceğim yalnız. Son bir iyilik..." Koltuğa yasladığım tabloların içinden benim için en özel olanı çıkarıp kapladığım saman kâğıdını yırttım.

Bu sırada Adem Abi'nin, "Ne istersen," dediğini duydum.

Adını "Eşsiz Çağ" koyduğum tabloyu çıkardım. Dans eden, birbirlerinin rüzgârlarıyla, saçlarıyla flört eden o çifti. Eski çağ hanımefendi ve beyefendisini. Olmak istediğim devrin tuvale sığmış halini.

Adem Abi bir ıslık çalarak, "Şahane bir parça," dedi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüzündeki hayranlık ifadesiyle. Sonra yüzüme bakar bakmaz anladı. Sahiplenici tutuşumdan anladı. "Ama satmayacaksın. Kıyamıyorsun, ha?"

Kafamı iki yana salladım. Açıklayamazdım. Bir şey söyleyemezdim bu tabloyla ilgili. Yüreğimden koparak elime dökülen bir gerçeklikle yapılmıştı. En mahrem duyguları taşıyordu içinde.

Parmağıyla tablodaki kadını işaret ederek, "Bu eski çağ prensesi sana benziyor sanki Eylül," dedi hevesle. "O çağlarda bu kadar açık sarı saçlı bir kadın var mıdır, emin olamadım."

"Neden olmasın ki? Her şey burada," dedim parmağını şakağıma yaslayarak, "mümkün. İste ve olsun." Benimle dans eden adamı soracak diye korkumdan hızla konuyu istediğim yere getirdim. "Bunu güzel bir altın varakla çerçeveletebilir miyiz? Senin her zaman yaptırdığın yere?"

"Tabii, olur. Bu tabloya da o yakışır."

Elimden kaptığı gibi dükkândan çıktı. Ben de arkaya geçip kendimi bir fincan çayla ödüllendirdim. Çayımı koltuğun yanındaki konsola bıraktım. Tam Günyeli Amca'nın fotoğrafının yanına. Acaba şimdi burada olsa iki gün önce yaptığım bu çılgınlığa ne derdi? Kızar mıydı sahi? Gerçi o âşık olduğumu ilk günden beri anlamıştı. Annem bile bilmezken, bir tek o biliyordu. Bildiğini belli etmemek için de hiç gıkını çıkarmıyordu. Arada aşka dair küçük öğütler vermeyi ihmal etmiyordu ama.

Aşkı bir kere bulduysan, kızım, yapış yakasına. Tut onu, çek kendine. Korkma ha sakın! Ne yüce histir o... Ne inci tanesi... Bakma sen herkesin âşık oldum diye gezdiğine! Onlar öyle sanadursun. Aşk ciğerini yakacak adamın ciğerini! Aşk, öyle aşk işte...

Yanağıma damlayan birkaç yaşı hızla silerek çayımdan sakinleştirici bir yudum aldım. Bir saat kadar sonra Adem Abi elinde tablomla çıkageldi gittiği gibi bir dolu heyecanla. Avuçlarıma teslim etti kıymetli eserimi. Bakmalara doyamayacağım bir hale bürünmüştü. Eski çağları resmetmiştim belki ama şimdi tazecik görünüyordu. Yepyeni. Altın varaklı, etnik desenli şahane bir çerçeve içindeydi. Ait olduğu yerde...

Yüzümdeki minnettar gülümsemeyle, "Teşekkür ederim, Adem Abi," diye mırıldandım. "harika görünüyor."

Daha sonra satılan tablolarımın parasını alıp çıktım oradan. Tablomu odama asmak için karıncalanıyordu ellerim. Her ne kadar gidiyor olsam da bu şehirden, tablom burada yaşadığım evde de bir iz bıraksın istiyordum. Nasıl görüneceğini görmek için deliriyordum.

Marketten yulaf ezmesini almayı unutmadan eve vardım. Yan komşumuz Ozan'ın kapının önüne yığdığı kolilerden birine az kalsın takılıp düşüyordum. Ozan da benim gibi evine dönmek zorunda olanlardandı. Kapıyı aceleyle açarak yulaf ezmesini ve elimdeki anahtarı mutfak tezgâhına fırlattım. Eve botlarımı çıkarmadan girdiğimi görecek bir Aslı yoktu neyse ki. Yoksa beni çenesiyle öldürürdü.

Tabloyu çizmeye bile başlamadan önce çaktığım çiviye baktım. Yeri çoktan belliydi. Asmadan önce kalemlikten siyah keçeli kalemimi alıp çerçevenin arkasına bana ilham veren şeyi heyecanla yazdım.

Wolfgang Amadeus Mozart, No 21

İçim içime sığmayarak tabloyu özenle yerine yerleştirdim. Yamuk tarafı düzelttikten sonra geri geri yürüdüm rüyadaymışım gibi. Eşsiz bir gülümseme yüzümü aydınlatırken, ellerimi dudaklarıma bastırdım. Hayal

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ettiğimden daha da iyisi karşımda, bana göz kırpıyordu. Tablodaki imzam bana gururla bakıyordu. Eski çağ leydisi Eylül ve onun yakışıklı eski çağ prensi. İçimi kaplayan huzurla gözlerimi yumdum o gece. Ertesi güne başlarken de aynı huzur hâkimdi. Uyanır uyanmaz beni ilk karşılayan "Eşsiz Çağ" olmuştu. Gülümseyerek uyanmak bambaşka bir şeymiş.

O gün kahvaltıyı ben hazırladım. Az da olsa tekrar bir şeyler yiyebiliyor olmak iyi gelmişti. Aklım sürekli Tim'in şu an ne yapıyor olduğuna gidiyordu. Uyuyor muydu? Yemeğini düzenli yiyor muydu? Başka bedenlerde mi hayat buluyor, başka kollara mı sarılıyordu? Farkında olmadan beni incitiyor muydu? Ve tüm bu endişelerimi kimseciklerle paylaşamıyor olmaktı asıl yük.

Henüz kahvaltı masasını toplamayı bitirmiştik ki annem aradı. Eve döneceğim için duyduğu heyecanı anlattı uzun uzun. Odamı yeniden dekore ettiğini, çok beğeneceğimi söyledi. Kocaman da bir şövalem varmış. Ayrı bir resim odam... Hepsini iç çekerek dinledim. Aklım başka yerdeydi ya, annem çok uzaklardan konuşuyormuş gibiydi sanki.

"Son bir hafta, Eylül... Sonra nihayet kızıma kavuşuyorum."

"Evet, anne. Son bir haftam..."

Annem, babamdan şiddetli geçimsizlik sebebiyle boşandıktan sonra bağlanabileceği tek kişi olarak beni görmüştü. Psikolojisinin bozulduğuna yemin edebilirdim. Boşanacakları haberini üniversitenin ikinci sınıfındayken vermişlerdi bana. Sarsılmıştım. *Nasıl olur* diye hırpalıyordum kendimi. *Nasıl?* Meğerse onlar rahatça kavga etmek için hep benim evden gitmemi bekliyorlarmış. Gönüllerince bağırmışlar çağırmışlar birbirlerine, küfürler etmişler ve incinmişler. Babamın dediğine göre *aşk bitermiş*. Benimki karşılık görmeden bile yaşamaya devam ediyordu. Aşk bitmezdi. Âşıklar onu tüketirdi ancak. Hor kullanırdı.

"Toplanmaya başladın mı?"

"Hayır, anne. Dedim ya, sadece giysilerimi alacağım yanıma. Diğer her şeyi burada bırakacağım. Bu evimde," diyerek titrek bir nefes verdim. "Aslı tamamen gitmemi istemiyor."

"Canım kızım... Size de zor olacak, tahmin edebiliyorum."

Edemezdi. Benim burada kalmak istediğimi çok iyi biliyordu. Fakat kendi bencilliği ve yalnız ölme korkusu, bana istediğim gibi yaşama şansını vermiyordu. Ve o benim annemdi. Konu burada kapanıyor, sözler tükeniyordu. Zilin çalmasıyla yerimden kalktım. Annemle sohbetimiz burada bitiyordu.

"Kapı çaldı anne. Seni sonra ararım olur mu? Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim. Biraz mutlu görünmeye çalış, olur mu?"

Cevap vermedim. Telefonu kapattıktan sonra kendimi savaştan çıkmış gibi hissediyordum. Annem çok yoğun bir kadındı. Yoğun hisleri, bunaltıcı baskısı ve kocaman bir kalbi... Anlaşılan bu üçü babamı tüketen şey olmuştu.

Kapıdaki Ozan'dı. Sırtında çantası, ayağının dibinde de koca bir bavul vardı. Vakit, elveda demenin vaktiydi. Üç sene boyunca komşuculuk oynamıştık. Şimdi ise gerçek hayata atılmanın zamanıydı. Parmak uçlarımda yükselip ona sımsıkı sarıldım. Yemeklerini, bazen falcı bazen rüya tabircisi hallerini, verdiği çılgın akılları, gece dedikodularımızı, kıkırdamalarımızı, o çok romantik gü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zel kalbini ve kocaman gülümsemesini özleyecektim.

"Seni gerçekten çok özleyeceğim, Ozi."

Naif ve kırılgan sesiyle, "Ben de öyle," dedi. "Çok arayacağım siz iki deliyi."

Omuzlarımı yenilgiyle düşürüp, "İzmir'e de gel. Misafirim ol arada," diye sızlandım.

"İzmir'e geleceğim, bebeğim. Sana dirlik verir miyim hiç?"

Aslı da kapıdaki kucaklaşmaya katılırken, ağlayan üç kalbe dönüşmüştük. Yüzlerimiz gülüyordu belki ama kalbimiz her şeyden çok korkuyordu. Çünkü herkes kendi yollarına gidiyordu.

"Bir başıma bırakıyorsunuz beni burada! İsyanım var, yeminle depresyona gireceğim arkanızdan."

"Cüneyt'in bir *gel benim kaslı ve sıcak kollarıma* demesine bakar senin depresyonun, canım. Fazla da şey yapma, boş ver."

Atışmalarına yalnızca gülmekle yetindim. Bize evindeki iki saksı çiçeğini bıraktı. İkisine de ne kadar özenle baktığını iyi biliyorduk. Çiçeği göğsüme bastırdım. Bir zambaklı benimki.

Aslı, çalan telefonuna bakmak için Ozan'ın dudaklarına küçük bir öpücük kondurduktan sonra koşarak uzaklaştı. Cüneyt deyince akan sular dururdu ne de olsa. Benim dudaklarıma da küçük bir öpücük bıraktıktan sonra gitti Ozan. Merdivenlerden inişini izledim. Hoşça kal diyerek el sallayışını. İçimden ona hak ettiği mutluluğu diledim. Güzel bir aşk... Aradığı o mükemmel, sarışın ve kaslı erkek arkadaşı diledim. Dileğime kıkırdayarak kapıyı örtüp çiçeğime sarılarak yaslandım.

Sıra bana gelmişti işte. Elveda zamanı. Evime, Aslı'ya, okuluma, tüm hocalarıma, Günyeli'ye, Adem Abi'ye, İstanbul'a. Ve *o* adama elvedaydı. Aşka elveda. Kapının tok birkaç yumrukla çalınması üzerine olduğum yerde sıçradım. Henüz bir iki dakika geçmiş olmalıydı kendimi düşüncelere kaptıralı. Çiçeğimi tek koluma alarak sırıttım.

Kapıyı açarken, "Gidemedin değil mi, Ozi?" diye kıkırdadım.

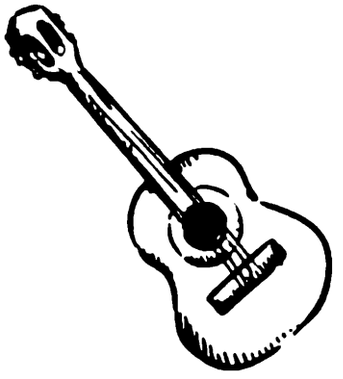
Fakat karşımdaki adam, kıkırtımı ve nefesimi bir bıçak gibi kesen gözlere sahipti. Varlığıyla meydan okuyordu. Gülümsemek bana haramdı sanki ve anında yüzümde silik bir gölgeden ibaret olmuştu. Vücudum beklemediğim bu misafir sebebiyle kas katı kesilmişti. Hatıralar, beynimin içine kolu kırılmış bir sarmal gibi durmaksızın doluşuyorlardı. Tekrar ve tekrar... Dudaklarım açıktı fakat tek bir cümle bile kopup dökülmüyordu ortaya. Yapamazdı. *O* ela gözler öyle bakarken bana, içime kazırken kendini derin derin, yapamazdı.

Her nasıl olduysa, en zayıf anımda, birkaç dakika önce ona elveda dediğim anda, kalbimin koca bir ağırlık altında ezildiği anda çıkagelmişti adam. Adam *o adam*dı. Ve gözleri *seni inciteceğim* diyordu. *Seni hem inciteceğim hem seveceğim.*

Dudaklarımdan şaşkın bir nefes dökülüp yerini cılız bir gülümsemeye bırakırken yüzümde, beni yaralayabilecek tek adamı geri dönülmez bir biçimde tekrar hayatıma kabul etmiştim. Ona doğru attığım tek adımla da altına imzamı atmıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

♪ Can Bonomo - Olmaz Sensiz ♪

BÖLÜM 4

Henüz gözlerimi açmadan, ne kadar huzurlu bir uykudan uyandığımı kestirebiliyordum. Bunun için gözlerime ihtiyacım yoktu. İçimdi konuşan. İçim içime sığmıyor, taşmak istiyordu resmen. Ve bunun dün geceyle ilgili olduğunu hafiften fısıldamayı da ihmal etmiyordu. İçimdeki, bana fazlasıyla yabancı gelen duyguları sorgulamak işime gelmedi.

Gözlerimi, dudaklarımda canlanan halinden memnun bir gülümsemeyle araladım. Başı5mı, açık sarı saç yağmurunun yastığımda nasıl göründüğünü bizzat görme ihtiyacıyla sağa çevirdim. Gördüğüm şey hiçlikti. Hiçbir şeydi. Ne sarı saçlar vardı ortada, ne de sıcaklığına sokulmak için yanıp tutuştuğum beden.

Üzerimdeki çarşafı hırsla tortop edip yere fırlattım. Dünkü kıyafetlerimi üzerime geçirirken, içimdeki saf öfkeyle başa çıkmaya çalışmıyordum bile. Etrafa kırmızı bakıyordum. Önüme kim çıksa acımadan yolumdan çekecek güç ve sinirle yüklü hissediyordum kendimi. Çağ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lıyordum. Dün gece her zerreciğim zevkle çağlarken, bu sefer yaşadığım bunun tam aksiydi. Duvarları yumruklamak istemem ne derece akıllıcaydı?

Telefonumu şifonyerden alıp cebime atmadan önce saate baktım. Öğleden sonra iki buçuk... Hırsla kapıyı açtım. Odayı öylece darmadağın bırakarak merdivenleri kırmak istercesine çıktım. Cüneyt, barda yankı bulan hafif bir müzik eşliğinde bardakları siliyordu.

Beni görünce elindekileri bırakıp, "Ooo, günaydın abi," dedi. "Erkencisin bugün."

"Sonra, Cüneyt! Soran olursa yokum. Ne işleri varsa akşama kadar beklesinler."

Sonrası ise Pusula'dan rüzgâr gibi çıkışım ve külüstür pikabıma binmemden ibaretti. Sinirli birkaç iç çekişten sonra arabayı çalıştırmak için anahtarları cebimden çıkardım. Kontağa takmadan önce duraksadım. Neden diye sordum kendime. Neden bu kadar sinirlisin? Kız, sen onu kovma zahmetine girmeden gitti diye mi? Dün geceyi aklından atamadığın için mi? İlk defa sen bir kızı değil de, bir kız seni kullanıp gitti diye mi? Gerçekten öyle miydi? Böyle düşününce daha da hiddetlenip ellerimi direksiyona geçirdim. Hâlbuki her şey istediğim gibi olmuştu. Kız kuralına göre oynamıştı. Beni tanıyordu. Ne istediğimi biliyordu. Ve olması gerektiği gibi kaybolmuştu.

Gözlerimi yumup arkama yaslandım. Yine de bu işte bir terslik vardı. Gitti diye böylesine öfkelenmek hiç de normal değildi. O geceyi başa sardım. Önümde duruyordu. Tam orada. Dokunabileceğim kadar yakınımda. Herkes otururken o öylece durmuş bana bakıyordu. Güzeldi. Ama herkesin seveceği güzellikte değildi. Aykırı bir kızdı. Saçları bir şelale gibi omuzlarına dökülüyordu. Sapsarıydı. Hatta beyaza çalıyordu. Saçına taktığı o şeyi unutmamsa imkânsızdı.

Ona, "Bununla bir tanrıçaya benziyorsun," demiştim. "Bu kalsın."

O saçların yatağıma değişini hatırladıkça tenimdeki ürpertiye hayret ettim. Dudakları vardı sonra. Daha önce hiç böylesini görmemiştim. İncecikti bir kere dudakları. Öyle insanı öpme isteğiyle taşırıp köpürtecek gibi değildi. Öptükten sonrasıydı mesele. Can suyu gibiydi. Artık ona muhtaçmışım gibi. Damağımda izini bırakmıştı. Çilleri, yeşil gözleri, ince parmakları, hafifçe kalkık, ancak bir usta heykeltıraşın elinden çıkacak kadar güzel burnu, sesi... Mozart'ı... Aklıma geldikçe şimdiki gibi kahkahayı her nerede olursam basacağımı biliyordum. Ben ona dokunurken, o bana Mozart demişti. Kulaklarında benim sesimin çınlaması gerekirken, onunkinde Mozart çalıyordu. Kahkaham dudaklarımda küçük bir gülümsemeye dönüştü. Sonra derin bir iç çekişe. Adını bile bilmediğim bir kızın her ayrıntısını hatırlıyor olmak rahatsız ediciydi. Ve neredeyse yirmi dakikadır arabanın içinde oturuyordum. Dışarıdan öyle gözükmesem de, acınacak haldeydim.

Geceyi tekrarlarken, aklıma korkunç bir ayrıntı düştü. Asla ama asla unutmadığım, her defasında özenle düşündüğüm şeyi bu sefer yapmamıştım. Korunmamıştım! O an her şey o kadar güzeldi ki... Teni, tadı, sesi... Başım dönmüştü. Babamın öğüdü kulaklarımda çınlarken, bir de onunla baş etmeye çalışmıştım. İçimden, "Hayır, baba! Şimdi değil. Bu kız o değil. Neden o olsun?" diye sayıklıyordum. Sonra ona söylediklerim kulaklarımda yankı buldu. Tekrar tekrar. *Sen başka bir şeysin.* Bakireydi. Bir geceliğine de olsa o benimdi. Tamamen benim olmuş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tu. Düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum. Nasıl unuturdum? Bu aptallığı yapacak kadar toy muydum?

Sinirimin sebebini nihayet bulmuş olmanın verdiği ufak bir rahatlamayla beraber arabamı çalıştırdım. Eve varana kadar kendimi yiyip bitirmiş, ara ara sinirimi direksiyona vurarak hafifletmeye çalışmıştım. Hiçbir işe yaramıyordu. Başım ağrıdan çatlayacak gibiydi. Çözümü bilmiyordum. Kızı tekrar nasıl bulacaktım bilmiyordum. Ya da gerçekten bulmalı mıydım? Bulmak istememin güçlü bir sebebi vardı aslında. Bir gün tekrar karşıma çıkıp kocaman karnıyla, "Bu çocuk senin," diyerek parmağını bana doğrulttuğunu hayal etmesi bile korkunçtu. İşte o an fark ettim ki tüm sinirim kendimeydi aslında. Aptal olan, pervasız olan bendim.

Kendimi, küçük ama bana fazlasıyla yettiğini bildiğim evime attım. Şimdi olduğu gibi her zaman dağınık görünürdü. Sadece çok fazla ıvır zıvır şeye sahiptim. Genelde üşengeçliğimden Pusula'da kalmaya alışkındım. Buralara sahip çıkmayalı epey oluyordu. Bir elden geçirme vaktinin geldiğini ise dağınıklık bas bas bağırıyordu.

Etrafa bir bakış atıp kendimi duşa attım. Sıcak su tenime değer değmez, aslında kendimi ne kadar kastığımı fark ettim. Her damla sıcak suyla beraber, kaslarımı sevinçle rahatlıyorlardı. Fakat aksine baş ağrım bana ıstırap olmaya devam ediyordu. Çok fazla düşünüyordum. İçeride çok gürültülü bir kavga vardı. Ve bu kavganın son bulması için bir an önce ne yapacağıma kesin karar vermem gerekiyordu. Aslında bu kadar basitti.

Suyu kapatıp belime havlumu sardım. Baş havlumla saçımı kurularken sol elimle buharlaşan aynadaki görüntüyü netleştirdim. Aynaya doğru yaklaşıp uzayan sakallarımı sıvazladım. Tıraş olmaya daha zaman olduğunu düşünüp banyodan çıktım. Küçük kıyafet dolabımdan elime ne geldiyse üzerime geçirdim. Evden dışarı attım kendimi. Hiçbir yer iyi gelmiyor ve gelmeyecekti sanki. Sıkıntı basıyordu aynı yerde yarım saatten fazla kalınca. Oysa evimin sessizliğinden beslenmeyi seven bir adamdım. Gitarım, evimdeki sessizlik, bunlar bana yeten şeylerdi. Şimdiyse, bana iyi gelen her şey üstüme geliyor gibiydi.

Yıllar boyunca yaptığım şeyi, bugün de yapmak için pikabıma bindim. Anahtarı kontağa taktım fakat çalıştırmadım. Bir süre öylece oturdum. Bu işin bir çözümü olduğunu, ne yapmaya karar verdiğimi net olarak kendime kabul ettirmem gerekiyordu. Bunu bildiğim en iyi yolla yaptım. Kendimle konuştum. Bir insanın en iyi dostu yine kendisiydi. Kendini en iyi tanıyan, neler yapabileceğini, kendi için en doğru olanı insan, yine kendisi bilirdi.

"Onu bulmalıyım. Öyle değil mi? Hâlâ geç değil."

Gözlerimi yumdum bir süre. Pikabımın içindeki büyük sessizlikten beslenmeye çalıştım. Hiçbir şey göremez haldeyken bile saçlarının gözlerimin önünde, benimle alay eder gibi uçuştuğunu görüyordum. Başındaki o taşlı bandını. Ama asıl içimde zehrini salan o saçlardı. Hayatım boyunca hiç böyle bir karmaşanın içinde bulmamıştım kendimi. İtiraf etmesi zordu belki ama... Ben bocalıyordum.

Daha önce yönümü kaybettiğim zamanlar olmuştu. Kötü şeylere doğru gittiğim, içimdeki iyi her şeyi kaybettiğim zamanlar... O zamanlar Pusula yoktu. Bana yönümü gösterecek kimsem de yoktu. Sonra elimdeki son paramla her zaman hayalim olan Pusula'yı açtım. Bana yol göstermesi için. Kaybolursam şayet bir gün, yine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendimi yolun başında bulayım diye. Şimdi yine kaybolmuştum. Hem de Pusula'nın en içinde. Kayboluşum, bana yönümü hatırlatan yerde başlıyordu.

"Tekrar kaybolmama müsaade edemem. Benim yolum belli. Aklım müzikte. Başka bir şeye ihtiyacım yok."

Gözlerimi ağır ağır açtım. İçimdeki sinir harbi bu sefer sağlam bir şekilde geri döndüğünde, bana ne olduğuyla ilgili kendimi sorgulamayı bıraktım. Beni güçsüz kılmaya çalışan bu *sorunu* kökünden halletmekte karar kılmıştım. Tabii ki onu bulacaktım. Onu bulacak ve hayatımdan kazıyarak çıkaracaktım. Kendimi bildim bileli tek başınaydım. Tek başıma ama dimdik... Kimseye muhtaç olmadan, her zaman güçlü durarak yaşayan bir adamdım. İçimdeki kayanın ufacık bir parçasını bile sallamaya yetecek güçteyse şayet bu kız, benim yıkılışıma bile sebep olabilirdi. Buna izin vermezdim.

Sabırsızdım. Her şeye kolayca sinirlenebiliyordum. Kendime bela arıyordum. Pikabımı çalıştırıp vakit kaybetmeden yola koyuldum. Pusula'ya vardığımda her zamanki kalabalık beni karşıladı. Her zaman keyiflenip sahne için canlanmamı sağlayan insanlar bu sefer beni boğuyordu. Ertesi gün olsun istiyordum bir an önce. Bara yönelip Cüneyt'e seslendim. Beni görür görmez yüzündeki gülümseme silikleşti. Bugün etrafıma negatif enerji yaydığımı söylemek yanlış olmazdı sanırım.

"Hayırdır abi? Bir durum mu var?"

"Ne durumu?"

Yüzüme şöyle bir bakıp, "Bir kere canın sıkkın," diye mırıldandı. "Biri bir yanlış mı yaptı?"

Kafamı ağır ağır salladım. "Evet. Yanlışı ben yaptım. Ama halledeceğim."

Sonrasında sahneye çıktım. Her zamanki neşemden eser olmadığını fark edenler oldu elbette. Misafirlerimiz genelde tanıdık yüzlerdi ve devamlı gelirlerdi. Sahne aralarında beni masalarına davet edip iyi olup olmadığımı soran bir dolu insana *iyiyim* cevabını verdim. O gece Pusula da kalmadım. Odama girmedim. Oraya kimseyi götürmeye niyetlenmedim bile. Hayatımda ilk defa rutinimi bozuyordum. Bunlar hiç hayra alamet şeyler değildi.

Ertesi gün uyandığımda saat öğleden sonra bire geliyordu. İçimi kemiren bu şey yüzünden uyumakta gittikçe zorlanıyordum. En son ne zaman bu saatte uyandığımı bile hatırlamıyordum. Normal şartlar altında imkânsızdı.

Pikabıma atlayıp yola koyuldum. Cüneyt'i arayarak açmasını bekledim sabırsızca. Gideceğim yeri bir kere de ona onaylatınca içim rahat edecekti. Fakat doğru hatırladığıma neredeyse emindim.

"Abi, hayırdır bu saatte?"

"Hayır, koçum, hayır," diyerek kendi kendime güldüm. "Geçen gün Pusula'yı kapatan okul Mimar Sinan'dı değil mi?"

"Evet, abi. De... "

"Lan soru sorma!" diye bağırdım. "Sadece soruma cevap ver!"

"Evet, abi, Mimar Sinan Güzel Sanatlar. Ama ned... "

"Eyvallah, koçum," deyip telefonu kapattım.

Arabayı okulun yakınlarında bir yere bırakarak ellerim cebimde kalabalık bir öğrenci grubunun arasına sızarak içeri girdim. Aradığım şey yeni mezunların fotoğraflarını astıkları bir köşeydi. Bilmiyorum, en azından öyle bir köşe olduğunu umuyordum. Ben bu okulun dekanı olsam asardım, düşüncesiyle yola çıkarak kendimi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

okulda bulmuştum. Fakat şimdi dolaştığım hiçbir koridor, hiçbir duvar bana yol göstermiyordu. Kız, bir anda yeryüzünden silinmiş gibiydi sanki. Yokluğuyla bile beni delirtmeyi başarabiliyorsa şayet, bu kızda bir şeyler vardı.

Okuldan birine, "Pardon ya, buralarda yeni mezunların fotoğraflarının asıldığı bir köşe, ya da yıllıkların sergilendiği bir yer falan yok mu?" diye sordum.

"Mutlaka sergilenir. Mezuniyet henüz gerçekleştiği için ancak birkaç hafta sonraya toplu fotoğraflar asılmış olur."

"Yapma be!"

Karşımdaki kız gözlüklerini gözlerine doğru ittirerek güldü. "Birini mi arıyordunuz?"

"Evet!" derken sesim biraz yükselmişti. "Belki sen bana yardımcı olabilirsin. Tarif etsem?"

Omzunu silkerek, "Belki tanırım," dedi küçük bir gülümsemeyle.

Ve büyük bir heyecanla anlatmaya başladım. "Böyle sarı saçları var. Beyaza yakın sarı. Onu gördüğümde alnına indirdiği bir bant vardı başında. İncecik. Beyaz tenli. Yeşil gözleri var. Ha, çilleri var bir de!"

Kız yüzünü buruşturarak, "Bunlar hiç spesifik değil," diyerek ofladı. "Daha özel şeyler lazım hatırlayabilmem için."

Düşündüm. Kafamı ona daha çok yordum. Her ayrıntısını gözlerimin önüne tekrar getirirken kalbimin düzensiz atışına engel olamadım. Zihnimde çınlayan haykırışları aklımı allak bullak ediyordu.

"Hah!" diye bağırdım aklıma gelen şeyle. "Kahverengi, evet! Kahverengi kovboy botları vardı ayağında! Belki bu sana yardımcı olur?"

Kız birden kıkırdamaya başladığında ne olduğunu anlamadım. Kafasını evet dercesine salladığında gülümsedim.

"Tanıyor musun yoksa?"

"Evet, biliyorum. Sanırım sen şu tuhaf giyinen kızdan bahsediyorsun. Gerçi burası güzel sanatlar. Yine de o kız fazlasıyla dikkat çeken bir tipti."

Neler giyip de bu kadar dikkat çektiğini merak etsem de konuyu dağıtmak istemedim.

"Adını biliyor musun? Nerede yaşadığını?"

"Hayır. İkisini de bilmiyorum," dediğinde sinirle gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Aldığım nefesi şiddetle bıraktım. "O, çok arkadaş canlısı biri değildi. Genelde hep aynı kızla görüyordum onu. Biraz burnu havada," diyerek yüzünü buruşturduğunda kızı dikkatle inceledim.

Onu küçük mü görüyordu? Onu eleştirme hakkını gerçekten kendinde buluyor muydu? Ve ona gülmüştü. Ona bir adım yaklaşıp suratına doğru eğildim. Suratındaki kibir anında yok olmuş, yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Bundan zevk almayı ihmal etmediğimi dudaklarımdaki gülümsemeyle gösterdim.

"Peki, sen o burunla onu eleştirme hakkını kendinde nasıl görebiliyorsun?"

Birkaç kez dudaklarını aralayıp kapadıktan sonra nihayet bir şey söyleyebilmişti. Söylesindi zaten ki ben de onu tuş edebileyim.

"Pardon?"

"Önemli değil, hayatım," diyerek doğruldum. "Kendine gülecek daha iyi bir şeyler bul."

Yolculuğumun son durağı her zamanki gibi Pusula'ydı. Yenilgiyle bar kısmına geçtim ve Cüneyt'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yerine bakan Emre'den sert bir şeyler vermesini istedim. Önüme koyduğu Johnnie Walker'ı tek nefeste bitirdiğimde göğsümde bir yangının başlayacağını biliyordum. Aldırış etmedim. İkincisini de tek seferde bitirdim ve başka istemediğimi belirtmek için elimi kaldırdım.

"Saat daha erken, abi. İyi misin?"

"İyiyim, koçum! Kötü mü görünüyorum? Neden kötü olacağım?"

Geriye doğru sinerek, "Pardon, abi. Ben yanlış anlamışım," diyerek yaptığı işe geri döndü.

Bu gerginliğim beni hiç olmadığım kadar çok öfkelendiriyordu. Şu son iki gündür kendimi tanıyamıyordum. İçim içimi yiyordu. Beni tüketmesinden korkuyordum. Bu kız... Hiç beklemediğim bir anda gelip kurulu düzenimi, kendimce yoluna soktuğum şeyleri alt üst etmişti. Aslında, beni alt üst etmişti. Üstelik daha adını bile bilmiyordum!

Olayın trajikomikliğine gülerek aşağı, odama indim. O gecenin sabahından beri buraya adım atmamıştım. Kapıyı açtığımda her şeyin bıraktığımız gibi kaldığını gördüm. Yakmıştık, yıkmıştık, dağıtmıştık. Odam, şimdi gözümde koca bir kül yığınıydı. Bavullar dolusu görünmez kül...

Omuzlarımdaki gerginliği atmak için birkaç hareket yapsam da nafileydi. Yatağa uzandım. Çarşafların arasında gördüğüm leke, yastığımdaki kokusu bir kâbus gibi her yanıma dolanmıştı. Ondan kurtulamıyordum. Bir de kurtulmayı denemek yerine onu ellerimle bulmaya çalışıyordum.

Çözümü müzik, diyordum. *Biraz şarkı söylerim geçer.* Akşam olup da mikrofonun başına geçtiğimde bu iş çözümden çok bir külfete dönüşüyordu. Onu bulduktan sonra her şey eski düzenine dönecekti, biliyordum. Bir de dünya küçük derlerdi! Kız kanatlanıp kuş olmuştu sanki. Onun asilliğine yakışan, beyaz, narin bir kuş olmuştu kesin. Kanatlarında da o gece taktığı banttaki gibi taşlar vardı. Ona öyle bir kuş olmak yakışırdı. Aklımı delip geçen bu düşünceler, beni bile şoka sokacak şekildeydi. Ben ve romantik kelimesi asla yan yana gelemezdi mesela. Ne saçmalıyordum ben kuşlar, böcekler... *Kendine gel oğlum! Kız giderken aklını da mı alıp gitti sanki?* Frenin yerini unutmamak lazımdı.

Ertesi sabah artık bir parçam haline gelen baş ağrımla beraber, barda Cüneyt'le kahvaltı ediyorduk. Uyku düzenim bozulmuş, hatta sarsılmıştı. Bugün öğlen on iki buçukta kalkmıştım! Kâbuslarım bir bir gerçek oluyordu!

"Abi, dün bir kız geldi seni sordu. Basıp kaçmasaydın, bu sabaha daha mutlu uyanabilirdin. Kız iyi."

Ağzımdakini, Cüneyt'e cevap vermek için hemen yutmaya çalıştım. Boğazımda kalan koca bir poğaçayla öksürük krizine tutuldum. Cüneyt sırtıma vurmaya çalışsa da neredeyse boğulmama sebep olduğu için onu ittim ve koca bir yudum çay içtim.

Kendime gelir gelmez, "Lan hayvan! Öyle birden bire, dün gece bir kız seni sordu, denir mi?" diye sitem ettim. Muhtemelen ona bu sitemim mantıklı bile gelmiyordu.

"Ne deseydim abi? Önce; maruzatımı arz ederim, size diyeceklerim var hünkârım mı diyeyim? Öyle hoşuna gidecekse denerim."

"Laf cambazlığı yapma bana, halim yok. Kız kim onu söyle? Tarif et."

Çayından bir yudum alıp ağzındaki lokmayla geviş getirmeye başladı. Hevesle beklediğimi bildiğinden beni

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

süründuruyordu aklımca. Tabu gün üçüncü gündü ve benim sabrım biteli baya oluyordu.

Kafasına bir tane patlatıp, "Lan oyun mu oynuyorsun?" diye çıkıştım. "Valla bütün sinirimi senden çıkarırım."

"Tamam, ya! Valla iyice çekilmez oldun sen son günlerde. Yaşın da genç ama bilemedim." Ona ters ters bakıp nefeslendiğim zaman, "Tamam, tamam," diyerek nihayet konuya geldi. "Kız uzun, esmer bir şey, kara gözlü karakaşlı dediğimiz ..."

"Tamam, Cüneyt. Yetti bu kadarı bana. Hiç devam etme."

İlay olduğunu anlamıştım. O, birlikte olduğum diğer her kadından biraz daha ısrarcı ve egosu reddedilmeyi kaldıramayan biri çıkmıştı. Onunla nasılsa daha sonra ilgilenirdim.

"Ne oldu? Başka birini mi arzu etmiştin?"

İlk defa kendim dışında başka biriyle konuşma zayıflığına düşerek, "Evet," dedim. "Bu anlattığın sarı saçlı, yeşil gözlü, incecik vücutlu ve kovboy çizmeli bir kız olsaydı daha iyi olurdu."

"Eylül mü?" diye hayretle sorduğunda kaşlarımı çattım.

Eylül...

Kalbim bulduğu her umuda sıkıca yapışarak heyecanlanıyor ve ritminden şaşıyordu. Şimdi olduğu gibi... *Hop kendine gel!*

Ben cevap veremez, adını bin kez aklımdan tekrar ederken Cüneyt'in eliyle kafasına vurduğunu görüp irkildim.

"Hassiktir lan! Söylemeyecektim! Söyleme demişti!"

"Ne oluyor, oğlum? Söylesene!"

Yüzündeki acı ifadeyle, "Abi, söyleme dedi kız. Nasıl söyleyeyim şimdi?" dedi yalvarırcasına.

Bense başka âlemlerdeydim. Adı, Eylül'dü. *Eylül...* Ona bu kız diye o kadar çok hitap etmiştim ki şimdi ismini sonsuz kez tekrar etmeye razıydım. Bu çok, hatta çok çok daha iyiydi.

"Adı Eylül mü?" diye sordum. Daha çok kendi kendime konuşuyordum aslında.

"Evet, evet! Ama sen bilme yine de. Özellikle tembihlemişti. Senin bilmeni istemiyordu. Sen nasıl hatırladın be abi?"

Kendi kendime gülmeye başladım. Olacak iş değildi! Demek bir de benden saklanmaya çalışıyordu. Demek bunca zaman boşuna uğraşmıştım. Eğer en başından Cüneyt'le konuşmuş olsaydım, şimdiye onu çoktan bulmuş olacaktım. İlk defa yalnızca kendimle konuşmayı seçtiğim için kendime kızdım. Bu huyumun üstünü keçeli kalemle bastıra bastıra sildim. Her şeyi geçtim; birlikte olduğum tüm kadınların aksine o neden saklanmayı istiyordu? Saklayacak neyi olabilirdi?

"Bana adres lazım," diye mırıldandım. "Evinin adresini ver bana."

Panikle, "Abi olmaz! Aslı canıma okur!" dedi.

"Lan," deyip gülmeye başladım. Keyfim, kaçak kızı bulmamla yerine gelmişti. Beş dakika önceki benle şu andaki ben arasında, koca bir dağ kadar fark vardı. Galiba hastalanıyordum. Hem de bu fiziksel değildi.

"Oğlum, Aslı kim?"

"Gülme ya! Aslı sevgilim. Eylül de onun ev arkadaşı zaten."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gülüyordum ama daha çok kendimeydi bu. Düştüğüm hallere. Dünyaya büyük mü demiştim ben? Küçük bile değil; minicikmiş be!

"Cüneyt, o adresi ya vereceksin, ya da vereceksin. Sen de biliyorsun," diyerek tezgâha ellerimi koydum ve ayağa kalktım. "Bak söz, kız arkadaşına bu hallerini anlatmayacağım. Erkek sözü, lan!"

Yenilgiyle gözlerini yumarak içini çekti. "Yaktın beni. Yaktın da, neyse sevenleri kavuşturalım yeter ki. Biz yansak da olur."

Yerime oturup kahvaltıma devam etmeye koyuldum. Cüneyt'in pasına karşılık vermeyerek sadece sırıtmakla yetindim.

"Senin işin bardak silmek diye biliyordum ben, koçum. Haydi bakalım! Çakma aşk doktoru seni..."

O gün ilk defa keyifle kahvaltımı ettim. Acele etmeden, ağır ağır, tadını çıkara çıkara... Cüneyt'le beraber arada bir içtiğim keyif sigaramı yaktım. Üç günlük gerginliğinin acısını çıkardıktan sonra yola koyuldum. Bu pikap beni birçok yere götürmüştü. Anne babamın mezarına, kotu işlerin peşine, Pusula'ya... Şimdi ise bir küçük tanrıçanın yanına götürüyordu. Bu antika daha neler görecekti, kim bilir!

Radyoyu açarak çalan şarkıya ıslığımla eşlik ettim. Her yer günlük güneşlikti. Gözlerimdeki kırmızı perde kalktığında her şeyden keyif almaya başladım.

Feryat figan, aklı sende
Sen day beni dinlemesen de
Koçum benSiz
Haydi gel balalım eftak bir pansiyon

Yakkaş yükseldi mi tansiyon
Olmaz sensiz
Durma bensiz

Dudaklarımdaki ıslık, Eylül'ün yanına niye gittiğimi hatırladığımda donup kaldı. Büzdüğüm dudaklarım yavaş yavaş normal haline dönerken, radyoda çalan şarkıya ters ters baktım. Oysaki bir saniye önce ruhuma çok iyi geliyordu.

Ben oraya durumu netleştirmeye gidiyordum. Korunmamıştık. Bu yaşta ne onun anne ne de benim baba olamayacağımızı konuşmaya gidiyordum. Tabii! Henüz okulundan mezun olmuş, küçük bir genç kızdı. Ve hamilelik gibi bir durumla karşılaşırsak sorumluluğu haliyle bana geçiyordu. Bunu ne o ne de ben başarabilirdik. Delilikten başka bir şey olmazdı.

Cüneyt'in verdiği adrese göre şu an karşısında durduğum apartmanda oturuyordu. Dört katlı şirin bir binaydı. Vakit kaybetmeden arabamdan çıkıp apartmana girdim. Kapısı sonuna kadar açıktı ve girişte birkaç bavul vardı. Gidenin o olmayacağını umarak, bu kadar da şanssız bir insan olmadığımı hatırlattım kendime.

Basamakları birer birer çıkarken, yukarıdan gülüşme sesleri duydum. İkinci kata gelmeye yaklaşırken, sesler daha da çoğaldı. Gözümün ucuyla aynı sarı saçları görmemle derhal geri çekildim. Üzerinde görebildiğim kadarıyla eski moda yeşil çiçekli bir etek vardı. Kucağında kocaman bir saksı taşıyordu. Saçları sıcaktan yanaklarına ve alnına yapışmıştı. Sadece öylece... Kendine bakmadan dahi böyle güzel olması bana mantıklı gelmiyordu. Nasıldı? Nasıl olurdu?

Önünde bir adam vardı. Sırtında çantası. Gidiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bavullar da ona ait olmalıydı. Sonra adam onu öptü. Üç gün önce benim öptüğüm o incecik dudaklardan bu sefer başka bir adam öpmüştü. İçimde neden olduğunu bilmesem de bir şeylerin kırıldığını hissettim. Bir şeyler kopuyor, parçalanıyordu.

Sevgilisi vardı ve benimle beraber olmuştu, öyle mi? Bu kadar aşağılık olabilir miydi? O güzel suratının ve masum bakışlarının ardında böylesine bir şeytanı barındırıyor olabilir miydi? Kadınlara güvenilmeyeceğini ve aşk denen şeyin bir yalandan ibaret olduğunu bana gösterdiği için küçük ama çok küçük bir parçam ona minnettar kalacaktı.

Adam onu öptükten sonra ona veda ederek merdivenlerden inmeye başladı. Bozuntuya vermeden ben de çıkmaya devam ettim. Bir de bana iyi günler dilemeyi ihmal etmemişti şerefsiz herif! Umursamadım.

Önümdeki kapalı kapıya bakarak fazla düşünme payı bırakmadım kendime. Engel olamadan birkaç sert yumruğumu kapıya geçirdim. Kapı çalmak denmezdi buna. O yine de yüzünde kocaman bir gülümseme eşliğinde kapıyı açtı. Yüzümü görmeden, kıkırdayarak, "Gidemedin, değil mi, Ozi?" dedi. Bana!

Demek herifin adı Ozi'ydi. *Ozi!*

Gülümsemesinin yüzünde donuşunu sinirle izledim. Beni gördüğüne sevinmemişti haliyle. Pek muhtemel kendini Ozi'nin kollarına bırakmayı bekliyordu. Ama karşısında o adam yoktu. Karşısında canına okuyacak bir şeytan vardı. Üç gün önce kollarında olduğu şeytan...

O an onu incitmeyi deliler gibi istedim. Ama o... Eylül... Bana gülümsedi. Tıpkı o geceki gibi korkmadan, kendini sakınmadan bir adım attı bana doğru. Kendini bana açıyordu yine. Yüzündeki ifadeye inanmak istesem, bana kendini adıyor derdim. Öyle güzel bakıyordu ki gözleri... Benim bile başımı döndürüp, aklımı alıyorsa ve sadece, sadece tekrar onunla olmayı düşünmeme sebep oluyorsa şayet, Allah diğer adamların aklını korusundu!

O an, zamanın durduğuna yemin edebilirdim. Diğer her şey tüm canlılığıyla yaşamına, her ne yapıyorsa onu yapmaya devam ediyordu. Fakat biz, ikimiz durmuştuk. Yeşil gözlerine bakınca bir kere insan, hele bir de gündüz gözüyle olunca, neye uğradığını şaşırıyordu. Tokat yemiş gibiydim. Çok sıkı bir Osmanlı tokadı... Gözlerinin içinde, usta bir ressamın fırçasının ucundan damlamış minik siyah noktacıklar vardı. Ben hiç böyle parıldayan gözler de görmemiştim daha önce. Bir yerde okumuştum: "Ve tanrı en yetenekli ressamdı." Bu kadar katılacağım aklımın ucuna gelmezdi.

Aklıma her düştüğünde dikkatimi dağıtan bu kızı, şimdi capcanlı haliyle karşımda görmek tamamen afallamama sebep olmuştu. Birkaç saniyeliğine, birkaç küçük saniyeliğine neden burada olduğumu unuttum. Geliş amacımı tekrar hatırlatan, Eylül'ün gülüşünün, giderek tıpkı sonbahardaki o yemyeşil yaprakların soluşu gibi cansızlaşmasıydı. Dişleriyle dudaklarına eziyet etti. Bana doğru attığı o emin adım; şimdi, tedirginlikle geriye gitmeyi düşünen kararsız bir adıma dönmüştü. Küçük, mahcup bir kadının adımına...

"Seni o kadar çok aradım ki" diye soludum. "Eylül..."

Tepkisi, solan gülüşünün güçlenerek geri gelmesi ve kucağındaki saksıya sıkıca sarılması oldu. Bana öyle bir bakıyordu ki gözlerinden, içinde yaşadığı şeylerin yansımasını kusuyordu adeta. Avaz avaz bağırıyordu gözleri. Bir şeyler söylüyordu korkmadan. Yalnızca ben, o gözler-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

deki anlama dalarsam her şeyi unutacağımı bildiğimden es geçiyordum. Pas geçiyordum gözlerindeki dansı. O bitmeyecek, sonsuza kadar sürecek olan dansa girmeye niyetli değildim. Bundan olsa gerek garip bir içgüdüyle ayaklarımı yere daha sağlam basıp olduğum yerde dikleştim.

Eylül zaten minicik bir kadındı. Bu minyon görünüşünün, boyunun, ellerinin, ayaklarının, parmaklarının, burnunun küçüklüğüne hayret ettiğim bir kadındı hatta. Birlikte olmayı seçeceğim biri olmazdı asla. Sadece birkaç saniye gözlerine baktığınızda, bir de saçları var tabii... Yılandı onlar. Beyaz, zehirli bir yılan sürüsü... Acımasızdılar üstelik.

"Adımı..." diye mırıldanarak gülüşünü iyice yüzüne yaydı. "Adımı biliyorsun."

Ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Ben biliyordum da ne oluyordu ya sanki? Ona doğru kararlı, sert bir adım attım. Gözlerini bir küçük saniyeliğine yumup tekrar açtığında, deli bir ışık gördüm orada. Azgın, kör edici bir ışık...

"Seni bulmak hiç kolay değildi, Eylül," diyerek elimi farkına bile varmadan yüzüne doğru kaldırdım. Küçük çenesini avucumda tutmak istememe hayret edip son anda, kapı pervazına yasladım elimi. Buradaki konuşmam bittikten sonra, kendimi iyi bir paylayacaktım.

"Eee, beni içeri almayacak mısın? Seninle konuşacak gerçekten önemli şeylerimiz var."

Bir an bocalasa da birkaç adım geri gidip kapıyı benim için açık tuttu. İçeri girdim. Koridora hâkim olan beyaz renk, iç açıcı bir hava vermişti evlerine. Siyah botlarımı çıkararak, beni yönlendirmesine müsaade etmeden gördüğüm ilk aralıktan içeri girdim. Küçük ve renkli bir salon beni karşıladı. Evin içindeki huzur hâkimiyetini biraz sonra delip geçecek olduğumu unutmadan hızla arkamı döndüm ve şaşkınca beni izleyen Eylül'e baktım.

"Ne... Ne konuşacağız? Sen... Neden beni buldun? Nasıl buldun? Her şeyi istediğin gibi yaptım."

Gözlerimi sıkıca yumup ellerimi ağrıyan başıma dayadım. Bu kadınla her şey çok zordu. Mesela benimle bu ses tonuyla konuşurken böyle mırıldanıp en savunmasız haliyle karşımda dururken ona nasıl sinirlenebilecektim? Tabii, sonra erkek arkadaşıyla yaşadığı sahne geliyordu gözümün önüne. Benim öptüğüm dudakları o herifin öpmesi, Eylül'ün gülen yüzü, elindeki çiçeğe sıkı sıkı sarılması... Hepsi gözlerimin önüne kırmızı bir perde indiriyordu. Gözlerimi açtığımda o perdeyi birebir, ellerimle ben çektim önüme.

"Her şeyi istediğim gibi yaptın, öyle mi?"

"E-evet. Sen... Yani ben seni tanıyorum. Sabaha beni görmek istemeyeceğini biliyordum."

Ah, bir bilseydi...

"Beni tanıdığın falan yok senin!" diyerek üstüne yürüdüm. Şaşkın gözleri her an yaşlarını dökecek gibi bakıyordu bana. Aldırmadım. "Kimsenin benim hakkımda bir halt bildiği yok!"

"Sen," diyerek titrek bir nefes bıraktı aramıza. "Sen ne diyorsun? Neyden bahsediyorsun?"

"Benim hakkımda bir şey bilmediğin gibi korunmak hakkında da bir halt bildiğin yokmuş! Şimdi neyden bahsettiğimi anladın mı, hayatım?"

"Bana sakın hayatım deme!" diye bağırdığında şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Savaşa karşılık savaştı demek. O zaman kılıcı boğaza dayamanın vakti gelmişti.

"Ne oldu? Hoşuna gitmedi mi? Hâlbuki o gece ne söy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lesem hoşuna gidiyordu," deyip güldüm.

Küçük yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu. Elindeki saksıyı dikkatle aramızdaki sehpaya koyarak iyice yanıma yaklaştı. Parmağını bana doğrultarak, "Bu işin piri sensin ya! Kaç kere yaptın? Yüz mü?" diye hırladı. "Bir de gelip korunmayı unuttun diye bana fatura kesme, tamam mı?"

Sonra panikle küçük salonunun içinde bir oraya bir buraya yürümeye başladı. Korunmadığımızı ilk defa benden duyuyor olması ise daha şaşırtıcıydı. Bir insan nasıl anlamazdı? O anlamamıştı ve şu an dehşete düşmüş bir şekilde, deliler gibi dolanıyordu.

"Aklım yerinde değildi. Fark etmemiş miydin, ha? Köpek gibi sarhoştum!"

"Sen de benim ilkimdin, aptal herif! Ben nereden bileyim be?"

Onu çenesinden kavrayıp gözlerimden ateş fışkırarak yüzüne eğildim. Konuşurken her kelimemden nefret sızıyordu ona doğru. Bilerek incitiyordum. Hak ediyordu.

"Sevgilin olduğu halde benimle birlikte olacak kadar şeytansın da... Bunu mu bilemiyorsun?" diye fısıldadım acımasızca. "Ha, küçük şeytan?"

Avucumun arasında donmuştu. Gözlerine dolan yaşları bu açıdan çok daha net görebiliyordum. Gözlerinin yeşilinin birkaç ton açıldığına bizzat şahit oldum. Parmaklarını bileğime sararak olanca kuvvetiyle oraya tutundu.

"Ne sevgilisi? Neler diyorsun sen?" diyerek başını iki yana salladı. "Aklını kaçırmışsın! Ben asla böyle bir şey yapmam."

Dudaklarına doğru eğildim. Titriyordu. Dudakları her yerinden daha çok titriyordu hem de. Öpülmek için yanıp tutuşuyorlardı. Onu öptükten sonra benim bunu yapmamı arzulaması midemi bulandırdı.

"Sen kimsin? Neler yaparsın ya da yapamazsın? Bunları bilmem ben. Duydun mu?" Tiksinerek geri çekildim. "Yaptığın şeytanlığı bile geri plana atacak önemli bir konu var ortada. O şeyin," deyip karnını işaret ettim. "olma ihtimalini ortadan kaldıracaksın."

"Ne-neden?"

Kafamı iki yana sallayarak sinirle güldüm. "Sen beni delirteceksin. Bu yaşta anne olmak mı istiyorsun? O aklından neler geçiyor senin?"

"Hayır, tabii ki hayır! Galiba şu on dakikayı kabullenemiyorum," diyerek kendini koltuğa bıraktı. "Ne yapmam gerekiyor?"

Salon üstüme üstüme geliyordu. Zaten küçücüktü. Hareket etmemi de kısıtlıyordu. Voltalarım üç adımda bitiyordu. Yine de deliler gibi oradan oraya gitmeyi sürdürdüm. Düşünmekten aklım uçacaktı. Adeta biri içimdeki kırmızı alarm butonuna basmış ve kaçmıştı. Bu, benim en büyük sınavım olabilirdi. Çok sınavlar görmüş ve hepsini atlatmıştım. Hayatını yoluna koyduktan sonra karşıma çıkan ilk sınavda kalmak niyetinde değildim.

"Bunun hapları var," deyip kaşlarımı çattım. Tam olarak hatırlayamıyordum. Bana yardımcı olması için Eylül'e baktığımda yalnızca sessizce ağladığını gördüm. Daha da sinirlendim. "Ertesi gün hapları, tamam mı? Onlardan alacaksın ve iş bitecek." Önüne geçip eğilerek yüzlerimizi eşitledim. "Duydun mu, Eylül?"

Kafasını *evet* dercesine sallayıp gözlerinden firar eden yaşları sildi ve küçük burnunu çekti. Gözlerimi yumup onu böyle görmenin benim için hangi ara zaaf haline geldiğine inanamadım ve dayanamayarak doğruldum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Böylece erkek arkadaşınla da sorun yaşamamış olursun. Bak bana! Ne kadar iyiyim, öyle değil mi?" deyip kollarımı açtım. İyi ve bir kadının oyununa gelen acizin teki... "Teşekküre gerek yok!" dedikten sonra koridora çıktım.

Arkamdan, "Sözlerini geri al!" diye bağırdı.

Ayakkabılarımı giyerken bir anda önümde bitmişti. Ağlıyordu ama sinirliydi de. Gözleri çılgın gibi her yerimde geziniyordu. Ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyordu sanki. Eli ayağına dolaşmıştı. Ve bunun hamile kalma olasılığından mı yoksa ona söylediğim şeylerden dolayı mı olduğunu kestiremiyordum.

"Benim erkek arkadaşım falan yok! Sadece sendin işte! Bunu mu duymak istiyorsun?"

Acı acı güldüm. "Erkek arkadaşının olmaması daha kötüymüş," diye mırıldandım. Bu da kapıda gördüğüm adamla da tıpkı benim gibi birlikte olduğunu gösteriyordu. "Ertesi gün haplarını al, Eylül. Al ve bitsin bu iş. O zaman yakandan düşeceğim."

Eylül'ün arkasında, nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde beliren kıza baktım. Cüneyt'in kız arkadaşı olmalıydı. Garip, kocaman mavi gözleri vardı. Şaşkınlıkla aralanan dudaklarından ön dişlerinin de ayrık olduğunu gördüm. Cüneyt'in değişik bir zevki olduğuna kanaat getirdim.

"Ertesi gün hapı mı?" deyip Eylül'ü kolundan çekerek kendine çevirdi. "Eylül, siz korunmadınız mı?" Sonra bakışları bana döndü. "Sen deli misin be adam? Sen... Sen çocuk musun? Nasıl unutursun?"

"Sen bir sakin olsana," diye çıkıştım. Başım çatlamak üzereydi. Daha fazla drama yer yoktu. "Hapları aldığında herkes özgür kalacak."

Hayretle elini dudaklarına örttü. "Siz ikiniz de kafayı yemişsiniz! O haplar ilk kırk sekiz saat için geçerli! Üç günün sonunda mı aklınıza geldi?"

"Ne diyorsun, Aslı? Gerçekten ... "

"Gerçekten çok geç, Eylül. Yapılacak tek şey, hamile kalmamanı ummak," diyerek ateş saçan mavi gözlerini bana çevirdi. Arkadaşını ölürcesine savunması gözümden kaçacak gibi değildi. "Sen de bundan sonra şeyine kılıf takmayı unutmazsın!"

Garip. Aşırı korumacı. Ağzı bozuk. Filtresiz.

"İnsanoğlu hata yapar. Ama..." diyerek parmağımı karşımdaki savunmasız, hırpalanmış şeytana doğrultum. "sen başka bir şey çıktın." *Sen başka bir şeysin.*

"Bunu daha önce de duymuştum."

Başını eğse de bana küçük bakışlar atmayı ihmal etmiyordu. Ona meydan okudum. Ona üzülemeyecek kadar sinirliydim.

"Sen başlı başına bir hatalar silsilesisin. Ve sana güvenmiyorum; beni duydun mu? Ben hayatımda böyle bir şey yaşamadım," diyerek sinirle kapıyı tekmeledim.

Delirmek üzereydim. Her şey için çok geçti. *Baba* olabilirdim. *Anne* olabilirdi. Henüz yirmi sekiz yaşındaydım. Hayatım yeni yeni rayına oturuyordu ve ben tek, uzun ve olağanüstü iyi geçirdiğim geceyi kendi kâbusuma çevirmiş, ayağıma dolamıştım.

Burnumdan soluyarak yüzümü, kollarını kendini savunmak istercesine bedenine saran kıza çevirdim. Korkmuşa benziyordu. İtiraf etmek gerekirse ben de korkuyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Üstüne üstlük karşımdaki ürkmüş kadına hiç mi hiç güvenmiyordum.

Aniden aldığım bir kararla, "Bundan sonra gözümün önünden ayrılmıyorsun," dedim. "Ne yap, biliyor mu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sun? Bana kelepçeliymişsin gibi düşün." Parmağımı ona doğru doğrulttum. "Ve öyle davran."

"Neden böyle bir şey yapıyorsun ki? Beni rahat bırak. Ben... Ben ilgilenirim."

"Seni rahat bırakmamak için oldukça geçerli sebeplerim var. Benim çocuğuma hamileysen eğer Eylül... Eğer öyle bir şey varsa başka adamlarla düşüp kalkmana izin vermem, anladın mı? Asla!"

Sinirle, her hareketinde kalçalarında dalgalanan yeşil eteğini sıkı sıkıya tuttu. Parmakları yumruk halinde ve bembeyaz kesilmişlerdi. Hem sinirli hem de üzgün olduğunu görebiliyordum. Ama kimse... Hiç kimse benimle oyun oynayamazdı. İzin vermezdim. Bir oyun oynanacaksa onu ben oynardım.

"Ben... Ben asla böyle bir şey yapmam! Sözlerine dikkat et!"

"Sana küçük bir hatırlatma yapayım," diyerek küçük bedenine iyice yaklaştım. "Benimle de tek gecelik bir ilişki yaşadın. Hele gördüklerimden sonra... Her şeyi beklerim senden."

Arkasında duran arkadaşı varlığını sesini yükselterek belli etti. Eylül'ün omzuna kolunu atarak onu kendine çekti. Eylül ise donakalmıştı. Hak etmişti.

"Hey, hey! Ağzını topla! Eylül, söylediğin gibi biri değil, Tim. Onu yok yere kırıyorsun."

"Her neyse," diyerek kapıyı açtım. "Bu zımbırtı kaç güne belli olur? Olup olmadığı yani?"

Eylül beklemediğim bir anda, "Git!" diye bağırdı. İrkildim. Paramparça olmuş gibiydi. Kırılgan elleriyle beni dışarı doğru itmeye çalışıyordu ama bir işe yaramıyordu. "Git dedim sana! Çık evimden! Seni görmek istemiyorum, anladın mı?" diye bağırmaya devam ederken ona hak vermeden edemiyordum. Fazlaca üstüne gittiğimi kabul ediyordum. Fakat benim yaşadığım da ondan farklı değildi. Bileklerinden tutup göğsümde sabitlediğim elleri titriyordu; buz kesmişlerdi. Kendimi durduramadan parmaklarım bileklerinden parmaklarına kaydı ve onları sarmaladı. Benimkiler tam tersi, sıcacıktı.

"Görünmez kelepçelerini de al ve git!"

Cık cıklayarak kafamı iki yana salladım. "Pervasızlığımız, bizi birbirimize mahkûm etti, hayatım. Artık çok geç."

"Bana hayatım deme!"

Aldırış etmedim. Cüneyt'in filtresiz, vahşi kedisine dönüp, "Kaç gün sonra?" diye sordum.

"Bilmiyorum. İki üç hafta sonra olmalı."

Eylül'ü serbest bıraktım ve bir saniye bile düşünmeyerek arkama bakmadan merdivenleri inmek için evlerinden çıktım. Nasıl olsa burayı daha çok ziyaret edecektim.

"Görüşeceğiz, kızlar." Aklıma son dakika gelen şeyle birkaç merdiveni tekrar çıkıp Eylül'e uyarımı bastıra bastıra yaptım. Artık kaçamazdı. İzin vermezdim. Hayatımda kara bir bela olarak yer almasına ise asla...

"Ha, sakın ortadan kaybolayım deme. Unutma, biz artık birbirimize kelepçeliyiz. Dikkat et, gittiğin yerde beni de bulursun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 5

Ozan'ın ardında bıraktığı buruk gülümsememin katili...

Sonumu getireceğini bile bile, apansız teslim olduğum adam...

İşte şimdi karşımda duruyordu. Öylece... Gözleri deli bir öfkeyle, kocaman ateş topları gibi bakıyordu. Ateşlerde yanacak olansa bendim. Öfkenin sebebi de ben olmalıydım.

Sonra *Eylül* dedi bana... Hayalini kurduğum şeyi, özenle sakladığı kırmızı kurdeleli bir kutuda önüme sunmuştu sanki. *Seni o kadar çok aradım ki... Eylül...* Birkaç gece önce öptüğüm, adeta tapındığım dudaklar şimdi neler söylüyordu bana? Sanki ben bir çeşit vebanın içindeydim onsuz ve ansızın çıkagelip bana, Eylül, diyordu. Bana şifamı kendi elleriyle veriyordu.

O an bir fırtınaya benziyordu gözümde. Bir fırtına gibi ansızın, daha ne olduğunu anlamadan girmişti evime. Engellenemez, yok edilemezdi. Bendeki aşkı neredeyse somutluk taşıyordu. Gözle görülebilecek, dokunsan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hissedilebilecek kadar vardı. Derin derin nefesler almaya başladım arkasından ilerlerken. Kocaman bir gölgeydi serinliğinde saklanabileceğim. Ama baktığım gözler bana huzurdan çok ceza olmaya niyetli gibiydi.

Yine de panik yapmamaya çalıştım. Sonuçta evimdeydi. Öyle değil mi? Tim'i evimde hayal ederdim bir zamanlar. Odamda. Ben tuvalimi renklendirirken, o beni izleyecekti. Sonra alacaktı gitarını eline, söylemeye başlayacaktı bana ilham olmak istercesine. Bana aşkın şarkılarla haykıracaktı. Burada oluşunun hayallerimden bile güzel olduğunu düşünürdüm. Şayet her şey normal olsaydı. Çünkü hiçbir şey normal değildi. Başta, burada olması...

Ona neden geldiğini sordum. Nasıl bulduğunu. Bir hata yapıp yapmadığımı sorguluyordum içimden. Ne yapmıştım ben bu adama? Ne yapmıştım da beni aramıştı deliler gibi? O gözler neden paramparça edecekmiş gibi bakıyordu bana?

Geçirdiğimiz gecenin sabahında beni görmek istemeyeceğini söylediğimde deliye döndü. Kulaklarından dumanlar çıkarabilse o an, bunu yapardı. Bense dehşete düşmüştüm. Elimde belki de onunla konuşmak için tek bir şansım vardı ve o şaşkın halimle doğru soruları seçmeye çalışıyordum.

Onu tanımadığımı haykırdı yüzüme. İncindim. Daha çok bağırdı. *Kimsenin benim hakkımda bir halt bildiği yok!*

Anlamıyordum. Öfkesinin sebebini anlamıyordum. Bana anlatması için ısrar ettim. Çünkü düşündükçe bir sürü soru işareti çengeli tarafından dibe çekiliyordum. Sorularım içimde cevapsız kalıyordu. Hepsini dışa vurdum.

Bana korunmadığımızı söyledi. Dehşete kapıldım. Gerçekten. En derinden. Fakat henüz bunun tepkisini veremeden bana *hayatım* dediğini duydum. Şimdi neyden bahsettiğimi anladın mı, hayatım? Gözlerimde şimşekler çaktığını hissettim. Daha önce onu birçok kadına hayatım derken duymuştum. O hitabı kullanırken kimisinin beline sarıyordu kolunu. Kimisinden makas alıyordu. Kimisini öpüyordu. Midem kaldırmadı. Ben onlardan biri değildim. Asıl o beni tanımıyordu. Elimde olsa beni onlarla kıyasladığı için onu buna pişman ederdim. Ama gidiyordum. Oyun çoktan bitmişti.

"Bana sakın hayatım deme!"

Konuştukça aşağılık bir hal almaya başladı. Bir başka deyimle tamamen belden aşağı vuruyordu. Beni utandırıyordu. O gece onun kollarında nasıl da eriyip bittiğimden bahsediyordu. Gözlerimi yumdum. Benimle savaşacaksa şayet, tamamdı. Nasıl olsa sevişmiştik. İstediğini almıştı. Şimdi kan dökmeye gelmişti. Kalp ezmeye. Savaşacaktım öyle mi? Kimi kandırıyordum ki? Benim onunla savaşım yalnızca kalbiyle olurdu. Kalbi için.

Şimdi ise düşünmem gereken başka bir sorun vardı. Bir bebek olma ihtimali. Henüz anne olmayı isteyecek kadar delirmemiştim. Bu çok başka bir şeydi. Başka ve benim gözümde ilahi bir boyut. Bir mucize! İyi korunması ve bakılması gereken bir hediye... Ben daha kendi aklımı koruyamıyordum. Voltalar atmaya başladım, çözüm arşınladığım parkelerin altındaymış gibi. Döndüm durdum.

Beni suçladı. Korunmayı unuttuğu için beni suçladı. Kendi hatasıyla yüzleşmeyi bilmeyen korkak herifin tekiydi. Korkuyla ilk defa yüzleştiğinden olsa gerekti. Bağırdım ona. *Sen benim ilkimdin* dedim. *Aptal herif!*

Kalbimi ellerinde tutuyordu. Sımsıkı hem de. Her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vurucu sözüyle parçalayacak kadar sıkıyordu. Sonunda yok edecekti. Yine yaptı. Bana sevgilim olduğunu söyledi. Onu kandırdığımı haykırdı yüzüme. Nasıl? Nasıl böyle düşünebiliyordu? Bu delice fikre nereden kapılmıştı? Birkaç gece önce tanrıça dediği kadına şimdi şeytan diyordu. *Küçük şeytan.*

Burnumun ucu sızladı. Kalbimde açılan kocaman yarayı hissedebiliyordum adeta. Öyle bir yaraydı ki acısından gözlerim doldu. Tim ise kalbimi ellerinde tutan adam olarak eserini seyrediyordu. Ona bu zevki vermek istemedim. İstemezdim. Ama bana dokunuyordu. Eli tenime değerken kırılmamak çok zordu. Dayanabildiğim kadar dayandım. Ona tutundum hatta. Beni bir saniye olsun düşünmeden inciten adama tutunuyordum. Umutsuz vakaydım.

Ben ona güçsüzce itiraz etmeye çalışırken, o beni bitirmek istercesine dudaklarıma eğildi. Nefesi çarpıyordu tenime. Nabzım artık dudaklarımda atıyordu. Beni daha da güçsüz kılıyordu. Toparlanmama izin vermiyordu. Savaşsa, işte savaş buydu. Geri çekildi yüzünü ekşiterek. Karnımı işaret ederek *o şey* dedi. *O şeyin olma ihtimalini ortadan kaldıracaksın.* Dudaklarımdan çıkan ilk cümle "Neden?" oldu. Neden söylediğimi bilmiyordum. Belki bana inat olsun diyeydi. Ya da bir bebek sahibi bile olacaksam ona muhtaç olmadığımı kanıtlamak içindi. Nasılsa gidecektim ve bir daha görmeyecektik birbirimizi. O "Neden?" sorusu aslında onaydı. Gizli bir cümlesi vardı içinde. "Neden beni buldun? Gerçeği söyle."

Sonra bana haplardan bahsetti. O şeyin olmaması için, yani ikimizden bir parçanın, içmem gereken haplardan. Kabul ettim. İçecektim. Sadece artık gitsindi. Daha fazla konuşmaya, yaralanmaya gücüm yoktu. Tek bir nefesimi bile boşa harcamak istemiyordum. Çünkü karşımdaki adam, acımazsız adam kendi bildiğini okuyor, kendi ne düşünüyorsa bir tek onu doğru kabul ediyordu. Kalbimin acısı gözlerimden çıkıyordu. Sessizce, fark ettirmeden yanaklarımdaki ıslaklığı silmeye çalıştım. Fark etti. Umursamadı.

Ayaklanarak gitmeye hazırlanırken bana iyilik ettiğini söyledi. "Böylece erkek arkadaşınla da sorun yaşamamış olursun. Bak bana! Ne kadar iyiyim, öyle değil mi?"

O kalın kafasında uydurduğu erkek arkadaşı sürekli bana karşı kullanıyordu. Erkek arkadaşım olduğu halde onunla yatacak kadar alçak olduğumu söylemeye çalışıyordu. Gözleri öyle söylüyordu. Dudakları daha azını dışa vuruyordu yalnızca. Sözlerini geri almasını ağlayarak söylesem de aslında sinirliydim. Hem kırgındım, hem de öfkeli. Gururu incinmiş yenik bir askerden farklı değildim.

Bana erkek arkadaşım yoksa durumun daha kötü olduğunu söyledi acımadan. Demek istiyordu ki, *sen herkesle böyle yatıyorsun. Onlarla tıpkı benimle yaptığın gibi sevişiyorsun. Onlara kendini adıyorsun. Tıpkı bana sunduğun gibi sonsuz aşkını onlara da sunuyorsun.*

O gece birlikte olduğum adam, o neredeyse bana tapacak olan adam karşıma geçmiş acımasızca konuşuyordu. Elinde simsiyah, deri bir kırbaç vardı sanki. Ağır sözler kırbacı. İnsanın etini koparıyordu her darbesinde. Çırılçıplak kalmıştım.

Sonrası hayal gibiydi benim için. Hatırlamak istemediğim bir kâbus daha çok. Haplar işe yaramayacaktı. Artık çok geçti. Karşımdaki adamın, acımasız söz cambazının suratının sinirle buruşmasını izledim. Cambazların elinde orları dengede tutacak bir değnek olurdu. O değ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nekten güç alırlar, ona güvenirlerdi. Onda ise bir kırbaç vardı. Kırbacını ateşlere vermişti. Cayır cayır yanıyordu, tutuşuyordu can yakmak için. İstediğinin canını yakabilirdi. Fakat sonunda kabuk bağlayan o olacaktı. Yalnız kalan o...

Gitmeden önce beni kendine kelepçelediğini söyledi. Oysa ben her şeyin bittiğini sanıyordum aptal gibi. Meğer yeni başlıyormuş. Görünmez kırbacını bir kez daha salladığında bedenime, dayanamadım. Yüzlerce kez vurulsa da bir şekilde ayağa kalkmayı başaran o asker olmuştum. Bir film kahramanıydım.

İttim onu. "Git!" diye bağırdım. Yüzünü görmek katlanılmaz bir hâle dönüşmüştü. Bir acıya. Hayranlıkla süzdüğüm, saatlerce izlediğim o yüz bana ıstırap veriyordu artık. Bunun adı hayal kırıklığıydı. Hayalinizin kırıklarını toplayamazdınız. Onları tekrar yapıştıramazdınız da. Yalnızca süpürürdünüz ve bir köşeye koyardınız. Asla ama asla, eskisi gibi pembe bir balona sıkıca bağlı o hayal olmazdı ondan artık. Gitmesini istedim. O ise pişkindi. Beni parçaladığını, mahvettiğini görebiliyordu. Açık bir kitap gibiydim o an. Okudu beni. Okuduğu şeyler onu mutlu ediyordu. Daha kapıyı açar açmaz gözlerinde gördüğüm şeyi reddetmekle hatayı ben yapmıştım.

"Unutma, biz artık birbirimize kelepçeliyiz. Dikkat et, gittiğin yerde beni de bulursun."

Gitmesini istiyordum ya zaten, o da gitti. Güle oynaya gittiğini tahmin ediyorum. Giderse, yüzünü görmezsem hafiflerim diye düşünüyordum. Bir külçe kadar ağırdım. Bedenimi taşıyacak halim yoktu. Aslı kollarıyla omuzlarımı sardı ve beni odama götürdü. Dudaklarımdan tek bir kelime bile dökülmese de minnettarlığımı ona yaslanarak gösterdim.

"Ne kaçırdım ben?" diye sordu vakit kaybetmeden.

Akıtamadığım yaşlar yüzünden gözlerimde birer iğne taşıyordum sanki. Ya sonsuza kadar açık tutacaktım hiç kırpmadan, ya da bir an önce kapatmam gerekiyordu. Canım acıyordu. Ve bu sadece fiziksel değildi.

"Aslı..."

"Eylül! Adam elini kolunu sallaya sallaya evimize geliyor, içeri girip seni dövmekten beter ediyor. Hem de elini bile sürmeden! Ne demek oluyor bunlar?" deyip odamda bir oraya bir buraya yürümeye başladı. "Hem korunmayı unutmak ne demek? Aklınızı mı kaçırdınız?"

"Galiba kaçırdık." Yatağıma uzandım. Ellerimi yanağımın altına yaslayarak gözlerimi yumdum. Acıdılar. Birkaç damla özgürlüklerine uçtu. "İkimizde de kuş kadar akıl yok."

"Hah! Bak ona diyecek lafım yok."

Bir süre sonra Aslı yatağımın kenarına oturarak gözlerimi bir duvar gibi gizleyen saçlarımdan kurtardı. Yine de açamadım. Sımsıkı yummaya devam ettim. Bakıp ne yapacaktım? Ne konuşacaktı gözlerim? Yardım dilenmekten başka diyeceği yoktu. Fakat yardım elini uzatacak kişi Aslı değildi. Beni, adına zihin denilen işkence odasından kurtaracak tek kişi Cambaz'dı. Elindeki kırbacı bırakıp değneğine sarılmalıydı. O ise kırbacını şaklatarak herkesi uzaklaştırmayı seçiyordu kendinden. O bir şarlatandı. Yüzündeki gülücük, dudaklarındaki "hayatım" birer maskeydi. Birer oyun...

"Ne yapacağım ben, Aslı?" diye fısıldadım uykunun iyileştirici kollarına atılmadan önce.

Saçlarımda yumuşak bir dokunuş hissettim. O dokunuşa da karşı koyamadım daha fazla. Gözümdeki son damla yaşla uyuyakalmadan önce Aslı'nın, "Her şey yo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

luna girecek, merak etme," dediğini duydum. "En geç üç haftaya kadar öğrenmiş olacağız. Eğer dediği gibi bir şey olursa... Yani hamile kalırsan, bir çaresine bakacağız."

O bebek, şayet olursa, çaresine bakılacak bir hastalık değildi. Ben yaradanın verdiği canı alacak güçte biri değildim. Bu gaddarlığı asla yapamazdım. Aslı da çok iyi biliyordu. Sesinin gittikçe küçülmesi bunu gösteriyordu. Şu an bildiğim tek bir şey vardı. O da olasılıklar üstüne konuşmanın manasız olduğuydu. Ben de uyudum.

Gözlerimi, Aslı'nın kapımın önünde fısıldamalarına açtım. Fısıldayarak bağırmak daha doğru bir tanımlama olacaktı. Gözlerimdeki acının hafiflemesini beklerken daha da şiddetlendiğini ve ağırlaştığını fark ettim. Uyku yalnızca ağrıyan vücuduma iyi gelmişti.

"Cüneyt, saçmalama! Nasıl getireyim kızı onca olandan sonra? Hem uyuyor zaten. Söyle ona. Uyuduğunu söyle."

Kaşlarımı duyduklarıma anlam veremeyerek çattım. Fısıltısı gittikçe hız kazanıyordu. Kızmıştı.

"Söyle patronuna düşsün arkadaşımın yakasından! Bir dirlik versin be!" diye bağırdıktan sonra yüzünü buruşturarak bana baktı. Dudaklarından sessiz bir, "Özür dilerim," çıktı. Uyandırdığı içindi.

"Ne oluyor, Aslı? Benden mi bahsediyorsun?"

"Cüneyt, sonra. Ona da söyle Eylül hiçbir yere gelmiyor."

Telefonu hırsla kapatarak burnundan soludu. Merakım fırtınalı bir günde gittikçe kabaran bir dalgadan farksızdı. Aslı ellerini beline koyarak karşıma dikildi.

"Tim mi?" diye fısıldadım uykudan yeni uyandığım için çatlayan sesimle.

Huzursuzca, gözlerini onaylamak için yumdu. "Pusula'ya gelmeni istiyor."

Ben uyurken Aslı'nın üzerime örttüğü ince pikeyi kenara ittim. Ayağa kalktığım an başım dönse de hemen toparladım.

"Nedenmiş peki?"

"Neden olacak?" diyerek kolunu bana doğru kaldırıp bileğini işaret etti. *Tabii ya...* Gözlerimi sıkıntıyla yumup nefeslendim. Sözlerinde ciddiydi. "Sizin şu kelepçe olayında ciddi. Adam manyak çıktı!"

Yüzüme su çarpmak için banyoya doğru yürürken, "Hiçbir yere gitmiyorum," dedim. "Kendini, ben hariç istediği yere kelepçeleyebilir."

"Bence öyle bir ihtimal yok. En azından gözüken o. Olsa olsa sana kendini yatağa kelepçelettirebilir," dedikten sonra kıkırdadı. Aklıma doluşan fırsatçı düşüncelerle yanaklarım ısınmaya başladı. "Maksimum olacağı söylüyorum yani. Sen ve kelepçe türevleri olabilir ancak. İçinde senin olacağın..."

Yüzümü havluya kurularken, "Sağ ol, Aslı. Çok yardımcı oluyorsun," diyerek sitem ettim.

"Tamam, affedersin." Çalan telefonuna suratını buruşturdu. Niye olduğunu tahmin etmek zor olmasa gerekti. "İlk defa Cüneyt'in telefonunu açmak istemiyorum. Bil bakalım niye?"

Tim... Cambaz, ipte kalmakta kararlıydı.

"Aşkım? Hâlâ mı, Cüneyt ya? Ona hayır demeni söylemiştim." O kavgasını ederken telefonda, ben küçük mutfağımıza girip kendime sert bir kahve yaptım. Tekrar uyumaya niyetim yoktu. Hiçbir işe yaradığı da yoktu. Bu can sıkıntısıyla yapabileceğim tek şeyi yapacaktım. Çizecektim. Hayat verecektim.

"Ne demek laftan anlamıyor? Alo? Cüneyt?" Kah-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

[illegible] Asli'yi hemşirelik dolabından çıkarıyordum. "Telefon Cüneyt'e ver," dediğim duydum. Kapıyorum dönüşte [illegible] Asli'nin önünde durdum. Bir [illegible] hemşire sandalyede bir bakıma çöküvermişti. "Bayılıp gömmüş."

Elinde telefonu bana uzatmasını işaret ettim. Ayağa [illegible] uzatıyordum.

"Ne var bilmem mesaj? Kendim dönüyum daha aşağı [illegible]" dediğinde hemen hatırlamıştı. Telefonu hemen [illegible] için çalıştırmamıştım ki kapıştırmamıştım.

Telefonu kulağına tuttum. Fakat dinlediğimden [illegible] işitmedi. Beş bir kelime daha sözlüyordum [illegible] cümlenin sonu da aynı duyuyordu. Bir [illegible] ise.

"Şeni," asli sonra.

Telefonu yanıp içimi çektim. Kapıyı dönüyordum [illegible]. Kapı aynı açıyordu. O zaman [illegible] gün geri aynı [illegible] hemşire [illegible].

"Dinliyorum, bilmem," dediğimde de hemşire [illegible] Sivrisinek gördüğünü söylemişti.

"Başımda mesajını hatırlıyor musun? Diğer [illegible]. Hâlâ, [illegible] kapamazlar. Bir eş [illegible] aynı [illegible] mümkün. [illegible]" dedi [illegible]. "Dinliyor musun?" Ilk [illegible]."

"Hatırlıyorum. Kapıyı [illegible] kapamadılar. Hâlâ [illegible]."

"Pamuk'a git. Gözümün önüne. Dinliyor musun? Hâlâ [illegible]"

"Sana ses gönderemiyorum," dedim. Bir [illegible] mesajı [illegible] gönderemiyor. Engel olmuştu. "Başım ağrı."

İçine çektiği sert nefesten sinirlendiğini anladım. Umursamadım. Zihnim yorgunsa onun yüzündendi. Ağladıysam, ağlamak istiyorsam onun yüzündendi. Beni hiçbir şeyle suçlayamazdı.

"Bana numaranı ver."

"Hayır."

"Bulamayacağımı mı sanıyorsun?"

Cevap vermedim. Bulacaktı. Yine de her şeyin onun için daha zor olmasını istiyordum.

"Peki ala... Demek ki beni daha sık görmek istiyorsun. Hay hay, efendim!"

"Sağol," diye bağırsam da karşılık olarak suratıma kapanan telefonu almıştım. Telefonu alnıma birkaç kere sertçe vurdum. *Aptal, aptal, aptal!*

"Ne oldu? Ne dedi?"

"Ne diyecek?" dedim ters ters. "Başıma bela olmaya geliyor. Türkçe'nin Türkçesi bu."

Asli'nin telefonu tekrar çalmaya başladığında ona uzattım. Cüneyt arıyordu. Bu sefer oydu. Çünkü bizim konuşmamız bitmiş, karar verilmişti. *Tak! Karar verildi. Eşini kocaya zorla boşa [illegible] çarptırılmıştır.*

Odama kapandım. Yerimde duramıyordum. Bir sonraki hamlesi ne olacaktı? Buraya mı gelecekti? Telefondan taciz mi edecekti? Yoksa beni omzuna attığı gibi Pusula'ya mı sürükleyecekti? İyi değildim. Aklım karmakarışıktı.

Aslı yarım saat sonra odama gelip Cüneyt'in onu Pusula'ya çağırdığını ama onu reddettiğini, beni yalnız bırakmayacağını söyledi. Karşı çıktım. Gitmesini istedim. Bakıcılık yapmasına gerek yoktu. *Zaten uyuyacağım* dedim. Zor da olsa ikna ettim.

Evde bir başıma, hayıflanacak ağlamaya, içimde tutu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğum tüm o kötü ruhu dışa vurmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu anladım. Ağladım tabii. Çok ağladım. Bir yarım saat kadar yatağımda uyumuşum üstelik. Bitkin düşmüştüm.

Sonra kalktım sürüne sürüne. Eskiz defterimi çıkardım. Kara kalemimi de alıp yatağıma döndüm. Bana iyi gelecek tek şeye sarıldım. Kötü ruh halim ağlasam da gitmiyordu. İçimdeki varlığı hissedilebilir ağırlıktaydı. Her yerimdeydi. Geçtiği yerlerde silik siyah izler bırakıyordu sanki, yalnızca benim görebildiğim...

Defterde Tim'i gördüm. Onun eskizini çıkarmıştım. Birkaç küçük karalama. Sonra özenle çalışmaya hazır hissetmediğim için yarım bırakmıştım. Baktım. Uzun uzun baktım. Zihnim denen işkence odamda yalnızca onun sesinin yankılarını duyuyordum.

"Ne oldu? Hoşuna gitmedi mi? Hâlbuki o gece ne söylesem hoşuna gidiyordu."

"Küçük şeytan..."

"Benimle de tek gecelik bir ilişki yaşadın."

"Her şeyi beklerim senden."

Gözlerimden düşerek ozgürlüğüne kavuşan bir damla yaş Tim'in çenesine damladı. Çizdiğim yer gözyaşımın ıslaklığıyla dağıldı. Bozuldu. Hayal ettiğim o Tim, küçücük bir damlayla yerle bir oldu. Islaklığa dokundum. Hafifçe aldım oradan. Duruyordu. Hâlâ eskisi gibi, hayal ettiğim gibi bakıyordu bana. O gece onu beraber olduğumuz yatakta bıraktığım gibi. Saçlarına vuran gün ışığında, daldığı huzurlu uykusunda bıraktığım gibi. Benim tanıdığım adam o adamdı.

Defteri yavaşça kapatarak göğsüme bastırdım. Ondan nefret etmem gerekiyordu belki; edemiyordum. Ondan uzak durmam gerekiyordu; o beni yanında istiyordu. Ona âşık olduğumu anlamasını diliyordum; o aptallık ediyordu. Adeta bir kör gibiydi. Aşka kör bir adam...

Defteri masama fırlatıp boş bir tuvali şövaleme yerleştirdim. Bir şeyler yapmam gerekiyordu çünkü. Durduğum yerde aklım başka şey sayıklamıyordu. Yemin etmişti sanki. Tim'in kölesi olmuştu. Boyalarımı serdim bir muşambanın üstüne. Elime en kalın fırçamı aldım. Bu sefer özenli çalışma yoktu. İnce işçilik de... Bomboş bir tuval vardı önümde. Şu an aklımda ne varsa, ne hissediyorsam o dökülecekti ortaya. Tuvali, bugün ne hissediyorsam o kirletecekti.

Elim kırmızı boyaya gitti. Öfkeliydim her şeyden çok! En çok o gözüksün istedim tuvalimde. Kıpkırmızı olsun her bir yanı! Fırçamla rastgele darbeler vurdum. Vurdukça hiddetlendim. Daha çok öfkelendim. Bir süre sonra dudaklarımdan durduramadığım, durdurmaya bile uğraşmadığım hırıltıların döküldüğünü hissettim. Kırmızı her yerdeydi. Tuvalde, ellerimde, kollarımda, kıyafetlerimde...

Fırçamı siyah boyaya daldırmak için elimi uzattım fakat fırça elimden kayıp gitti. Ellerimin titrediğini gördüm. Burnumun sızladığını, gözlerimin yandığını hissettim sonra. Gözlerim çerçevelettiğim kıymetlimde, Eşsiz Çağ'da, ağlıyordum. Tıpkı tablodaki o prensese yakışır şekilde, asilce ağlıyordum. Sessizce bir de.

Yanaklarımdaki yaşları sildim. Düşündüm sonra. En başından böyle olacağını bilsem yine yapar mıydım aynı şeyleri? Yine teslim olur muydum kollarına? Oysa benim istediğim tıpkı bir veda busesine benzeyecekti. Bir daha görüşmemek üzereydi. Uykusunda onu sevdiğimi söyleyecek, hafifleyecek, kanatlanıp gidecektim. O ise bizi birbirimize kelepçelemişti kendi tabiriyle. Tek bir şeyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözden kaçırıyordu. Ben çoktan ona tutsaktım. Çoktan ve gönüllü...

Tablodaki adam beni acısıyla hissizleştirene kadar ona baktım. Nereye baksam oydu; ondan bir parça, bir ruhtu. Kendi evimde kaybolmuştum.

Sonra kapının çaldığını duydum. Oturduğum yerden kalkarken birkaç kez denemem gerekmişti. Yalnızca uyumak istiyordum. Uyumak ve bu acı hayatımdan gidene kadar uyanmamak...

Saat kaçtı; bilmiyorum. Geç olsa gerekti. Hatta çok geç. Kapıyı açmadan önce koridordaki saate baktım. İkiye çeyrek var. Kapıyı açtım. Kafamı kaldıracak halim olmadığı için kapının ardında beni karşılayan şey bir çift koca ve kaba siyah bot oldu. *Cüneyt'tir* dedim içimden. *Kafamı kaldırmama gerek yok. Odur. Aslı da arkadan gelecek şimdi. Mızmızdır o, yavaş çıkar merdivenleri.*

Gözlerim yavaş yavaş yol alırken karşımdaki bedende, cevabı çoktan biliyordum. Her şey ağır çekimdeydi. Koca avuçların ellerimi tutuşu, suratıma doğru eğilerek dehşet saçan gözleriyle bana bağırışı, gözlerinin vücudumun eksiksiz her noktasında gezinişi... Hepsi bayağı bir yavaşlıkla oynuyordu gözlerimin önünde. Çok bitkindim.

Yine bağırıyordu bana. Ama bu sefer...

"Eylül, cevap ver! Ne oldu? Bu ne?" diyerek ellerimi tuttu. Yanaklarımı avuçlarına alarak, "Bunlar ne?" diye sordu. "Ne yaptın?"

"Resim," diye fısıldadım hayal meyal çıkan sesimle. "Sadece resim yapıyordum."

Nefes nefeseydi karşımda. Sanki maraton koşmuştu. Sonra gözlerinin derinine saklanan o endişe kıvılcımını gördüm. Onun da yerini git gide patlamaya hazır bir kızgınlığa bıraktığını... Hâlâ kıpkırmızı ellerimi sımsıkı tutan avuçlarına güçlü bir sıkışla karşılık verdim.

"Anladığın gibi değil," dedim. "Öyle bir şey yapmam. Özür dilerim."

Neden özür dilediğimi bilmiyordum. Beynim uyuşuyor gibi hissediyordum. O kadar ağlamadan sonra bir de onu karşımda, benim için endişelenmiş halde görmek bana çok fazla geliyordu. Kaldıramayacağım kadar çok. Yoksa... Rüya mıydı?

"Bu... Gerçek mi?" diye fısıldadım kendi kendime.

Tim beni omuzlarımdan tutarak hiddetle sallamaya başladı. Gözlerindeki ateş topları birbirine geçerek, ittifak oluşturuyorlardı. Büyük çarpışmaya hazırlanıyorlardı. Beni yakıp kül edecek çarpışmaya.

"Bu ne hâl, Eylül? Aklımı mı kaçırttıracaksın bana, ha? Amacın buysa başarıyorsun!"

Omzuma batan parmakları bunun bir rüya olmadığının ispatıydı. Yüzümü acıyla buruşturdum. Bileklerinden tutarak itmeyi denedim.

"Bırak, canım acıyor."

"Önce hesap ver bana! Durumu neden zorlaştırdığını anlat."

Kafamı uyuşukça iki yana salladım. Saçlarım bir perde gibi gözlerimin önüne düştü. Çekmek için uğraşmadım. Perdenin arkasından bana doğru eğilmiş olduğunu, ela gözlerinin öfkeyle koyulaştığını görebiliyordum.

"Bırak."

Umursamazlığıma, sesimin tonundaki sıkıcılığa, tekdüzeliğe ve bahse varım suratımdaki uyuşukluğa iyice sinirlendi. Karşısında sabah bıraktığı o savaşçı yoktu. Kalbimi avuçlarına alıp bir hamur gibi oynadıktan sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yerine geri bırakmıştı. Ne bekliyordu? Tekrar kuşanmamı mı? Neyi değiştirecekti?

Omuzlarımı ondan kurtarıp bir adım geriledim. "Git," dedim. "Uyuyacağım." Özellikle, gözlerine çarpmasın diye gözlerim, arkamı döndüm. Yatağımda dertop olup biraz daha gözyaşı akıtarak, o ıslaklıkta yüze yüze, kulaç ata ata rüyalara dalmak istiyordum. Belki de kulaçlarının sonu beni yine ona çıkaracaktı.

Kolumdan tuttuğu gibi çevirip, en az tutuşu kadar sert olan bedenine yasladı beni. Diğer eliyle çenemi tutarak arkaya eğdi başımı. Gözlerindeki perdenin arkasında gizlenmiş o şeyi görüyordum. Titreşen o ışığı... Işık arzu yüklüydü. Yerinde duramıyordu. Gittikçe, ben ona baktıkça zapt edilemez hale geliyordu. Gözlerimi yumdum.

"Bana arkanı dönme. Sakın," dedi nefesi tenimi yakarken. "Buna müsaade etmem."

Efsunu, koca bir daire içine almıştı bizi. Hissedebiliyordum. Tenimi karıncalandırıyor, dudaklarımı kurutuyordu. Daire gittikçe daralıyor, efsun içime sızıyordu. Bir kere sızdı mı da... Teni değil, ruhu kazımak gerekiyordu kurtulmak için. Ben ruhuma dokunmazdım. Onu tuvale dökerdim. Eşsiz Çağ, o tanıdık efsun sayesinde çıkmıştı ortaya. Güçlü bir koku, yumuşak bir ten ve ela gözlerle de pekişmişti.

Son bir güçlü nefesle, "Ya bırak beni," dedim kendimden emin sesimle. "Ya da..."

Daha fazla konuşmama izin vermedi. Çünkü zikredilmese de diğer seçeneğin ne olduğunu ikimiz de biliyorduk. İkimiz de aynı şeyi istiyorduk. Boş yere birbirimize kılıç sallıyorduk aslında.

Dudaklarımızın sarsıcı ve güçlü kavuşması neredeyse ayaklarımı yerden kesti. Kolumu ve çenemi tutan elleri iyi ki vardı o an. Ellerim tişörtünde yumruk oldular. Sıkı sıkı tutundular karşısındaki bedene. Tekrar kaybetmek istemezcesine... Dudakları hoyrattı. Çılgın bir dans tutturmuştu. Son gücümle karşılık vermeye çalışıyordum fakat onun gücünün yanında benimki bir kedinin pati savuruşuna benziyordu. Öpücüğümüze sahip çıktı. Avuçları yanaklarımı sardı; beni parmak uçlarımda yükseltti. Diliyle dudaklarımı araladı ve tadını yeniden bahşetti.

İşte dedim. İşte bu rüya olmalı!

Yalan yok, gerçekten rüyadayım sandım bir an. Yoksa cesaretimin başka bir açıklaması olamazdı. Bin yıl geçse belki onu tekrar öpmeye cesaret edemezdim. Dudaklarım kararlılıkla yanağına kaydı. Sayısız öpücük kondurdu bulduğu her noktaya. Çenesinden öptü. Diliyle okşadı öptüğü her yeri. Ait oldukları yere, onun dudaklarına geri dönüp sayısız, küçük öpücükler kondurdu.

Sonunda beni yanaklarımdan tutmuş, kendinden koparmıştı. İkimiz de sarsılmıştık; nefes nefese ve tükenmiştik. Gözlerine baktım. Arzu perdeyi aralayacağı kadar aralamış, fakat biraz bile azalmamıştı. *Daha fazla* diye haykırıyordu. *Daha fazla!*

"Sen," dedi ve durdu. Gözleri çılgın gibiydi. Yerinde duramıyorlardı. Bekledim. Bana, *sen çok başka bir şeysin*, desin istedim yine. Defalarca. Usanmadan.

Demedi.

Aksine kalbimin açık yaralarına acımadan darbe indiren, insafsız ve samimi bir cümleydi. Beni kocaman bir bilinmezler silsilesine atan, kocaman bir anlam taşıyan cümle...

"Sen beni mahvettin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

♪ Six Pack - İyisin (Zuhal Olcay Cover) ♪

BÖLÜM 6

Çarpıldığımı sanıyordum. Gerçekten. Etrafa yayılan o elektrik akımının buz mavi rengini ve çıtırtısını duyuyordum. Tenimi cayır cayır yakması, uyuşturduğu gibi diriltmesi de cabasıydı. Sıkı sıkıya tutunduğum tek gerçek, başımın dönüyor olduğunu bilmemdi.

Dudaklarım mühürlenmişti. Bırak konuşmayı, küçük bir nida bile çıkmıyordu. Sessizlik... Gecenin ruhuna yakışan bir sessizlik vardı aramızda. Gürültülü nefesler, çılgın bakan gözler... Biraz önce yaşadığımızı kelimelere dökecek kadar güçlü değildim. Ne söylesem eksik kalacak, hissettiğimi anlatmaya yetmeyecekti.

Tim, tişörtüne sardığım ellerimi tutup olduğu yerden çekti onları. Bırakacak sandım; arkasını döndüğü gibi koşarak uzaklaşacak. Fakat o, ellerimi sıkı sıkıya tutup, "Haydi, seni temizleyelim," dedi. İçime dolan hafifleme hissine sıkı sıkıya tutundum. Kafamı sallamakla yetindim.

Beni banyoya götürürken yürüdüğümü hissetmiyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dum. Sanki ayaklarım yere değmiyordu. Küçük ama bana ait sihirli bir bulutun içindeydiler. O taşıyordu beni değerli ve nadide bir eser taşırmış gibi. Böyle hissetmeme sebep olan öpücük geldi aklıma. Sahi aklım hâlâ yerinde miydi?

Suyu açarak ellerimi ıslattı. Kırmızı boyanın lavaboya çarpışını heyecanlı göz kırpışlarımla izledim. Bedenim yatağa muhtaçtı fakat ruhum Tim'in varlığından çılgına dönmüştü. Hangisinin daha baskın olduğuna karar veremediğimden tepkisiz kalmayı seçiyordum sanırım.

Büyük avuçlarına biraz sabun döktü. İyice ovaladı; köpürttü ve tenini beyaz baloncuklara hapsetti. Sonra elleriyle ellerimi kavradı ve bizi baloncukladı. Temizledi, hassasiyetle ovaladı ve arındırdı. Kollarımı temizledi. Yüzümü... Aynadaki aksim çok komik görünüyordu. Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu gözyaşlarımı silmek için elimi kullandığımdan. Sonra üstüne tekrar ağlayınca yanağımdaki kırmızılığı bölen incecik bir çizgi olmuştu boydan boya. Tim, onları özenle temizledi. Kuruyan yaşlarımın üstünden geçmeden önce gözlerime baktı. Kaşları sebebini bilmediğim bir rahatsızlık duygusuyla çatıldı. İçini çekti sonra. Böyle, tüm dünyayı nefesine hapsetmek istermiş gibi.

Ellerimi yıkarken, suyun tenimi adeta bir bıçak gibi kesen soğuğuyla irkildim. Bizim çeşme ne kadar açık kalırsa su aynı derecede soğuyor ve soğumaya devam ediyordu. Ellerimin soğuktan kıpkırmızı olduğunu gördüğünde yüzüme baktı.

"Çok mu soğuk senin için?"

Kafamı omzuma doğru eğerek başımı salladım. Bu sırada vücutlarımız neredeyse birbirine değecek haldeyken, başına buyruk saçlarım kayarak Tim'in koluna dokundu. Koluna değen saçımı ya görmedi ya da umursamadı. Sıcak suyu açarak suyun ılınmasını bekledi. Bir süre sonra önce kendi elini suyun altına tutarak kontrol etti. Kalbimin sıvı olup ellerime aktığını hissettim sanki. Bana bakıyordu.

"Sanırım şimdi oldu," dedi daha çok kendi kendine.

Ellerimi suyun altına götürdükten sonra yüzüme bakarak ellerimdeki baloncukları bir bir temizledi. "Şimdi daha iyi mi?"

Kafamı sallayıp, "Teşekkürler," diye fısıldadım.

Belki de asıl söylemem gerekenler, *benimle ilgilenmene gerek yok, ben yaparım, sen git*, gibi şeyler olmalıydı. Ona git demeye de kal demeye de cesaretim yoktu. Şimdi, şu an olduğumuz gibi kalsak uzun ama çok uzunca bir süre, bana yeterdi. Çünkü öyle savunmasızdık ki ikimiz de, tek bir yanlış kelimemiz ikimizden birini kaçırmaya yetebilirdi. İnce bir ipin üstünde yürüyorduk. Ve Cambaz olan oydu. İşi en iyi bilen o... Layıkıyla yapıyordu.

Boyanın tenimde bıraktığı silik izlere dalgınca baktım. Bir vardılar, şimdi yoklar. Tıpkı Tim'in hayatımdaki yerine benziyordu. Benim için uzunca bir süredir vardı. Haberi olmadan da hayatımın kocaman, ışıltılı bir parçasıydı. Birkaç gün önce, sıcak kucağından ayrıldığım gün, bir daha olmayacağını düşünmüştüm. Bir daha göremeyeceğimi... Şimdi ise ne olduğumuz belli değildi. Biz ikimiz, bir vardık bir yoktuk.

Duvarda asılı olan sarı havluyla ellerimi, kollarımı ve yüzümü kuruladı. Nefesimi tutmuş, sürekli ve nazikçe hareket eden koluna bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Arada bir kendini sıktığını, kolunda beliren şişkin damarından anlıyordum.

Yüzümden boynuma doğru yavaşça kayarak inen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

damlaları izledi. Gözleri onları takip ederken ben de onunkileri takip ediyordum. Arzu kendini saklamaktan vazgeçmiş, bir güzel vals tutuyordu. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak kendime gelmeye çalıştım. Dikkatimi yeniden toplamaya... Yüzümü kurulayan havlu, sıra boynuma geldiğinde kalakalmıştı. Aramızdaki cinsel tansiyon git gide artarken daha fazla seyirci kalmamayı seçtim. Elini sıkıca kavrayarak havluyu boynuma yanaştırdım. Hareketimle beraber sanki derin bir uykudan uyanmış gibi gözlerini kocaman açtı. Ben havluyu boynuma sürttükçe ve yer açmak için boynumu geriye doğru attıkça, kontrolü eline almaya başladı. Yine de elimi çekemedim. Biraz daha sıcağında kalmak istedim. Elimin altında fokurdayan gücü hissetmek istedim. Diğer eliyle saçlarımı boynumdan geriye ittirdi. Dokunduğu yerde küçük şimşekler çakmaya devam ediyordu. Havluyu yerine asarken rahatlama olduğunu düşündüğüm bir hisle nefes verdi.

"Teşekkür ederim, Timuçin," dedim. Adını tam olarak sık kullanmazdım kendi içimde bile. Ona Tim demeyi seviyordum diğer herkes gibi. O da onu duymayı seviyordu. Fakat aramızdaki gergin elektrik ve sabah yaşananlar, ne olursa olsun bir mesafeyi hak ediyormuşuz gibi hissettiriyordu.

Tabii ki hissettiğimde yanıldım. Bana, "Doğru yatağa gidiyoruz," dediği an anladım. "Uyku bize lazım olan tek şey şimdi... Sabah uyandığımızda tüm bunların birer kâbustan ibaret olduğunu görürüz belki."

Yatağa girerken kaşlarımı kızgınlıkla çattım. Başımı yastığa koyup çarşafımı üstüme çektim.

"Şu an benimle olmayı kâbus olarak görüyorsan, kapının yerini biliyorsun. Sana kimse gel demedi."

"Saçmalama," diye çıkıştı. "Ben kavgamızdan bahsediyorum. Bir de ortada olacak olma ihtimali olan bir bebek var."

Yüzümü, bebekten bahsedişine bozularak buruşturdum. "Olacak olma ihtimali olan öyle mi? Çok karışık konuşuyorsun ve inan bu kadar bitkin olmasam bunu komik bulurdum."

Yatağımın kenarına oturdu. Ağırlığıyla yatak iyice alçalırken, otururken estirdiği rüzgârla beraber gelen kokusu genzime sızdı acımasızca. Sanki hastaymışım gibi burnumu çektim. Reflekslerimin bile ayarını bozmuştu. Kokusu güzel diye burun çekmek ne demekti?

"Eh, en azından birimiz şu yaşananlardan komik bir şeyler bulabiliyor," derken bir yandan da botlarının bağcıklarını çözüyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedim yerimde doğrulup çıkardığı botlarına bakarken. Bunu duymamış gibiydi.

"Ama durumu en son ifade edecek kelimenin, komik, olduğunu düşünüyorum. Ben daha çok sıkıntılı, karmaşık ve titreşim yüklü derdim."

"Titreşim mi?"

"Evet," diyerek bana döndü. Gözlerinde çakan şimşekler neredeyse gözümü alıyordu. Uzun süre bakmak imkânsızdı. "Cinsel titreşim."

Ve henüz duyduğum şeyi hazmedemeden, ağzım açık ve beynim ne söyleyeceğini düşünedururken tekrar konuştu. Açık sözlü olması yanaklarımı on yaşında bir kız çocuğununki gibi kıpkırmızı ediyordu.

"Şimdi, kay biraz."

Dehşetle, "Yanıma mı yatacaksın gerçekten?" diye sordum. "Hangi yüzle be adam?"

Ellerini bacaklarımın yanına koyarak yüzüme eğildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dudaklarındaki nefes nefesime karışıyordu ve beni gide-rek güçsüz kılıyordu. Savaşamadım.

"Hangi yüzle olduğunu şimdi görebiliyor musun? Bu açıdan daha iyi olsa gerek."

Kesinlikle daha iyiydi ve itirazım yoktu. Ama bunu ona söyleyecek kadar da güçsüz değildim. Sabahki laflan her yakınlaşmamızda bir hayalet gibi kovalıyordu beni. Kendini sürekli hatırlatıyordu. *Peki sen?* diyordu bana, *sen hangi yüzle ona bu kadar yanaşıyorsun? Gursursuz!*

Peki ya aşkta gurur olur muydu?

"Kay." dedi tekrar. Bu sefer olaya biçimli kaşlarını da dâhil etmişti. Yatağımı işaret ediyordu. *Tek* kişilik yatağı-mı... *Tek!*

"Tamuçin," dedim ve tane tane konuştum. "Bu yatak tek kişilik..."

"Sığarız. Daha önceden denemişliğim var."

Nedense hiç şaşırmamıştım. O sığarız diyorsa kesin sığardık. Yaşam tecrübesi her zaman üstündür. Fakat ayrı yatakta uyuyacak olma düşüncesi gözlerimizde ça-kan bu ışıkla hiç de sağlıklı görünmüyordu.

"Sen niye benim evimde kalıyorsun ki hem? Gitsene evine."

"Kelepçeleri sıkmam lazım herhalde?" diyerek bileği-ni havaya kaldırdı. "Ayrıca saat ikiye geliyor, bilmem far-kında mısın? Şimdi arabaya atla, onu sür, eve var, anah-tarla kapıyı aç, üstünü çıkar ... "

"Tamam! Devam etme, lütfen." Elimle kapıyı göster-dim. "Bak buradan çıkıyorsun. İlk solda oturma odası var. Kanepe," diyerek çarşafımı tekrar üstüme çekerek yattım. Gitmesini umarak gözlerimi kapadım.

"Kanepede falan yatamam ben. Rahatım için Pusula'ya bile yatak almışım. Kanepe nedir? Hakaret mi?"

Dudaklarımdan engelleyemediğim bir "hah" çıktı. Yatağı rahatı için almıştı öyle mi? Peki... Konuşmasına karşılık vermedim. Doğrusu yaptığım tek şey arkamı dönerek, aslında onu görmemeyi tercih ederek, irademi güçlü kılmaktı. Olmamıştı. Oradaydı. Dağ gibiydi. Varlı-ğını reddetmek yapabileceğim bir şey değildi.

Hiç beklemediğim bir anda küçük bir "Pekâlâ," lafıy-la elleriyle belimi sararak beni ileri kaydırdı ve kolayca koca vücuduyla arkamda yerini aldı. Bu şekilde her ye-rime değiyordu. Teninin her yeri, tenimin her yerine... Zihnimin içindeki işkence odasında ziller deli gibi çalı-yordu. Bir şeyler alarm vermişti.

"Bu sessizliğini evet olarak aldım."

"Sen delisin," diyerek belimdeki kollarından kurtul-maya çalıştım fakat boşuna bir çabaydı. Beni yalnızca iki avucuyla zapt ediyordu. Cılız vücudum elbette karşı ko-yamıyor, debelenmekten hemen yorgun düşüyordu.

"Pişkin herif!"

"Şşşt!" deyip parmağını dudağıma bastırdı. "Şimdi, Eylül... Şimdi uyku vakti... Savaşa yarın kaldığımız yer-den devam ederiz." Dudağımdaki parmağı dokunduğu teni okşayarak yavaşça geri çekildi. "Söz."

Gergin bedenim yavaşça çözüldü. Efsunlu sesiyle ku-lağıma fısıldadığı an karşı koyamayacağımı biliyordum. Kabul ettim. Küçük bir araydı. Bir şey değişmiyordu. Hâlâ sözlerini geri alıp özür dilemesi gerekiyordu. Fakat uyku, iyileştirici kollarını ikimize de açmıştı. Karşı koya-madık.

♫

Sabaha gözlerimi açmak istemedim önce. Uyanmıştım hâlbuki. Fakat boynumda esen nefes, yanağımı okşayan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

saçlar ve güçlü kollardan kopmak demekti uyanmak. Uyanmak, savaşa kaldığı yerden devam etmek demekti.

Sırtüstü yatıyordum. Gözlerimi ağır ağır açtım. Vücudumu gevşekçe saran kola hafifçe dokunduktan sonra başımı Tim'den yana doğru çevirdim ve uyuyup uyumadığını kontrol ettim.

O yine yüzüstü yatıyordu. Tıpkı o gün onu bıraktığım gibiydi. Bir tekrardı sanki bu. Tekrar aynı şeyleri hatırlıyor fakat o geceki gibi pervasız ve mutlu hissetmiyordum. Kolundaki seyrek tüylerde parmaklarımı gezdirirken, zihnime doluşan sıcak görüntülere *hoş geldiniz* diyordum. Bilmem kaçıncı kez canlanıyordu o gece gözlerimin önünde. Saymayı bırakmıştım.

Birdenbire aklımda bir şimşek çaktı. Beni canlandırıp kendime getiren bir şimşek! Önceliği kahveye verdim. Sabah kahvemi hazırladım. Üzerime günümün güzel geçmesini sağlamak için çiçekli bir şort giydim. Küçük ve güçsüz bir inanıştı ama içinde mutlu olduğum şeyi giymek ruh halime iyi geliyor diye düşündüm.

Şortumdaki çiçeklerin bir yansıması gibi gözüken fincanımla beraber parmak uçlarımda odaya döndüm. Gördüğüm kadarıyla yalnızdık ayrıca. Aslı dün eve dönmemişti. Dün gece elime alıp çizmeye cesaret edemediğim eskiz defterimi aldım yine. Bu sefer çizmezsem günahtı. Tim canlı canlı karşımda durur ve hiçbir şeyden habersiz bir şekilde mışıl mışıl uyurken ellerim sevap işlemekten geri duramazdı.

Yatağın boş tarafına dolaştım ve defterimi çarşafın üstüne koydum. Yere oturup fincanımı da yanıma aldım. Fincanımdan doyasıya, dolu dolu bir yudum aldıktan sonra nefeslenip başladım sevap kazanmaya. Daha önce kabaca çizdiğim çalışmayı, bu sefer kanlı canlısına bakarak hatta arada küçük küçük dokunarak yüzüne, çenesine, dudaklarına, öyle yaptım çizimimi. Tamamladım eksik parçaları. Hatta hemen hayat vermek istiyordum ona.

Tamamlanan çizimime hayran hayran baktım bir süre. Gerçeğinin sadece küçücük bir yansımasıydı. Karşımda capcanlı bir şekilde dururken, hiçbir şeyin bu görüntünün yerini tutamayacağını daha iyi anlıyordum. Yerde oturmaya devam ederek, başımı yatağa yasladım. Ellerim açık kumral saçlarına sarılırken ben daha dur diyemeden, dudaklarım ışık saçan bir gülümsemeyle aydınlandı. İşte benim günaydınım buydu. Günümü aydın eden adam, aynı zamanda karanlık gecelerimin de rehberiydi.

Kıpırdadığını görünce elimi hızla çekip ayaklandım. Defterimi çalışma masamın çekmecesine attım. Çekmeceye karşı orantısız güç kullanıp fazla hızlı kapatınca suratımı ekşittim. Aynı anda Tim'den güçlü bir sızlanma geldi.

"Ne oluyor?" diyerek sırtüstü yattı. Eliyle gözlerini ovuştururken gidip onu bebekler gibi öperek uyandırmamak için kendimi zor tuttum. Bu görüntüye kayıtsız kalmak gerçekten güçtü. "Saat kaç?"

Komodinin üstündeki telefonunu aldı. Ben de ufak ve çekingen adımlarla yanına yaklaştım. Saate baktıktan sonra tek gözüyle bana baktı. Çünkü diğeri hâlâ uykunun kollarından kopamıyordu.

"Saat dokuz. Bildiğimiz dokuz," diyerek bana döndü. "Sen neden uyanıksın, Eylül?"

Omzumu silktim. "Ben hep bu saatlerde kalkarım. Çekmece için özür dilerim. Orantısız güç," diyerek özür dilercesine gülümsedim.

"Hmmm..." diye mırıldanarak küçücük gülümsedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözleri ise çoktan kapanmıştı. "Gel, tekrar uyuyalım."

Son söyleyeceğini de mırıldandıktan sonra çoktan yarım bıraktığı uykusuna geri dönmüştü. İçim içime sığmayarak ve savaştaki aranın tadını çıkararak odadan çıktım.

Kendime bir tost hazırladım. İlgimi çekecek hiçbir şey olmamasına rağmen televizyon izledim. Saat on ikiye gelmişti ki kapı küçük bir tık sesiyle açıldı. Televizyonun sesini duyup kendini oturma odasına atan Aslı'yı gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Eylül? Kargalar bile güne başlamadı daha, sen ne diye ayaktasın?"

"Karga mı kaldı bu saatte, Aslı? Göç bile etti onlar."

Kendini yanıma atarak karman çorman olan saçlarını şekle sokmaya çalıştı. İşe yaramayınca pes etti.

"Saat kaç ki? Ben öyle uyandığım gibi geldim."

"Biraz," deyip akan makyajına ve kuş yuvası saçlarına baktım. "ağır bir gece oldu galiba?"

"Hiç sorma," diyerek sırıttı.

Yüzümü ekşittim. "Niyetim yok."

"Bu arada Tim meselesi için üzgünüm. İnan buraya geleceğini çok geç öğrendim. Yoksa engel olurdum, Eylül." Uzanıp ellerimi tuttu. Yüzündeki samimiyeti görebiliyordum. "Kızma bana."

"Kızmıyorum. Bu adam," diyerek gözlerimi devirdim, "baş edilebilecek bir adam değil. Başına buyruk. İstediğini yaptırmak için her yolu koşulsuz deneyecek biri. Engel olamazdın." Yenilgiyle yerime sindim. "Ben nasıl iyi olacağım bilmiyorum."

"Tabii ki geçirdiğiniz vakitleri ona zehir ederek, canım. Buraya gelerek sana hakaret edip o da yetmezmiş gibi her istediğinde bu eve gelemez. Gelebilir mi?"

Ciddiyetle salladım başımı. "Gelemez."

"Öyle seni kendisine falan da kelepçeleyemez. Değil mi?"

"Kelepçeleyemez tabii."

"Bir de öyle istediği..." deyip durunca transtan çıktım. Gözlerimi kırpıştırıp kaşlarını hırsla çatan Aslı'ya baktım. "Nerede o? Kaldı mı dün gece?"

Kafamı bu kez usul usul salladım. "Kaldı."

"E nerede yattı bu adam?"

Koridordan yükselen tok ayak sesleri kaskatı kesilmeme sebep oldu. Resmen titredim; ürperdim. Tüylerim varlıklarını belli etmek istercesine dikleşti. Soğuk bir rüzgâr tüm vücudumu yaktı.

"Eylül'le, Eylül'ün yatağında yattım."

Eh böyle söyleyince kulağa korkunç geliyordu. Özellikle dün yaşadıklarımızdan ve Aslı'nın buna şahitlik etmesinden sonra yanlış anlaşılma gittikçe büyüyordu.

"Öyle değil, Aslı," diye atılsam da güçlü sesi beni bastırdı. Hatta ezerek parçalara ayırdı. Cılız sesimin hiç şansı yoktu.

"Öyle. Nasıl anlıyorsan öyle!"

Aslı'nın dehşet dolu gözlerinden kaçınmak için ayağa kalktım. Pişkince ve yeni uyandığının kanıtı olan şiş gözleriyle bana gülümsemesi ayağıma taşlar dolduruyordu. Yine de atladım üzerlerinden.

"Savaş daha başlamadı sanıyordum," diye tısladım.

"Affedersin, haklısın," diyerek kocaman gülümsedi yeni uyanan bir insanın aksine mahmurluğunu attığını gösterircesine. "Günaydın, hayatım."

"Timuçin!"

Göz ucuyla Aslı'nın ayaklandığını gördüm. Kocaman gözlerle, "Siz umutsuz vakasınız," dedi. "Ne haliniz varsa görün. Ben duştayım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tim, yanağını parmaklarıyla hafifçe sıkıştırdıktan sonra parmaklarını dudaklarına götürüp öptü. "Bu da günaydın öpücüğüm olsun," deyip göz kırptı. "Şimdilik bu kadar..."

Sehpada duran tabağı kucağına alarak koltuğa oturdu. Yalnızca birkaç ısırık alıp bitirmeyi başaramadığım tostumu iki büyük lokmada bitirdi. "Hmmm... Güzel olmuş. Çay yok mu?"

"Ne oluyor sana? Ne bu sevimlilik?"

"Her zamanki halim. Ha, sen alışık değilsin! E tabii, savaşırken böyle görünmüyorum."

Ayağımı sabırsızca yere vurdum. "Savaştan çekiliyor musun? Özür dileyecek misin?"

Bir anda yüzü ciddileştiğinde, irkildim. Oturduğu yerde dikleşti, bir kartalın göz korkutmak için kanatlarını açması gibi, kocaman oldu, devleşti. "Asla!" dedi kendinden emin sesiyle. "Ben söylediklerimin hâlâ arkasındayım. Fakat şu savaş işini kahvaltı bittikten sonra başlatalım. Ne dersin? Malum, savaşmak için enerji lazım."

Gittikçe daha çok sinirleniyordum. Kendimi patlamaya hazır, yaşayan bir volkan gibi hissediyordum. "Dalga mı geçiyorsun, Timuçin?"

"Hayır, hayatım," dediğinde gözlerimi kocaman açtım. "Bu hitaptan neden bu kadar nefret ediyorsun anlamıyorum." Elindeki boş tabağı sehpaya bırakarak hızla karşıma dikildi. Boğazını temizleyip suratını astı. "Tamam. Şimdi gidiyorum. Ama akşam, Eylül... Akşam Pusula'ya geliyorsun."

Kollarımı kavuşturup alayla güldüm. "Demek şimdi savaşıyoruz."

Koridora doğru ilerledi ve kapıyı açtı. Çıkmadan önce, "Unutma, kahvaltı bitince savaş başlar," dedi.

"Çocuk musun sen?"

"Hele bu akşam Pusula'ya bir gelme... O zaman beğenmediğin çocuğu görürsün nasıl omzuna atıp zorla götürüyor seni. Sonra dersin yine çocuk diye. Dikkat et de çarpılma ama."

Annemin hep söylediği bir söz vardır: Bükemediğin eli öpeceksin.Ben de bu akşam o eli öpmeye gidiyordum aslında. Tabii ki onun bundan haberi yoktu ve asla da olmayacaktı. Bu, onunla yaptığım savaşın ötesinde, kendi içimde verdiğim bir savaştı. Şimdilik yenik durumdaydım. Aşk beni güçsüzleştiriyordu. Onu o kadar uzun zamandır seviyordum ki ondan bir anda nefret etmem imkânsızdı. Fakat canımı yaktığı yadsınamaz bir gerçekti.

Aynanın karşısında, bana oldukça yabancı gelen kıza bakıyordum. Bakıyor, kendimi göremiyordum. Kız, siyah, uzun kollu bir elbise giyiyordu. Elbiseyi sıkıcılıktan, oldukça iddialı bir seviyeye taşıyansa, omuz kısmından üst bacağa kadar, tek tarafının transparan olmasıydı. Transparan tülün üstünden siyah ince çizgiler geçiyordu. Sağ taraftaki kısım tamamen teni yansıtmak üzerine tasarlanmıştı fakat içeriden ten rengi kalın bir tül geçiyordu. Yine de gören herkeste bırakacağı ilk intiba *bu kız çamaşır giymemiş* olacaktı.

Aynadaki aksim benim seksi ve kural tanımaz ikizim olmalıydı. Üzerimdeki hiçbir parça bana ait değildi. Ayaklarımda kovboy botlarım olmadığından çok rahatsızdım. Siyah bilekten bantlı, yüksek topuklu ayakkabılar giyiyordum. Bunların hiçbiri ben değildim fakat hepsi de Tim'in hoşuna gidecek şeylerdi. Beni suçladığı şeye dönüşmüştüm. İsteyerek. Zehir kusturmak için.

Kendi kendime, "Senin istediğin bu," diye mırıldandım. "beni böyle seversin sen."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Saçlarım yağmur gibi yağıyordu sırtımdan aşağı. Toplamayı değil, göz önünde tutmayı seviyordum. Eli me küçük askısız çantamı aldım. Kendimden bir parça olarak götürdüğüm tek şey ruhumdu.

Taksi yolculuğumuz boyunca suratım asıktı. Aslı, kolu ma dokunarak dikkatimi ona çevirdi.

"Neşelen biraz. Harika görünüyorsun. Ciddiyim."

Kafamı salladım. "Bu ben değilim, biliyorsun. Yakış muyor bana," dedim.

"Bu yaşına kadar kendine yazık etmişsin. Bu gece, di şiliğini sonuna kadar gösteren, güçlü bir kadın görüyo rum ben."

Burukça gülümsedim. Belki de teselli ediyordu. Boş verdim. Düşünmem gereken şey önümdeki amansız sa vaştı. Kendimi, gücümü kanıtlama savaşımdı aslında. Boyun eğmeyeceğimin mücadelesi...

Telefonum titredi. Mesajın geldiği numara telefonum da kayıtlı değildi. Merakla açtım.

Neye karar verdin? Kendi rızanla gelmeye mi yoksa bu "çocuğun" seni güç kullanarak getirmesine mi?

Çocuğu özellikle belirtmesine gülümsemeden edeme dim.

Sahnede iyi şanslar, çocuk. İzleyeceğim.

On dakika sonra Pusula'daydık. Hafta sonu olduğun dan barın kapısı bile tıklım tıklımdı. Terli vücutlar, koca man gülen ağızlar ve çapkın gözler bıraktığım gibiydi. Yalnızca suretler değişiyordu.

Vakit kaybetmeden, Aslı'yla el ele içeri girdik. Barda eğlenceli bir kulüp müziği çalıyor, insanları dansla sar hoş ediyordu. Saat henüz dokuz civarı olmasına rağmen insanlar kendini çoktan kaybetmişe benziyordu. Bara, Cüneyt'in yanına vardık. Yeni imajımı gördüğünde gözlerinin neredeyse yuvalarından fırladığına yemin edebilirdim.

"Bohem Hanım'ı gömdük mü? Beni niye çağırmadınız?" diyerek sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Terlemişti. Servise tek başına yetişemediğinden olsa gerek onunla beraber çalışan iki kişi daha vardı. Biri, o sabah buradan apar topar çıkarken gördüğüm gençti. "Fazla seksi görünüyorsun, Eylül. Neye borçluyuz bu değişimi?"

Yüksek tabureye otururken, "Sadece ufak bir deneme," diye bağırdım sesimi duyurabilmek için. "Bir kereye mahsus..."

Aslı, Cüneyt'i öptükten sonra kollarını omzuna dolayarak onu kendine hapsetti. "Bu deneme Tim'i çıldırtacak ama."

"Haaa... Şimdi anlaşıldı," diyerek bana baktı ve başını salladı. Aslı'nın burnuna parmağıyla bir fiske attı ve kıkırdamasına sebep oldu. "Bunlar hep senin şeytanlığın, değil mi? Bana da yapacaksın diye korkuyorum. Acı bana biraz, olur mu?"

"Ben sana kıyabilir miyim?"

Ondan sonrasının özel olduğunu düşünüp taburemde dönmek istedim. Fakat dönerken ayağımın yanımda oturan adamın bacağına çarpacağını hesap edemedim. Yüzümü ekşiterek özür diledim.

"Çok affedersiniz. Gerçekten bilerek olmadı. Acıdı mı?"

Adam şaşkınca gülümseyerek elini hayır dercesine önümde salladı. "Sakin ol, lütfen. Bir şeyim yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pardon tekrar. Biraz fazla heyecanlıyım sanırım. Elimi ayağımı kontrol edemiyorum."

Adamın kolunda ışıldayan pahalı olduğunu tahmin ettiğim bir saati, klas, beyaz bir gömleği vardı. Oldukça dikkat çekici biriydi. Simsiyah saçları kısaydı, sakalları köşeli yüzüne yakışmıştı. İncelemeden edemedim.

Kıyafetimi şöyle bir süzdükten sonra, "Kıyafetin buraya uygun gözüküyor fakat" deyip durakladı. "yüzün burada olduğun için dehşete düşmüş."

Güldüm. Gecenin ilk gülücüğü... Ne yapacağımı bilemeyerek elimi saçlarıma atıp sanki bozukmuş gibi düzeltmeye çalıştım. Yüzümdeki gülücük git gide kaybolurken, "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim? Gerginliğini alır," dedi. Yüzüme uzun uzun bakmayı ihmal etmedi. Bakışlarındaki cesaret parıltısı ve kararlılık beni lâl etti.

"Alkol kullanmıyorum," diyerek omuz silktim. "Sevmiyorum."

"O zaman alkolsüz bir kokteyl?"

Hızlı geliştiğini düşünsem de üstünde durmadım. Adamda beni korkutan herhangi bir şey yoktu. Naziktı. Güzel bir gece geçirmek istiyordu. Gecenin sonunda onunla bir mutlu sonumuz olmayacaktı fakat yine de teklifini kabul edip bana içki ısmarlamasına müsaade ettim.

Kokteylimi Cüneyt hazırlıyordu. Arada attığı *sen çok kötü bir kızsın* bakışlarına, gözlerimi kaçırarak karşılık veriyordum. Renkli kokteylim önüme gelirken, yanımdaki adamın kehribar renkli, sert olduğunu düşündüğüm içkisinin tazelendiğini gördüm.

Elini uzatarak, "Gürkan," dedi tok sesiyle. Kendinden emin duruşu başımı döndürdü. Önce öylece kalıp şaşkın şaşkın gülümsedim.

Elimi avucuna bırakıp, "Eylül," dedim. Tokalaşacağımızı sanırken ben, o elimi tutup dudaklarına götürdü. Ufak bir rahatsızlık hissiyle beraber gelen, beğenilmiş olmanın verdiği tatminle gülümsedim.

"En sevdiğim mevsimin kadını..."

Dikkatimi Tim'in enerjik sesi bozdu. Gürkan'a ayıp olur mu olmaz mı diye düşünmeden, onu cevapsız bırakarak sahneye çevirdim başımı. Koyu mavi, düz bir tişört vardı üstünde. Işıldayan, kıyafetleri değil kendisiydi. Onun kılıfa ihtiyacı yoktu. Ne giyerse giysin, kendisini gösterebilirdi. Buradaki insanların neredeyse hepsi onun için geliyordu.

"Bugün de yolunu kaybedip Pusula'ya ihtiyaç duyan bayanlar ve baylar, hoş geldiniz!" Barmenin az önce önüne bıraktığı birasından büyük bir yudum alıp, "Önce depoyu doldurmalı tabii," deyip güldü.

Onun bu hallerini izlemekten asla bıkmayacaktım. İçimi canlandıran, kalbimi kanatlandıran bir yan etkisi vardı.

Şarkı söylerim beğenmezsin, konuşurum dinlemezsin
Şakalarıma gülmezsin
İşin aslı sevgilim
Sen bana fazla iyisin, iyisin
Fazla

Henüz tanıştığım adama, "Pardon," dedim Tim bana fon müziği olurken. Şimdiden odağımı kaybetmiştim. Ona zehir edeceğim gece, asıl bana zehir oluyordu.

"Yo, rica ederim," diyerek Tim'e bir bakış attı. "Adamın güzel bir sesi var."

"Öyle gerçekten."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki, Eylül bu güzelliğini kimden almış?" deyip gülümsedi ve içkisinden bir yudum aldı. "Tablo gibisin."

Bu güçlü iltifat karşısında ne diyeceğimi şaşırdım. Karşı cinsten sürekli iltifat alan biri hiç olmadım. Dolayısıyla bu duruma hiçbir zaman alışkın olamayacaktım. Yine de içten bir gülümseme eşliğinde teşekkür ettim.

Gürkan'la sohbetimiz esnasında Tim'in sesini de kaçırmamaya çalışıyordum. Arada izin isteyip sahneye doğru dönüyor, Tim'in beni görüp görmediğini anlamaya çalışıyordum. Gürkan'la konuşmamızı tekrar bölen şey güçlü bir gitar solosuydu. Onun çaldığını görmeden anlayabiliyordum. Hızla, kalbim kulaklarımda atarken sahneye doğru döndüm.

Parmakları insanın kanını kaynatan, ince bir ritim tutturmuştu. Spot ışığının altında, yüksek taburesinde otururken gözüme çarpan şeylerden biri başparmağındaki gümüş yüzük oldu. O parmaklar bana dokunmuştu. Beni bir besteye çevirmişti.

Gitar solosu bittiği anda parmakları ateş eder gibi bana çevrildi. Beni görünmez silahıyla vurup paramparça etti. Gülümsememeye çalıştım; gerçekten çalıştım. Becereme-yince de boş verdim. Ağzım kulaklarıma varmıştı. Dikkatleri bir anda bana çevirmesiyse cabasıydı.

Ben hiç mükemmel değilim
Belki de sıradan biriyim
Için aslı sergilim, sen bana fazla iyisin

"Siz tanışıyor musunuz?" diyen Gürkan'a silinmeye yüz tutan gülümsememle döndüm. Şaşırmışa benziyordu.

"Hayır," demeyi tercih ettim. "Çapkının teki olsa gerek."

Birkaç küçük kahkahanın ardından bana doğru eğildi. "Gerçi ben olsam, şunca insanın içinde ben de seni seçer, bulurdum. Güzelliğin bağırıyor. Üstelik güzelliğinin şu kadarının bile," derken parmağının ucunu işaret ediyordu. "farkında olmaman seni daha da güzel kılıyor."

"Abartıyorsun." Süslü kokteylimden birkaç serinletici yudum aldım. Ortam çok sıcaktı; nefes almak güçtü. Tim'in başka bir şarkıya geçtiğini duydum. Bakmak istedim fakat Aslı varlığını bir anda belli ederek, kolumu sıkıştırdı.

"Çok belli ediyorsun. Biraz ağır ol, Eylül. Bakma."

Ondan sonra tüm dikkatimi Gürkan'a verdim. İşlerimiz, okuduğumuz okullar, yaşlarımız, yapmaktan hoşlandığımız şeyler ve hatta ailelerimiz hakkında bile konuştuk. Konuşkan bir adamdı. Kendini dinletebilen bir adam... Bir organizasyon şirketi vardı. Resim yaptığımı öğrendikten sonra eserlerimi görmek istedi. Aynı zamanda telefonumda ana ekran resmi olan *Eşsiz Çağ*'ı gösterdim. Hayran kaldı. Kendime özel bir sergi açmamın şart olduğunu söyledi. Hatta tanıdıkları vardı. Bunu organize edebilirdi. İstemedim.

"O kadar olmadım," dedim. "Daha yiyeceğim çok fırın ekmek var."

"Delirmişsin. Kimlerin resimleri sergileniyor bir bilsen. Buna havada gönüllü bulabilirim."

Yine de kararımı hoş görüp bana kartını uzattı. Gürkan Çelik. Aranz Organizasyon. Memnuniyetle ve teşekkür ederek kartı küçük çantama attım. Gece boyunca sohbet etmekten keyif aldığım biri olmuştu Gürkan. Flört derecesi de dozundaydı üstelik. Daha çok incelik ediyor, ruh okşuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben geliyorum," deyip küçük çantamı da alarak tuvalete gitmek için taburemden indim. Ayağımdaki yüksek topuklularla yavaş ve küçük birkaç adım gide bilmiştim ki biri kollarımdan tutup beni durdurdu. Tam önümdeydi. Topuklularıma rağmen çenesine ancak ulaşıyordum. O kadar terlemesine rağmen kendine has mis kokusu burnumdan içeri haince sızmıştı. Artık yüzünü görmeme gerek yoktu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye soludu. "Bana bak."

Baktım. Yüzümü ağır ağır ona doğru kaldırırken sırtımı dikleştirip kendime güçlü bir duruş kazandırdığımı umdum. Bugün... İşte bugün boyun eğmeye razı değildim. Bu ona, bana zorla hiçbir şey yaptıramayacağını öğretecekti. Ders bir!

"Sen şarkı söylüyordun en son. Ne diye indin sahneden?"

Sorumu ciddiye almadı. Üstünde bile durmadı. Kollarımdaki tutuşunu bırakmadan kendini benden birkaç adım uzaklaştırıp kıyafetimi süzdü. Rahatsızlık duyduğu için çatıldığını anladığım kaşlarının altından, gözleri transparan kısmın üstünde durmuştu işte.

"Çamaşır giymedin mi sen, Eylül?" diyerek suratını öfkeyle buruşturdu. "Kızım, sen beni delirtecek misin?"

"Ne giydiğimden ya da giymediğimden," derken o kısmı tırnak içine almıştım, "sana ne, Timuçin. İşine baksana sen! Bak," diyerek boş sahneyi işaret ettim. "aksatıyorsun."

Sözlerime karşılık vermedi. Bakışları arkama kayarken Gürkan'a baktığını pekâlâ kestirebiliyordum.

"O lavuk kim? Ne kıkırdayıp duruyorsun onunla?"

Kafamı sallayarak gülmeye başladım. Bir gün önce kavga ettiğimiz yerdeydik hâlâ. Söylediklerinde ne kadar ciddi olduğunu bir kere daha aynı imayı yapmasıyla kesinleştirmiştim. Beni tanımıyordu, tanımadığı gibi de acımasızca göğsümün tam ortasına koca bir etiket yapıştırıyordu.

"Çekil," dedim tutuşundan kurtulmaya çalışarak. İzin vermedi.

"Sen önce soruma cevap ver! Buraya gecemi zehir etmeye mi geldin, ha? Başardığını söyleyebilirim," diyerek elbiseme öfke ve arzu karışımı bir ifadeyle baktı. Gözleri çakmak çakmaktı yine. Fırtınalar kopuyordu orada.

Parmağım: göğsüne vurdum konuşurken. Bir bir... Her bir kelimemden sonra canını, daha çok kalbini, acıtmak için vurdum.

"Sen laflarını geri almadığın, benden özür dilemediğin sürece ve beni zorlamaya devam ettiğin sürece olacaklar bunlar." Kollarımı tutan ellerini silktim hırsla. "Etiketime uygun biri olmaya çalışıyorum. Çabamı takdir edersin."

Gürkan'ın tok sesi ve koruyucu bir tavırla belime dokunan eli imdadıma yetişti. Uzaklaştım etrafımı saran efsunlu halkadan.

"Eylül, bir sorun mu var?"

"Hayır," diye atıldım. "Arkadaş da şimdi gidiyordu."

"Tanımadığını söylemiştin. Arkadaşın mı?"

Bıkkınlıkla gözlerimi yumdum. Suratım ortamdaki karmaşadan dolayı sıkıntıyla buruştu. Burayı terk etmek istedim. Kendimi odama kapatmak, birkaç yıl çıkmamak. Bunlar benim yürüyebileceğim ipler değildi. Çok inceydi. Ben önce düz yolda yürümeyi öğrenmeliydim.

"Tanımıyorsun, öyle mi?" diye sorarak öfkeyle güldü Tim. "Demek tanımıyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamuçin, lütfen."

"Eylül... Benimle oyun oynama," diye fısıldadı kulağıma doğru. Yanağını yanağıma kasten sürtüyordu. Düzgünce kısaltılmış kirli sakalı tenimi çiziyordu. Gözlerimi kapatarak karşılık verdim. "Unutma sakın. Bir ipte iki cambaza yer yok."

BÖLÜM 7

O gece ipteki diğer Cambaz olarak şovuma devam etmek istedim. Bunu gerçekten istedim. Onda öyle bir şey vardı ki... Öyle güç tüketici, öyle yorucu ve öyle yoğun... Kaldıramıyordum. Aslında savaşımızın kazananı çoktan belliydi. Her hücremle ona âşıkken, savaşmakta güçlük çekiyordum.

Yine de son hamlemi yaptım. O gece istediğini ona vermedim. Büründüğüm rolün, taktığım maskenin hakkını verdim. Beni eve Gürkan'ın bırakmasını istedim.

Bardan çıkışımız adeta bir film karesiydi: Bir kadın, iki adam... Kadın, adamlar arasında seçim yapmak zorundadır. Bu, belki de hayatının kararı olacaktır. Fakat kadının hayatının aşkı spot ışıklarını ve ilgiyi seviyordur. Kadınla ilgilenme vakti sınırlıdır. Spot ışıklarının altına gitmiştir. Kadın diğer adamı seçer. Kalbi kalmayı seçmek istese de, onu yerinden söküp olduğu yerde bırakma pahasına da olsa gidecektir.

"Beni eve bırakır mısın, Gürkan?"

"Memnuniyetle."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hikâye böyle başlıyor ve aslında başladığı gibi de bitiyordu. Sonunda evli evine köylü köyüneydi. Bu maceralar bana göre değildi. Alışkın olmayan ham bedenim çığlık çığlığaydı.

Gürkan'ın zenginliğinin ufak bir kanıtı olduğuna emin olduğum siyah cipi, evimin önünde durdu. Emniyet kemerimi yavaşça çözüp, yüzümdeki minnettar gülümsemeyle ona döndüm, aslında daha çok özür diliyordum.

"Olanlar için üzgünüm. Samimiyetle söylüyorum."

Yüzündeki kendinden emin tavır bir saniye olsun silinmezken, gözlerini bana çevirmeyerek duruşuna tezat davranıyordu. Elleri hâlâ direksiyondaydı.

"Onu tanıyordun öyleyse."

"Üzgünüm," dedim utana sıkıla. "Tam olarak böyle olacağını biliyordum."

"Yani sana maşa oldum, öyle mi?" diyerek keyifle güldü. Gerçekten bundan keyif aldı ve neşelendi. Nihayet bana bakıyordu. Onu okuyabildim.

"Böyle söyleyince çok küçük düşürücü oluyor."

"Evet," dedi sıntışı büyürken. "Benim için küçük düşürücü olmalı aslında ama Eylül... Sende bir şey var, kızamıyorum, aksine hoşuma gidiyor."

Bu dobra laflarına karşılık gözlerimi kaçırıp çekinerek gülümsedim. Özel bir çaba sarf etmeden öylece beni utandırabiliyordu. İlgisi de sızlayan kalbime iyi geliyordu doğrusu. Birisi benimle ilgileniyordu. Benden hoşlanıyordu.

"Özür dilerim. Her şey için. Geceni berbat ettiğim için."

"Hey," diyerek ellerime uzandı. Gözlerimi gözlerine çevirdim. Gördüğüm tek şey samimiyetti. Tertemiz bir içtenlik... "Sorun değil. Bu gece bana seni kazandırdı. Nasıl berbat olabilir?"

Ben de aynı içtenlikle gülümsedim. "Teşekkür ederim. İyi geceler, Gürkan."

"Senden telefon bekleyeceğim. Şu sergi işini bir düşün."

Onu onaylayarak evimin kısa yolunu tuttum. Eve girer girmez telefonum çaldı. Henüz ayakkabılarımı bile çıkarmamıştım. Aslı olduğunu düşündüm. Ona haber vermeden bardan ayrılmıştım. Muhtemelen iyi bir paylamak için arıyordu. Fakat yanılmıştım. Arayan rehberimde kayıtlı olmayan bir numaraydı. Birkaç küçük saniye içinde hatırlamıştım. Aceleden kaydetmeyi unutmuştum. Numara Tim'e aitti.

Sinirliydim. Açmadım. Aramayı meşgule düşürüp hiçbir şey olmamış gibi yüksek topuklularımdan kurtuldum. Tabanlarımın buz gibi zemine değmesi bana en iyi gelen şeydi o an için. Tadını çıkara çıkara yürüdüm. Telefonum yeniden çaldı. Baktım; aldırmadım. Aynı uyuşuklukla üzerimde bana ait olmayan ne varsa, ki bu her şey oluyordu, çıkardım. İçinde kendim olduğum pijamalarıma kavuştum ve keyfini çıkardım. Arada bir keyfimi bölen telefonlar alıyordum fakat hepsini kırmızıya basarak reddediyordum. Hepsi de Tim'den geliyordu. Şimdi hayal ediyordum da deliye dönmüş olmalıydı. Ondan habersiz barı terk etmemin hazmı zor olacaktı tabii.

Telefonum tekrar öttü fakat bu seferki mesaj sesiydi.

Aç şu telefonunu, Eylül. Tekrar söylemeyeceğim.

İstediği kadar söyleyebilirdi. Yüz kere, bin kere! Bugün, onun hayatını zehirden bir denize çeviren ve bunun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için küçücük bir parçası sızlasa da daha çok rahatlayan ruhumla beraber mışıl mışıl uyuyacaktım.

Aradı. Açmadım. Mesaj attı. Bakmadım. Fakat bir sonraki mesaj Aslı'dandı.

Eylül, neredesin? Endişeleniyorum. Tim delirmiş gibi davranıyor. O da endişeli. Lütfen, evde olduğunu söyle.

Evdeyim, Aslı. Haber vermediğim için üzgünüm.

Yazarak cevapladım ve telefonumu sessize aldım. Çünkü Tim pes etmeyecekti. Mesajlar gelmeye devam ediyordu. Cevap verme gafletine düşerim diye açmıyordum.

Gerginliğin vücudumu ikinci bir ten gibi sarmasıydı beni bu kadar bitkin düşüren. Çarşafların arasına girmeye bile halim yoktu. Öylece içim geçti. Rahatça uyumayı çoktan gözden çıkaran benliğim, bunlarla yetinmeyi öğrenmişti.

Sıçradım. Kapıdaki tok yumruklar derin uykuya dalmaya çalışırken, beni gafil avlamıştı. Kalbim kulaklarımda atıyordu adeta. Elimi refleksle, korkup kaçmasına engel olmak istermiş gibi kalbime bastırdım. Korkak adımlarımla kapıya vardım. Gözetleme deliğinden bakmak için parmaklarımın ucunda yükselip gözümün önündeki koca adama baktım. Sıkıntıyla inleyerek başımı kapıya yasladım. O ise ısrarla çalmaya devam ediyordu.

"Eylül, aç şu kapıyı!" diye gürlediğinde yerimde korkuyla sıçradım. "Aç dedim!"

Komşuları daha fazla rahatsız etmemesi için hızla kapıyı açtım. Dışarıdan içeriye hainice sızıp, saçlarımı uçuran rüzgârla titredim. Karşımda bir insan değil de kızgın bir boğa vardı sanki. Gözleri kırmızı değilse de kırmızı baktığına emindim. Soğuk duruşumu bozmadım. Canıma tak etmişti. Öfkesinin cehenneme kadar yolu vardı. Benimle istediği gibi konuşamazdı.

Hızla içeri dalarak koridorda yürüdü. Gözleri çılgın gibi sürekli ve hızla bakınıyordu. Ne aradığını merak ederek kapıyı kapatıp ona döndüm. Bana baktığında burnundan soluduğunu gördüm.

"Nerede o herif?"

Salona girdi. Aradığını bulamayıp mutfağa, oradan odalarımıza ve banyoya baktı. Evin her odasını aramayı bitirdiğinde beni olduğum yerde buldu. Sakin kalmaya çalışarak kollarımı göğsümde bağladım. Tek bir imada bulunsa patlayacaktım sanki. Kendimi durduramayacağımdan korkuyordum.

"Nerede?" diyerek ısrar etti. "Gönderdin mi adamı, ha?"

Öylece yüzüne baktım. Bırak özür dilemeyi, adam çenesini yalnızca beni kırmak için açıyordu. Derler ki: "İnsanların kavga sırasında söylediği şeyleri unutmayın. Onlar, aslında gerçekten hakkınızda düşündüğü şeyleri yansıtır." Şayet öyleyse beni öldürsün daha iyiydi!

"Timuçin, yeter."

"Çabuk mu bitti işiniz? Adamı gönderdin mi hemen? Oysa sabaha postalarsın diye düşünmüştüm."

Acımasızca konuşmaya devam ediyordu. Her kelimesi zehirli bir oktu. Doğrudan kalbime çalışıyordu. Öldürsün istiyordum. Ama o öldürmeyi değil süründürmeyi tercih ediyordu. Yapamadım. Daha fazla dayanamadım.

"Bitti mi?" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. "Suçlamaların bitti mi?"

"Ses tonuna dikkat et."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ona doğru emin bir adım attım. Sertti adımım. Kararlıydı ve dikenli... "Sen önce etrafında olan bitene dikkat et! Körsün sen, aptalsın!"

Aptaldı ve bunu söylerken samimiydim. Bir adam nasıl olur da ilki olduğunu bildiği bir kadını, herkesle yattığı iddiasıyla suçlardı? Bu nerede görülmüştü Allah aşkına? Delilikti düpedüz! Akıl kârı değildi. Öfkenin oyunuydu. İçimden bir ses bu öfkenin, yalnızca *olacak olma ihtimali olan bebekle* ilgili olmadığını söylüyordu.

"Eylül... Bak laflarına dikkat et. Ciddiyim."

"Sen ettin mi?" diye bağırdım. Neredeyse onu kendimden uzaklaştırmak için itecektim. Fakat ona dokunmak benim yıkımım demekti. İplerin koptuğu bu anı, hiçbir zayıflığımın mahvetmesine izin vermeyecektim. "Sen beni herkesle yatıp kalkan beş para etmez bir kız olarak suçlarken, dikkat ettin mi?"

"Yalan mı?" diyerek üstüme yürüdü. Aramızdaki mesafeyi bir nefeslik kıldı attığı büyük adımla. Geri adım atmayışım, kararlılığımı göstermek istediğimdendi. Canıma tak ettiğini fark ettirmek istediğimden...

"Bir dakikalığına kes şu anlamsız öfkeni de bir düşün be adam! Sakince bir düşün. Ben," diyerek yutkundum hafıza sarayının en güzel köşesinden çıkma kararı alan anımı selamlayarak. "senin oldum o gece. İlk defaydı. İlk be! Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Yüzündeki bir kas bile oynamıyordu belki ama gözleri yavaş yavaş durulmuştu. Denizin fırtınanın terk edişiyle beraber ağırlaşmasına benziyordu gördüklerim. Soğuk bir su içmiş gibi oldum. Şöyle kana kana... Beni *gerçekten* dinliyordu.

"Hangi akla hizmet benim başka adamlarla yatacak kadar yürekli olduğumu düşündün, ha? Hiç mi aklına gelmedi?"

Bir an kafası karışmış ve yenilmiş gibi görünse de gözlerindeki şimşekler kararlılıkla geri geldi. Pes etmeyecekti. Bana hâlâ güvenmiyor, inanmıyordu.

"Tamam, bu konuda haklı olabilirsin. Ama şu noktayı da kaçırıyorsun," deyip yüzüne büyük bir sırıtış yerleştirdi. Küçük piyesinden oldukça zevk alıyordu. "Gözün kapalı benimle birlikte oldun sen. Beni tanıyor muydun? Hayır."

Evet diye haykırmak istedim. *Sandığın gibi ilk değil aslında hiçbir şey. Senin bendeki yerin çok eskiye dayanıyor. Seni tanıyorum. Seni seviyorum.*

"E şimdi döndük başa... Sana güvenmemi güçleştiriyorsun."

Tahammül edemedim. Aynı trajik kaseti başa sarmaya gücüm yoktu. Kaçacaktım. Kanaya kanaya kaçacaktım.

"Bana güvenme, Timuçin!" diye bağırdım. "Eğer beni böyle tüketmeye devam edeceksen güvenene kadar, gelme! İstemiyorum!"

Hırsımdan titremeye başlamıştım. Deli bir adrenalinle yüklü hissediyordum baştan ayağa. Ve hiç olmadığım kadar direnmeye hazır.

"Beni bulduğundan beri etmediğin hakaret kalmadı! Hepsini yuttum, olay çıkarmadım ama yeter!" dedikten sonra nefeslendim. Bağırmak iyi geliyordu. "Sürekli tekrar ediyorsun! Sürekli aşağılıyorsun! Sesine bile tahammül bırakmadın bende!"

"Hey, hey," diyerek bir nefeslik mesafemizi güçlü bir dokunuşa çevirdi. Elleriyle yanaklarımı sardığında gözüme dolan yaşlara dur diyemedim. Görüşüm bulanık da olsa, Tim'deki şaşkınlığı ve geri adım atışı okumuş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tum yüzünden o an için. Demek ki bunu yapmam gerekiyordu.

"Biraz sakin ol."

"Çekil," diyerek ittim onu taş gibi göğsünden. Duvardı adeta. Taş duvar.

"Bana bak," diyerek yüzüme eğildi. Parmakları saçlarıma değiyordu. Ara ara onları parmak uçlarıyla okşadığını hissettim. "Savaşmak için çok geç oldu. Yorgunsun. Yorgunum. Sadece uyuyalım, olur mu?"

Ellerimi, tükenmek bilmediği gibi, katlanarak çoğalan bir hırsla yanaklarımdaki ellerine dolayıp yüzümden çektim. Beni bulduğundan beri aklını yanında taşımıyordu sanki. Şuursuz şeyler söylüyor, şuursuzca hareket ediyor ve sıklıkla kendini kaybediyordu. Bu hali karşısında benliğim, korkuyla bir köşeye sinmiş, olan biteni izliyordu.

"Bırak benimle uyumayı, o çirkin laflarını geri alıp özür dileyene kadar bana dokunmayacaksın! Hatta mümkünse aynı odada bile bulunmayalım!" diyerek parmağımla salonu işaret ettim. "İlla kalacağım diyorsan, buyur! Salon orada, kanepe orada!"

Yanından geçerken, ardımda fırtınamı da bırakmıştım. Suratına bakmadım bile. Çünkü bakarsam ve ufacık bir ifade kırılması görürsem yüzünde, yumuşarım, hemen yelkenleri suya indiririm diye korkuyordum. Her ne olursa olsun, o hâlâ benim yumuşak yanımdı.

Odamın kapısını bilerek çarptım. Dışımdan, ne hali varsa görsün şimdi, derken içimden lanetler okuyordum onu öylece bıraktığım için. Kalbimin diğer yarısını o gece eline verip en büyük hatayı ben yapmıştım aslında. Belki de kendime bir özür borçluydum. Fakat içimi dalga dalga saran ve sarsan o büyük aşk gözlerime perdeler indiriyordu.

Yepyeni ve umut dolu olmasını umduğum bir güne başlamaya hazır bir şekilde yatağıma uzandım. Şimdi ne yapıyor, diye içim içimi yiyordu, fakat kendimle savaş verircesine gözlerimi sımsıkı yumdum. Evde miydi? Kanepede mi uyuyordu sahi? Ya kanepede rahat edemediyse?

Gözlerim çoktan kapanmışken, aklım da uzunca bir süre sonra ona uydu.

♫

Günümü aydınlatan görüntü, Tim'in kanepemdeki görüntüsüydü. Koca bedeni sığmadığından o küçük sarı koltuğumuza, tortop olmuştu. İçim sızladı onu öyle görünce. Koltuğun minderi vardı başının altında. Yastık bile sayılmazdı. Üzerinde hiçbir şey yoktu bir de. Kollarını birbirine bağlamıştı kendini sıcak tutmak için. Öyle olduğunu düşündüm. Üşüdüğü için kahroldum. Sonra, sevdiğim için kahroldum.

İçini ısıtsın diye çay demledim. Karnımı doyururken, dün yaşadıklarımızı düşündüm. Artık geri adım atamazdım. Atmazdım da. Dün geceki çığlıklarım bana değil, kalbime aitti çünkü. Ondan kopup dilime dökülmüştü.

Elimde kahvemle salona geçtim ağır adımlara. Gerçi ne yapsam uyanmaz diye düşünüyordum. Fakat yanılmıştım. İçeri adımımı atar atmaz yerinde kıpırdandığını ve huzursuzca inlediğini gördüm. Adımlarım girişte durdu. Gözlerini son bir güçlü sıkışın ardından yavaşça aralayışını izledim. Nefesim kesildi sandım. Gördüğüm şey dar geliyordu göğsüme. Sığmıyordu; taşmak, çağlamak istiyordu. Aşkını yağdırmak... Artık saklanmadan yaşamak...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yerinde doğrulup eliyle boynunu kavradı. Tutulmuş olduğunu, çıkardığı acı verici mırıltılardan anladım. Beni gördü sonra. O da kalakaldı tıpkı benim gibi. Durumu daha da garipleştirmemek adına köşedeki tekli koltuğa oturdum. Beni uykulu gözleriyle mahmur mahmur süzüyordu.

"Günaydın."

"Günaydın," diye bir şeyler geveledim kahvem dudağımdayken. Onca laftan sonra onunla tek kelime bile konuşmak garipti. Olmamalıydı. Normal insanlar konuşmazdı. Gerçi kendisi dünyanın en anormal adamıydı.

Yine de ondaki değişikliği hemen sezdim. Koltukta yattığı için sızlanmıyordu mesela. Bana şikâyetlerde bulunmuyordu ya da yiyecek bir şeyler var mı yok mu diye bile sormuyordu. Adeta bir çeşit durgunluk dönemi yaşıyor gibiydi. Yadırgadım. Bunu fark edişi, bakışlarını kaçırmadan ona bakmamdandı. Rahatsızca yerinde kıpırdandı.

Hiç beklemediğim bir anda, "Üzgünüm," dedi. Cevap beklercesine bir süre bana baktı. Tek kelime etmedim. "Dün gece fazla üzerine geldim. Bunun için üzgünüm, eğer merak ediyorsan..."

Benden özür diliyordu. İçtenlikle hem de. Gözleri de onaylıyordu çünkü. Zafer kazanmış gibi hissediyor, bir yandan da laflarını geri almadığı aklıma geldikçe için için duruluyordu. Dışarıdan belli etmediğim canlılığımı tekrar kaybettim. Asıl duymak istediğim bu değildi.

Cevap vermedim. Yaptığım tek şey fincanımdaki kahveni soğutmadan bitirmekti. Onun yaptığı ise yavaşça yerinden kalkıp botlarını giymek oldu. Panikledim. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüğünde onu takip ettim. Yine de konuşamıyordum. Dün avaz avaz bağıran kızla, şimdi olduğum kız sıkı bir çatışmanın içindeydi.

Kapıdan çıkmadan önce son bir kez baktı. Derin bir nefes eşliğinde son bir, *gitme*, çağrısı yaptım kendime engel olamadan. İçimdeki ona âşık, zayıf kız bir şekilde kazanmayı başarıyordu.

"Çayı yeni demledim."

Yüzünde bir aydınlanma gördüğüme yemin edebilirim. Eli bir anlığına havalanıp bana doğru uzansa da, dağınık saçlarında son buldu hareketi.

"Görüşeceğiz," deyip tarif edilemez kokusunu arkasında bırakarak kayboldu. Arkasından, babasının işe gitmesini istemeyen küçük kızlar gibi ağlayacaktım neredeyse. Onu hiç böyle durgun görmemiş olmam, beni tahmin edemeyeceğim kadar yaralamıştı. Fakat sarılması gereken öncelikli yaralar benimkilerdi.

Birkaç saat sonra annem aradı, belki onun sesi yaralarımı sarardı... Telefonu açarken beni daha da üzeceğini düşünememiştim.

"Babanla konuşuyor musun, anneciğim?"

"Hayır," dedim sıkıntıyla. Babam bazı zamanlar fazla meşgul oluyordu. Onun dışındaki zamanlar gayet ilgili bir babaydı. "En son ne zaman konuştuk hatırlamıyorum."

"Bu aralar yoğun, canım. Bir kere de sen onu ara. Çalışırken ilgiye ihtiyacı oluyor, biliyorsun."

"O zaman belki de sen aramalısın."

"Eylül..." diyerek güçsüzce direndi. Babamı hâlâ sevdiği, gün gibi ortadaydı. Benim hoşuma giden de oydu.

"Senin ilgin onun her zaman hoşuna gitmiştir, anne."

"Senin toplayacak bavulun falan yok mu, kızım? Haydi, yine konuşuruz." Annem aynı annemdi. Bu konu her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

açıldığında ardına bakmadan kaçıyordu. "Babanı ara" yı unutma! Öptüm, bebeğim."

Akşama doğru babamı aradım. Onunla konuşma dejavu gibiydi. Yılın belli dönemleri sadece aynı konu aynı hızda ve aynı şeyleri konuşurdu. Fakat bu kez bu nimle sindire sindire, etraflıca konuştuğundan, şaşırma dan edemedim.

"Demek haftaya dönüyorsun."

"Evet, baba," dedim omuzlarımı düşürerek. İstek sizliğimi ona da söylememiştim, ama o beni her zaman anlardı. *Sen benim çocuğumsun* derdi. *Senin bir bakışında anlarım ben.*

"Gelmek istemiyorsun sanki..."

Babamı seviyordum. Gerçekten çok seviyordum. Tüm arkadaşlarım babamı soğuk ve korkutucu bulurken, böyle görünmesinin mesleğiyle ilgili bir alışkanlıktan ötürü olduğunu her seferinde açıklıyordum. Avukattı. Yıllardır takındığı sert ve mesafeli duruş üzerinde kalıcı bir yer edinmişti. Annem de bu duruşuna âşık olmuştu.

"Sizi özledim. İzmir'i de özledim."

"Konuyu değiştiriyorsun, Eylül. Sorun ne?"

"Gelmek istemiyorum," deyiverdim. "Yani tabii ki gelmek istiyorum fakat temelli değil."

Bir süre sadece sustu. O, böyle beklediğinde beni her zaman gererdi. Fakat düşünüyordu. Aklından bin türlü hesap yapıyor olmalıydı.

"Tek bir soru soracağım. Gevelemeden evet ya da hayır diye cevap ver bana," dediğinde derin bir nefes aldım. Akıbetimi belli edecek soruya hazırlandım.

"Tamam, baba. Sor."

"Orada kalmak istediğine göre yeni bir işinin olma olasılığı var, değil mi?"

Aklıma Günyeli'den tablolarımı hususi olarak satın alarak benimle tanışmak isteyen bayan geldi. Kocaman gülümsedim. *Bir şans* dedim.

"Evet."

Babamın boğuk gülüşü, ağzımı kulaklarıma ulaştırdı. Sonra, "Akıllıca," dedi. "İstanbul senin için daha iyi olacak. Orada kalabilirsin."

İşte bu kadardı. Odamın içinde deliler gibi zıplayarak babama binlerce kez teşekkür ettim. Bana sunulan fırsatı iyi değerlendirecektim. Bugüne kadar babamı hiç hayal kırıklığına uğratmamıştım. Yine yapmayacaktım. Babamın bana olan güveni her şeyden önemliydi. Asla sarsmazdım.

Aklıma annem gelince sevincim boğazımda koca bir yumru halinde tıkandı kaldı. "Ya annem? Ona nasıl söyleyeceğim, baba? Çok üzülecek."

"Sen anneni bana bırak. Ben konuşacağım. Fakat senden bir söz istiyorum. Kendini ayarla, bana telefon aç. Ben de sana İzmir için bir uçak bileti alayım. Yakın bir zamanda iki üç günlük de olsa gel," deyip dertli dertli içini çekti. Nefesinde hüznü duydum. "Annen sana çok düşkün. Ne olursa olsun üzülecek."

"Biliyorum, baba. Söz ayarlayacağım. En yakın zamanda!" Yerimde duramıyor, evde bir oraya bir buraya hızlı adımlarla yürüyordum. "Yoğun olduğunu biliyorum, bana vakit ayırdığın için teşekkür ederim, baba. Seni seviyorum."

"Ben de kızım. Senden telefon bekliyor olacağım."

Kapattıktan sonra telefonu göğsüme bastırdım. Delice bir kahkahaya tutulmakla, gözyaşlarına boğulmak arasında gidip geliyordum. Sonra bir anda ev dar gelmeye başladı. Üstüme başıma bir şeyler geçirir geçirmez

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dışarıda buldum kendimi. Aslı'yı aradım fakat açmadı. Ayaklarım beni Günyeli'ye götürdü. Dükkânın eski zaman kokusunu derince içime çekerken, "Ooo," deyip gülümseyerek beni karşılayan Adem Abi'ye sarıldım. Heyecanla olan biteni anlatırken o da benimle aynı heyecanı paylaştı. Gitmediğime çok memnun oldu.

"Birlikte çok işler yapacağız daha," dedi. Okulumu bitirdiğimi pekâlâ biliyordu. Gururumu kırmadan yardımcı olmaya devam edeceğini söylemeye çalışıyor, belli ki.

Ben şanslı bir kızdım.

"Tablolarını satın alan hanımefendi aradı geçen gün. Yeni eserlerini sordu. Getirdi dedim tabii. Bir görsen, Eylül," diyerek güldü. "Onları benim için saklayın, aman kimseye satmayın, rica ediyorum dedi. Aklı çıkacak sandım. Sorguya çekti. Ne zaman geldi? Kimseye sattın mı? Sattıysan kime? Gerçekten seni görmeden sana hayranlık duyan biri."

"Kulağa inanılmaz geliyor, Adem Abi. Yani tablolarımın izini sürüp bana hayranlık duyan biri. İnan aklım almıyor."

Yüzünde esaslı bir gülümsemeyle, "Hak ettiğin değeri görüyorsun. Buna alışsan iyi edersin," dedi. " Hafta sonu gel. Tanıştırayım."

"Gelirim. Ben de tanışmak istiyorum. Hem o kadar tabloyu ne yapıyor merak ediyorum. Evi bir malikane falan olmalı!"

Adem Abi, hanımefendinin zaten zengin olduğunu söyledi. Yaşlıymış fakat öyle de gösterişli biriymiş. *Satın aldıcan takan kadın mı kaldı Allah aşkına,* diye de gülmüştü. *Fakat ona yakışıyor. Yakasında da mutlaka pembe bir çiçek oluyor.*

Neşemi üçe beşe katlayarak çıktım Günyeli'den. Adem Abi'nin sohbeti ve yeni demlediği çayıyla aksi mümkün olmuyordu. Ara ara aklımıza Günyeli Amca gelince durgunlaşsak da, daha sonra onu neşeyle anmaya başlıyorduk.

Anahtarlarımla cebelleştiğim sırada kapıyı Aslı açtı. *Geldiğini pencereden gördüm,* dedi. Bütün bir gece ve ertesi sabah yok olduğu için ona kızdığımı söyledim. Nerede olduğunu sormadım çünkü Cüneyt'le beraber olduğunu biliyordum. Okul bitip de meşgalesi bir anda yok olunca kendini iyice kaptırmıştı ona. Geleceği hakkında tek kelime etmemesi beni bir arkadaş olarak endişelendiriyordu.

"Tim'i gördün mü bugün?" diye sordum. Sabahtan beri tek bir tacizde bile bulunmaması ilginçtir belki ama beni huzursuz etti. Aklımdan sürekli; beni neden aramıyor, neden mesaj atmıyor, beni görmeye neden gelmedi diye sorular ve yıkıcı cümleler geçiyordu. Hayatıma tam anlamıyla gireli belki de bir hafta olmuştu fakat üzerimdeki etkisi kana birden karışan yüksek dozda bir ilaçtan farksızdı.

"Hayır. Pusula'ya uğramadım. Bu arada sağ kalmana sevindim. Dün çıkarken seni öldürmeye niyetli gibi görünüyordu."

Dün geceki ateş saçan gözleri belirdi zihnimde. Ruhumu öldürmeye gelmişti dün gece. Benden geriye hiçbir şey bırakmamaya... İzin vermemiştim. Çığlıklarım içimde yeniden yankılanmaya başlarken, bu işkence odasından hiç kurtulamayacağımı düşünmeye başladım. Beni içerden tüketiyordu. Beni zayıflığımdan vuruyordu.

"Sanırım onu kırdım."

Bunu sesli dile getirmiş olmanın ağırlığı çöktü üstüme. Nefesim ciğerlerime yetmezken, yalnızlığı tercih ederek odama yürüdüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aslı'nın, "İşte şimdi sen de oynamaya başladın, k[illegible]nım!" dediğini duydum. "Aferin sana!"

Arkadaşım yaptığım şeye alkış tutarken, benim için içimi yiyordu. O gece; ne geldi, ne aradı, ne de mesaj attı. Beni kendinden mahrum bırakarak, huzursuz bir uyku[illegible]nun kollarına bıraktı.

Perşembe günüydü. Hafta boyunca onu hiç görmemiş olmam, kalbimde, sancıyan bir sızı şeklinde gömülü kalmıştı. Yine de beni bırakmadığını en son gördüğüm günün ertesi günü attığı mesajla göstermişti. O mesajı deliler gibi gülerek baktığımı unutmuyorum.

Gelmedim diye sevinme. Kelepçelerinin esnekliğinin tadını çıkar biraz. Sonra misliyle çıkaracağım acısını.

Ve mesajlarıma cevap ver. Bu bir rica değil.

Cevap verdim. En son mesajları hep ben attım sonra cevaplamadın demesin diye. Sessizliğinin ardından gelen mesaj içime güzel bir yaz yağmuru yağdırmıştı. Sonraki gün aradı. Telefonu açmadan önce, heyecandan nefesini düşüreceğimi iyi ki görememişti. Yoksa o güzel ağzının kendini beğenmiş bir tavırla kıvıracak ve, *sen [illegible] muyum hayatım?* diyecekti. Kendini beğenmiş herif! Gerçi kendini beğendiği kadar da vardı.

Hafta içinde annemle konuştum. Temelli İstanbul'da kalacağım için üzgündü. Hayır. Çok üzgündü, hatta ağladı. Ziyaret etmeye gittiğimde konuşacağımızı söyledim. Yine de bir iş ihtimali olduğunu duyduğuna sevindi. Babamla konuşarak duygularına biraz ket vurduğunu zannediyordum. Babam işini hakkıyla yaparak beni iyice güzel savunmuştu.

Annemle de konuşup durumu kesinleştirdikten sonra Aslı'ya mutlu haberi verdim. Birlikte deliler gibi zıpladık. Birbirimize sarılarak, kahkahalar attık. Sonra kalıcı olduğunu şu dakikadan itibaren anladığımız evimize yeni dekorasyonlar yapmayı planladık.

Ayrı gün Ozan'ın çağrısıyla kendimi bilgisayarın başında buldum. Hatta kahvemi tazelemek için onu biraz bekletttim bile. Görüntülü konuşma yapıyorduk ve mutfakta kendime kahve yaparken onun söylenmesini duyabiliyordum. Hiç gitmemiş gibiydi.

"Ne yapıyorsun oralarda? Her ne yapıyorsan işe yaramıyor. Parlıyorsun be!" diye şakıdım. Gerçekten mutlu görünüyordu.

"İşsizliğimin tadını çıkarıyorum. Herkes gibi işsizim diye dövünmüyorum ama belki ondandır."

"Hayır," diye atıldım beni geçiştirdiğini anladığımda. "Başka bir şey var sende! Aşk mı o gözlerinde gördüğüm? Dur bir bakayım," diyerek ekrana doğru yaklaştım. Kahkahası tüm evi sararken Aslı da bize katıldı.

Konu Aslı ve Cüneyt'e gelince dağıldı tabii. Aslı sevgilisinin yanına gidiyordu. Bunu bir güzel ballandıra ballandıra anlatıp ağzımızın suyunu akıtırken, aslında tek somurtanın ben olduğumu fark ettim. Aslı'yı uğurladıktan sonra Ozan'a döndüm. "Dökül bakalım!"

"Dur dur... Anlatacağım da önce sen İzmir'e ne zaman dönüyorsun onu anlat. Kesinleşti mi?"

"İstanbul da kalıyorum! Temelli!"

"E bu süper! Yani ben İstanbul'u sevmiyorum ama sen istiyorsun diye süper. Senin adına çok sevindim bebeğim de İzmir'e gitmeyecek misin?"

"En kısa zamanda gideceğim, Ozi. O şart oldu."

Ozan'ın dikkatinin kolayca dağıldığını fark ettim son-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ra sürekli benim göremediğim bir noktaya bakıp ara ara gülümsüyordu. Arkadan bariton bir sesin, "Gel artık, takıldım," dediğini duydum.

Gözlerim kocaman açılırken Ozan'ın bana kafa sallayarak güldüğünü gördüm. Omuzlarını silkerek, "Memlekete dönmenin faydaları işte... İlk aşka kavuşmak falan," dedi.

"Tanışmak istiyorum, Ozi! Kesin yakışıklı, kesin!"

"E herhalde," diyerek böbürlendikten sonra, "Pardon yakışıklı, iki dakikalığına kıçınızı buraya getirir misiniz? Sizinle tanışmak isteyen biri var," dedi. Güldüm. Mutluysa onun için mutluydum. Aynı mutluluktan kendim için de diledim. Çok imrendim. Sevgilisi kolunu ona doladığında, ona takılarak saçlarını dağıttığında ve kameradan çıkmadan önce şakağına bir öpücük kondurduğunda onlara imrendim. Ozanın sesiyle uyandım daldığım düşlerden.

"Eylül... Arkanda sırtan o taş parçası kim?"

Başımı kontrol edemediğim bir hızla arkama çevirdim. Onu görür görmez küçük, tiz bir çığlık koptu dudaklarımdan. Kalbim yerinden çıkacaktı sanki. Ellerimi göğsüme bastırdım. Ağzımı kapatamıyor olmam da cabasıydı.

"Tim..."

Pişmiş kelle... Evet, o an onun adı pişmiş kelle olmalıydı. Karşıma geçmiş, beni korkuttuğu yetmezmiş gibi pişkin pişkin sırıyordu. Nasıl sessizce geldiğine anlam veremedim, sırıtışına da öyle...

"Eylül, sonra beni tanıştıracaksın! Gitmem lazım. Öptüm. Ama yalnızca seni değil!"

Ozan'ın dediklerini, bizi yalnız bırakmasından sonra Tim'in kahkahalara boğulmasını rüyadaymışım gibi uzaktan izliyordum sanki. Öyle böyle değil, adam gerçekten gülüyordu. İşte bu, sahici bir gülüştü.

Kahkahası içimi ısıtırken, "Sen neye gülüyorsun öyle?" diye sordum.

Sonra onu ne kadar özlediğimi, görünce daha çok anladım. Boynuna sarılmamak çok güçtü. Birileri ayaklarımdan parkeye çivilemeliydi beni.

Bir süre daha güldü. Nefes nefese kalmış, iki büklüm olmuştu. Beni kendine destek yaparak ellerimden tuttu. Yüzündeki şirin ifadeyle, "Çocuk eşcinselmiş," dedi.

Sabahtan beri güldüğü şey bu muydu yani? Ozan'ın eşcinsel olması? O an başımdan aşağı kaynar sular döküldü sandım. Kaç yaşındaydı? On mu? Eşcinsellerle dalga geçtiğine göre öyle olmalıydı.

Ellerini sinirle ittirdim. "Dalga mı geçiyorsun? Sana ne eşcinselse? Bunda bu kadar gülünecek ne var?"

"Hayır," derken hâlâ gülüyordu. "Dur."

"Sen dur artık. Ne sığ adamsın sen be!"

"Eylül," diyerek nefeslenip beni kendine hapsetti. Kolları belimi neredeyse nefes almama bile müsaade etmeyecek kadar sıkı sarmıştı. Ruh halinin ani değişimine şaşırarak kalakaldım. Ellerim göğsünün sıcağında dinlenirken ses çıkarmadım. Özlem... Özlem çok ağır basıyordu. Kokusu da direncime acımadan baltalar indiriyordu.

"O çocuk... Öptü seni."

"Ne öpmesi?"

Sabırsızdı gözleri. Dudaklarını sürekli ıslatıyordu. Sanki bir şey yapması gerekiyordu fakat saygısızlık edip yanımdan ayrılmak da istemiyordu. Ben sadece teoriler üretebilirdim. Onu tamamen okumam, ne kadar zamanımı alırdı, bilmiyorum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seni bulduğum gün öptü. Gördüm sizi. Ben onun için..."

Sonra adeta kör edici bir spot ışığı zihnimin içine doğdu. *Hatırla o günü* der gibi... Hatırladım. Aydınlandım sonra. Tüm hırsının, tüm suçlamalarının, tüm o laflarının kaynağı doğuverdi zihnime. İşkence odasının kilidi kırıldı.

"Sen... Onun için mi beni kırdın."

Tüm neşesinin bir anda kuş olup uçtuğunu gördüm. Gözlerine yerleşen kaçak pişmanlık pırıltıları bir görünüyor, bir kayboluyordu. Tim, her zaman kapalı bir kitap olmuştu. Kitabı açmayı bırak, yüzlerce kez okuyup ezberlemeye hazırdım.

"Gerçekten," diye mırıldandı. Birbirimize dokunduğumuz o günkü gibi elini kalbine götürdü. Bu sefer avucunun içinde benim elim de vardı. "çok üzgünüm. Yürekten..."

Elimi saran büyük avuca sıkı sıkı tutundum. Duymak istediğim şeyleri söylüyordu bana. Beni suçlarken sert ve kararlı olan ses tonu, şimdi özür tınısıyla ulaşıyordu kulaklarıma. Aynı kararlılık, içtenlik ve güçle...

Gözlerimi kaçırdım. Boğazımda kocaman bir taş vardı. Taşın verdiği acının bedelini gözyaşlarım ödeyecekti bıraksam. İzin vermedim. Yani denedim.

"Eylül," diyerek çenemi kavrayıp gözlerime baktı. "Özür dilerim." Görüşüm ağır ağır bulanıklaşırken küçük ve cansız bir gülümseme peyda oldu dudaklarımda. "İkimize de zehir ettim günleri yeterince. İzin ver," dedi gözleri kararlılıkla dudaklarıma çevrilirken. "ya da verme. Dayanamıyorum artık."

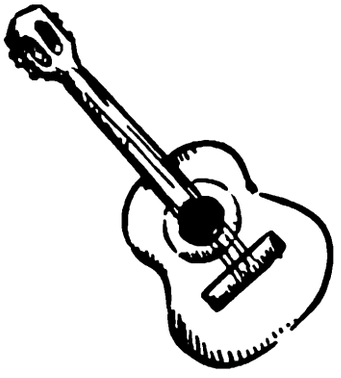
Dudaklarıma çarpan dudakları... Gözlerimden yağan usul bir yağmur... Sıkı tutuşlar, sıkı öpücükler... Çok sevmeler, severek incitmeler... Sonunda beni kendinden nefes nefese kopardığında, gözlerimi açmakta zorlanıyordum. Sanki açsam karşımda koca bir boşluk bulacakmışım gibi geliyordu. Hayaldi. Hayallerimden güzeldi.

Elini kalbimin üstünde hissettim. Sıkıca bastırdı. Avucunun sıcaklığı kalbime kadar sızdı. Sözleri aklımın duvarlarına çarparak yankı buldu.

"Yürekten..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

♪ Kalben – Saçlar ♪

BÖLÜM 8

Yolumu her kaybedişimde yanımda olan, beni hizaya getiren Pusula, bu kez bana yetmiyordu. Ne kadar büyük olursa olsun, duvarları üzerime geliyordu sanki. Çünkü o, gözümün önünde değildi. Bir anda buhar olup uçabilmişti. Bulamıyordum. Dakikalar geçtikçe katlanarak deliye dönüyordum. Çünkü o hep benim görebileceğim bir yerde olmalıydı. Kaybetmemeliydim. Öyle istiyordum, başka açıklaması yoktu.

O da, yanındaki dallama da yoktu etrafta. Öfkelendim. Hatta öfkeden deliye döndüm. Düzgün düşünemiyor, gözümdeki kırmızı perdenin etrafımı sarmasına izin veriyordum. Aradım, açmadı. Mesaj attım, cevaplamadı. En yakın arkadaşına bile cevap vermeyişi beni zapt edilemez endişe denizlerine fırlatıp attı.

Dayanamayıp evine gittim. O geceyi erken bitirmek zorunda kalan müşterilerime borcumu daha sonra telafi ederdim nasılsa. Yol boyunca zihnimde canlanan oldukça çarpıcı sahnelerle neredeyse gözümün önünü göre-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meyecek hale geldim. Görüntüler, Eylül ve o dallamaya aitti. Pusula'dan beraber ayrıldıklarını adım gibi biliyordum. Görsem buna asla izin vermeyeceğimi bildiğinden, meşgul olduğum bir anda kaçma planları kurmuştu, küçük şeytan.

Kapıyı açması için bağırdım. Bir şekilde evde olmalıydı diye düşünüyordum. Kapıyı yumrukladım. Açıldı. Gözüm Eylül'ü görmüyordu. O ırz düşmanı herifi arıyordum. Her odayı didik didik aradım, yoktu. *Ben gelmeden önce işleri bitmiş, onu göndermiş* diye düşündüm. Şeytan, özellikle Eylül'ün yanındayken, kulağıma fısıldamayı ihmal etmiyordu. Kendimi tanıyamama yolunda ilerliyordum. Ben, yeni bir bendim.

Nerede olduğunu sordum. *Nerede o herif?* Bana öyle bir bağırdı ki tepki bile veremedim. Öfkeden boynundaki damarlar şişmişti. Yüzü gittikçe kızarıyordu. Gözleri de öyle. Ağlamak üzere olduğunu görebiliyordum. Fakat bu üzüntüden mi yoksa sinirden mi ayırt edemiyordum.

Onu ilk defa bu kadar öfkeli görmek, kafama güzel bir balyoz indirmişti doğrusu. Bir taraf sessiz kalmalı, sakinliğini korumalıydı. Bunu yapan her zaman Eylül olurken, sükûnete bürünmesi gereken kişi şimdi ben olmuştum. Sustum, dinledim.

Bana aptal diyordu. Körsün sen, aptalsın! Onu başka adamlarla beraber olduğu için suçladığıma inanamıyordu. Ona ilk dokunanın ben olduğumu haykırıyordu. Neden başkalarıyla düşüp kalkmak için bu kadar beklemişti o zaman? Haklıydı. Fakat yine de beni tanımadan benim kucağımda soluklanması bizi en başa döndürüyordu. *Neden ben?*

Ona dokunmamı istemedi. Benimle uyumak istemedi. Benimle aynı havayı dahi solumak istemedi. Ta ki ondan özür dileyene kadar... Özür dilememe engel olan tek bir görüntü vardı gözlerimin önünde oynanan. *Eylül'ü öpen yüzsüz herif!* O, kesmekten oldukça zevk alacağım ağzı, *Eylül'e değeyim* bile demişti.

Yine de gitmedim o gece. Bir yanım Eylül'ün kırılma noktası yaşadığını söylüyordu. Gözlerim de buna şahit olmuştu. Onu yalnız bırakmayı akıllıca bulmadım. Onun yerine bana yatak diye gösterdiği kanepede iki büklüm uyudum.

Ertesi sabah karşılaştığım Eylül, daha çekingendi. Nedeyse yaptığından utanan küçük bir kızı andırıyordu bana. Cezasını usluca bekliyordu. Fakat hatalı olan da üzerine fazla giden de bendim. Başka bir kadın olsa şimdiye benden çoktan bıkardı. Ki ben de herhangi bir kadının peşinden zaten koşmazdım. Eylül öyle bir bakıyordu ki bana... Aşk mıydı bu? Öyle mi bakıyordu? Nasıl bir şeydi aşk, bilemediğim için adını koyamıyordum. Ama gözlerinin elleri vardı. O eller beni yakalarımdan kavrıyor ve hiddetle kendine çekiyordu. Yapabildiğim en net açıklama da buydu. Bu her ne oluyorsa artık...

Pikabımı uzun zamandır gitmediğim evime sürdüm. Kira ödemediğim için eve nankör davranıyor, ev nasılsa benim ve olduğu yerde duruyor diye düşünüyordum. Haksızlık ettiğimi fark ettim. Evimi havalandırdım, yorgun ve sızılı bedenimi yerdeki büyük yatağıma attım. Belimdeki ağrı kendini yer yer hissettirdikçe elim telefona gidiyor, Eylül'ü aramam gerekiyormuş gibi hissettiriyordu. Aramadım. Onu bir gün olsun rahat bıraktım.

♫

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ulan, Eylül... Ulan, Eylül... Ben hayatım boyunca böyle yaman çelişkiler yaşamadım, kızım," diyerek ofladım. "Ne oluyor, abi ya?"

Gece tanıdık bir yüz görmek bana iyi geldi. Kendi kendime konuşmaktansa bir dosta dertlerimi açmak daha iyi gelmişti. Dostum dertlerime seve seve kucak açmıştı da. Nasılsa onun sorunu çözüleli çok oluyor, hayatının mutluluk devresini yaşıyordu.

"Haksız mıyım abi?" dedim içkimi boğazımdan aşağı yuvarladıktan sonra. "Güvenmemekte haksız mıyım?"

"Yani, Timtim... Böyle bir şey daha önce başıma gelmediği için düşünmekte zorlanıyorum. Korunmayı unutmak nasıl bir andavallıktır? Önce bunu bir açıkla."

Yüzümü sıkıntıyla buruşturdum. Bunun açıklanacak bir yanı yoktu ki. Kan ilk defa böylesine beynime sıçramıştı ve gözümü kör etmişti.

"Ne bileyim, oğlum? O an hiçbir şey görmedim."

"Ooo," diyerek pişmiş kelle gibi sırıtmaya başlayınca sabır dilercesine ellerimi açtım. "E sana ne olduğu belli, abicim. Çözümü de belli. Böyle içli içli oturmana gerek yok ki!"

"Ne olmuş bana?"

"Korkma, canım. Aşk incitmeden geleceğine, sana bodoslama dalıvermiş işte."

"Ya, oğlum, git işine! Şurada ciddi ciddi bir şey anlatıyoruz."

Birasını kafasına dikip bir kerede bitirdi. Elinin tersiyle ağzını silerken, "Ben de ciddiyim de neyse," diye mırıldandı. Onun için Emre'den bir bardak daha doldurmasını istemişken beni durdurdu. "İçmeyeyim, abi. Güneş içmiyor ya ben çok içince de ona kokuyor. Hoşlanmıyor."

Elimde olmayarak güldüm. Durup durup aşk konusunda turnayı gözünden vuruşuna imreniyordum. Güneş ve Gökdeniz bütün hayatları boyunca birbirlerini beklemişlerdi sanki. İkisi de fazlasıyla, ama iyi yönde, değişim geçirmişti.

"Hanım köylü," diye dalga geçtim Gökdeniz'le.

"Öyleyim lan! Akşama yatağa seninle girmiyoruz, abi. Senin kıllı ve kaslı vücudun benim sarılmak isteyeceğim bir özellikte değil. Alınma ama!"

Elimi kalbime götürüp gözlerimi kıstım. "İşte bu acıttı lan!"

Konumuz bir anlığına saçma sapan şeylerle dağıldı. Aslında bana iyi de geldi anlamsız şeylerden konuşup makara yapmak. Uzun zamandan sonra içten bir şekilde gülebildim.

Gökdeniz gitmesi gerektiğini söylediğinde sırıtarak, "Git tabii, sonra maazallah eve almaz seni Güneş." diye dalga geçtim.

"Beni," diyerek kendini işaret etti. Kafasını iki yana sallayarak öyle bir şeyin imkânı olmadığını gösterdi. Kendini beğenmiş herifin tekiydi. "Her şeyi bırak, sen önce kendi aklını topla. Kızı öyle bir anlatıyorsun ki hem dünyadaki en masum şey hem de dünyadaki en şeytan şey... İkisi birden olamaz, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," diyerek içimi çektim yenilgiyle. Daha ne hissettiğimi ben bile bilmiyordum.

"Bu yollardan biz de geçtik, Timtim," diyerek elini omzuma koydu. "Metanetli olup kabul edeceksin. Benim gibi aşka geç kalmayacaksın. Saçmalamayacaksın ki şu an onu yapıyorsun."

Omzumdaki elini ittirdim. "Ben de dinliyorum seni ciddiye alıp. Haydi, bi git, Gök ya! Haydi, abicim!"

Gülerek bana sarılıp omzuma iki kere vurdu. Geri çekildiğinde, "Bize gelin," dedi. "Yemek yer, muhabbet

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eder, onu tanımaya çalışırız. Hem bir kadını en iyi bir kadın anlamaz mı? Güneş onu anlayacaktır."

Cevabımı beklemeden arkasını dönüp motorunun anahtarını elinde çevirerek uzaklaştı. İçkimi kafama dikip, tazelemesini söyledim Emre'ye.

Gökdeniz çıktığı kapıdan son anda geri dönüp "Bebeği de bahane etme!" diye bağırdı. "Saçmaladığını kabul et!" Ve öylece, herkesin duymasını umursamayarak, çekti gitti.

Emre içkiyi önüme koyduğunda, kafamı, yasladığım bar tezgâhından kaldırdım. Sinirle kendi kendime söyleniyordum. Ben kime dert anlatıyordum ki? Vakit kaybetmeden içkimden büyük bir yudum aldım.

Emre'nin karşımda bir şey söylemek için kıvrandığını görüyor, üstüne gitmiyordum. İşini dikkatsizce yapıp düzenli bir şekilde bana değen bakışlarına içimi çekip görmezden gelmeyi bıraktım.

"He, Emre?"

Çok şaşırmış gibi yaparak bana baktı. Neredeyse elindeki bardağı düşürüyordu. "Efendim, abi?"

"He, dedim. Ne söyleyeceksen söyle."

"Yok, abi, bir şey yok," diye gevelese de bakışlarını ona kilitleyip konuşmasını bekledim.

"Bak, koçum, bir daha söylemem. Ama bana öyle baktığını da görürsem bir kere daha, hiç üşenmeden sana buradan uçarım. Ki bu da beni mutlu eder. İhtiyacım var stres atmaya," dedikten sonra durup Emre'nin bakışlarının giderek çekinik bir hale gelişini izledim. "Stres topum olma, Emre."

Bu uyarımdan sonra lafı hiç dolandırmadı. Beni bir süre şaşkınlıktan donakalmış hale soksa da açık sözlülüğünden ve lafı dolandırmayışından ötürü onu içimden takdir ettim.

"Abi, bebek senin mi?"

"Ne bebeği, oğlum? Saçmalama!" *Ulan, Gökdeniz...*

"Senin değilse... Gökdeniz Abi'nin mi? Bebek diye bir şeyler bağırıyordu çıkmadan."

"He," dedim aklıma gelen şeyle gevşeyerek. "Öyle bir şey düşünüyorlarmış. Bebek istiyorlarmış Güneş'le. Onu söylüyordu."

"Sevindim valla, abi," diyerek gülümsedi ve tezgâhı silmeye koyuldu. "Bir de evlenmenin bir yolunu bulsa..."

"O, bu azimle onun yolunu da bulur. Sen merak etme, Emre."

Güneş'in babasıyla olan sorunları, onu babasının gözünde tekrar küçük bir kız çocuğuna çevirmişti. Güneş'le arası düzelen baba, kızının evlenmek için küçük olduğunu ve buna bir yirmi yıl kadar izin vermeyeceğini söylüyordu. Eh, bana da bizim âşıklara acımak kalıyordu.

Bir sonraki gün onu görmeye hazır olmasam da bırakmaya da niyetli değildim. Ona, onu unutmadığımı anlatmak için mesaj attım. Mesajıma cevap vermesi beni şaşırttı, ondan öte hoşuma gitti. Bir süre sadece mesajlaştık ve o gün hiç yaşanmamış gibi yaptık.

Gökdeniz bir yerde haklıydı. Kafam allak bullaktı ve ben saçmalıyordum. Bu işte ustalaşmadan kendimi toparlasam iyi olacaktı. Yalnızca ve usluca bir bebeğimin olup olmadığını öğrenme gününe kadar beklemek en doğrusuydu. Doğruyu bile bile yapmamak da yalnızca insanlara has olsa gerekti. İnsanlar aptaldı. İnsanlar öfkesine yenik düşerdi. İnsanlar onları zayıf kılan şeye âşık olurlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çarşamba gecesi söylediğim şarkı, Perşembe günü koşarak Eylül'ün yanına gitmeme neden oldu. Bir şarkı... Bir şarkının küçücük bir kelimesi herkeste farklı bir iz bırakabilirdi. Bendeki izi de bana özeldi. Bendeki etkisi o şarkıda geçen her kelimenin ayrı bir güce sahip olmasıydı.

Her yerde saç var, yerlerde saçlar
Kimin bu saçlar
Bilemiyorum
Uyandığımda, yabancılarla
Ee kendi evimden de gidemiyorum

Sandım sen varsın
Yok öyle değil
Özür dilerim diyemiyorum

Ben olsam almam beni
Adamdan saymam beni
Uzun uzun soymam beni
Deli miyim?

Ben olsam bakmam bana
Bi' çorba bile yapmam bana
Tüm bunları sen öğrettin bana
Sevgilim

Perşembe sabahı on ikide kalkarak aslında yeni bir rekora uyandım. Uykularım giderek kısalıyordu. Bunun sebebi de elbette huzursuzluktu. Huzuru Eylül'ün kapısının önünde arıyor olmamın doğruluğu tartışılırdı. Fakat mantıklı düşünmek yerine içimden nasıl geliyorsa öyle davranmaya programlamıştım kendimi. Buraya neden geldin, diye sorsa, bir şekilde cevabını verirdim ne de olsa.

Kapı ben çalmadan açıldı. Aslı bir öğlen vaktine göre fazla şık ve doğrusu seksi kıyafetler seçerek evden çıkmaya hazırlanıyordu. Beni görünce bir an şaşırsa da daha sonra ifadesi bıkkınlığa dönüştü. Yüzünün buruşması, gözlerindeki sinsi bakış ve dudağının bükülüşünden ben bu anlamı çıkarıyordum.

"Senden kira isteyeceğim artık," diyerek çantasını omzuna astı. "Evimizin vazgeçilmez bir üyesi olup çıktın, hay Allah!"

Sahte sahte gülümseyip o tavşan dişlerini gözüme sokuyordu ya... *Ulan Cüneyt... Hatırın olmasa...*

"Ben sana maaş bağlayayım bence. Nasılsa Pusula'nın bir çalışanı gibi her gün oradasın. Böylece ödeşmiş oluruz. Ne dersin?"

Gözlerini devirerek yanımdan rüzgâr gibi geçti. Kendi kendine, *kiminle konuştuğumu sanıyorsam*, diye söyleniyordu. E haklıydı da. Benimle laf yarışı, bile bile yenilgiye kucak açmakla aynı şeydi.

Arkasından, "Bar tezgâhımı pis işlerinize alet etmeyin!" diye seslendim usulca.

"İğrençsin!"

Kapıyı arkamdan örterken kıs kıs gülüyordum. Bir an sesli bir giriş yapıp, *ben geldim*, diye bağırmak istesem de daha sonra Eylül'ü doğal bir şekilde görmek fikri daha cazip geldi. Sesini duyabiliyordum. Gülerek heyecanla bir şeyler anlatıyordu. Odasında sırtı bana dönük bir şekilde bilgisayarının başındaydı. Görüntülü görüşme

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaptığı kişi ise onu öpen lavuktu. Şüphelerimde yanıl madığımı görmek, *buraya gelmek isteyen aklıma tüküreyim* dedirtti bana. Başa dönmekten yorulmuştum.

Ayaklarım bir şekilde yere çivilenmiş gibiydi. Gide miyor fakat kalmak da istemiyordum. İzmir'e dönmek ten bahsediyordu. Adam onu yanına çağırıyor olmalıydı Kulaklarım uğuldamaya başladı. Şart oldu diyordu Ey lül. *En kısa zamanda gideceğim.* Ne düşünüyordu? Bender kaçmayı mı?

Sonra daldığım denizlerden beni Eylül'ün sevinç nida sı çıkardı. Malum şahıs Ozi'nin yanında başka bir erkel vardı. Bir arkadaşa göre fazla samimi hareketleri vardı Birbirlerine sarılırken görünce onları ve Eylül'ün de ak lımdaki şeyi desteklemesiyle deliye döndüm. Sinirlendim kendime. Aptal bir yanlış anlaşılmayla kaybettiğim vak te... Fakat mutluluk ağır bastı içimde. Engelleyemediğim bir gülümseme gelip oturdu dudaklarıma. Adımlarım beni şimdi bir güneş kadar aydınlık gelen odaya taşıdı.

Varlığımı fark eden Ozi'nin sırnaşık bir cümle kurma sı bile rahatsız etmedi o an. Eylül'ün korkması, kahkaha lara boğulmam, beni, arkadaşının eşcinselliği yüzünden güldüğümü düşünüp suçlaması, beni sığ olarak adlan dırması... Hepsini bir sis perdesinin ardından izledim.

En net olduğum yer ondan özür dilediğim andı. Piş manlığımın paçalarımdan aktığını görsün istedim.

"Çok üzgünüm," dedim. "Yürekten..."

Özür diledim bir kez daha. Fazla da dayanamadım. Kana kana içtim dudaklarından hayat suyumu. Artık öyle diyordum adına. Öyle hissettiriyorsa... Ne bileyim işte! Öyle olmalıydı.

Mıknatısa benzetiyordum ikimizi. O yüzdendi kendi mi zorla ve bir anda ondan ayırışım. Yoksa biri bizi ayı rana kadar ayrılmayacak gibiydi dudaklarımız. Onunla birlikte olmak için yanıp tutuşan yanıma üstün gelen tek her şey vardı; Saygı. Her şeyden önce Eylül'e başta göster mediğim saygıyı şimdi misliyle göstermek istediğimden, o isteyene kadar, bana adım atana kadar ona dokunmak istemiyordum. Garipti ama gözünde kötü bir izlenim bı rakmak istemiyordum.

O gün akşama kadar konuştuk. Küçük dokunuşları na elbette engel olamıyordum. Onu çok kırdığımı anlat tığı zamanlar saçlarına dokunuyordum. Özrüme mutlu oluşunu gözlerinden okuyordum. Başının üstündeki kara bulutun kalkmasıyla yüzünün ve gülüşünün aydın lanışını ilgiyle izliyordum.

Onu kendime inandırmak için her şeyi anlattım. Yan lış anlaşılmayı... Benim yerimde olsa ne düşüneceğini bile sordum. Hak verdiğini söylese de benim kadar ağır laflar etmeyeceğini bildiğini söyledi. Haklılığını bildi ğim için karşılığında tek kelime söyleyemiyor olmak çok daha kötü hissettiriyordu. Gözlerinde titreyen küçük bir endişe bana *merhaba* diyordu. *Ben hâlâ buradayım.* Yapabi leceğim en iyi şeyin endişesini konuşarak değil göstere rek gidermek olduğunu düşündüm.

Akşama doğru Pusula'ya gitmek için yanından ayrıl madan önce benimle gelmesini teklif ettim. Yapacak işle ri olduğunu söyleyip teklifimi reddetti. En ufak bir şüphe kırıntısı bile hissetmeden yanından ayrıldım.

Pusula'da öncelikle halletmem gerek bazı işler vardı. Kafamı toparlayıp yegâne sorunumu hallettiğime göre, yol arkadaşımı zenginleştirme zamanım gelmişti. Barda haftanın birkaç günü DJ performansı olsun istiyordum. Belirli geceler sabaha kadar açık olsun, gece kulübü ta dında bir mekan olsun istiyordum. Müşterilerimin çoğu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nu yakinen de tanıdığım için bu fikrin hayata geçirilmesinden hoşlanacaklarına emindim.

Bana yakın, tanıdığım, DJ'lik yapan tek bir adam vardı. Çağan. Baba tarafından kuzenim olan, kendini kirli ve riskli her türlü işe balıklama bırakan salak herifin tekiydi. Akılsızlığına çözüm bulamayalı, yani pes edeli, epey oluyordu. Zamanında ailemden hiç kimsenin benim yanımda olmayışından olsa gerek, hepsine karşı bir kin besliyordum. Yanıma yaklaşsınlar, bana selam bile versinler istemiyordum. Çağan benden iki yaş küçüktü. Dolayısıyla anne babamı kaybettiğimde o da aklı eren yaşlarında değildi. Küçük bir erkek çocuğu tam da oyun çağlarında nasıl diğer bir küçük çocuğa destek olabilirdi ki? Suçu olmadığını bile bile, fazla görüşmeme tercihi benimdi. Yoksa biz onunla her zaman iyi anlaşan iki kuzen olmuştuk.

Arabamı park ettim ve inmeden önce Çağan'ı aradım.

Kuzen aranıyor...

Telefonumda kayıtlı tek kuzen... Bir de Çağan'ın kız kardeşi Çağla vardı. Onunla bir merhabadan öteye geçememiştik. Yine benim yüzümdendi. Amcamın yüzünü görmek istemeyişimin önüne geçemiyordum. Bunun dezavantajı da kuzenlerimle aramdaki büyük uçurumdu.

"Kuzen, hayırdır?"

"Hayır, kuzen. Hayırlı bir iş için aradım."

"Kız mı istiyoruz?"

"Ne alakası var, oğlum? Ayrıca bu hayır senin için. Sana iş buldum." Cevap vermesine fırsat bırakmadan devam ettim. "En uygun kıyafetlerini giy, Pusula'ya gel. İş görüşmen var."

Pikabımı kilitleyip dudağımda eğlenceli bir ıslığın çalınmasına izin vererek Pusula'ya girdim. Tanıdık birkaç müşteriye selam vererek doğruca bara geçtim. Önündeki

renkli kokteylindeki pipeti dudağında döndüren Aslı'nın yanına oturdum.

Önümdeki tezgâha vurup, "İyi," dedim. "Tezgâh sağlam."

Aslı, kısık gözlerini bana doğrulttuğunda onu sinirlendirmenin ne kadar hoşuma gittiğini anladım. Kolay lav olan bir tipti. Dişleri de çoğu erkeğe seksi gelse de benim bir şekilde sinirimi bozuyordu. Evet, onunla uğraşmak için tek sebebim buydu.

"Korkulu ve tiksinç bir rüya gibisin, Tim. Birlikte olduğum kadınlar neden tek seferlik şimdi anlıyorum," diyerek bana doğru eğildi. "Çünkü sana katlanamıyorlarmış."

Küçük bir "hah" çıktı dudaklarımdan. Elimle ağzımı kapatıp, gülerek kafamı salladım.

"Ha, doğru. Onun için arkadaşınız sürekli burada," diyerek arkamdaki masalardan birinde oturan İlay'ı işaret ettim. "Onun için üstüme pençelerini atmak istiyor zaten. Başka neyden olacak, hayatım."

İlay'ı çok da büyütmüyordum doğrusu. Çünkü daha önce başıma gelmeyen şey değildi. Birçok kadının bir rauntdaha istediğini açıkça söylediği bile olmuştu. Fakat prensip, prensiptir. *Olmuyorsa zorlamayacaksın.*

Aslı, arkadaşına kötü bakışlar attıktan sonra pipetini ısırmaya devam etti. Meşguliyeti henüz biten Cüneyt, "Abi, hoş geldin," deyip önüme bir şişe bira koyarak karşıladı beni.

"Eyvallah, kardeşim."

"Bugün sahnen de yok. Normalde gelmezsin, abi."

Biranın acı tadını boğazımdan aşağı yuvarladıktan sonra ağzımı sildim olabilecek en nazik hareketle.

"Bir iş görüşmem var."

Barın doluluk oranına bakmak için taburemde dön-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düm. Hafta içine göre kalabalık sayılırdı. Cüneyt'e, Emre nerede, diye soracaktım ki İlay'ın oturduğu masanın yanında ayakta, ağzı beş karış kulaklarına kadar açılmış olarak gördüm.

Cüneyt'e elimle onların olduğu tarafı işaret edip "Bu ne lan?" dedim.

Cüneyt'in ilk tepkisi gülmek oldu. Benim kadar garipsemiş ve yadırgamış durmuyordu.

"O da kendi ekmeğine bakıyor, abi. Tabii bu sayede İlay'a da gün doğmuş oldu Emre'yi arkadaş edinerek." Tek kaşımı kaldırıp aramıza o görünmez soruyu attım. *Nasıl?* "E artık seni görmek için bahaneye ihtiyacı yok. Emre'yi bahane ederek Pusula'ya daha çok gelecek. Al sana bir platonik daha!" diyerek kendi kendine söylendi. "Ah ulan... Bu gözler neler gördü!"

Cüneyt'in kahpe kaderine güldüm. Arkada bıraktığım askıntı her kadınla muhatap tek bir kişi vardı. Cüneyt. *Timuçin Abi gelmeyecek. Timuçin Abi burada değil. Timuçin Abi meşgul.*

"Neyse," diye soludum. "Çocuk baksın dalgasına. Ne koparabilirse kâr..."

"Çok saf be, abi. Öyle senin benim gibi değil."

"Sen ona göz kulak ol. Elini ensesinden çekme," diyerek masaya bir bakış attım. "İlay'a yem etme."

Bir saat kadar sonra ben üçüncü biramdayken ve bilmem kaçıncı tanıdık müşteriyle konuşurken biri elini omzuma attı. Çağan, iş görüşmesi için *oldukça uygun* kıyafetleriyle, her zamanki umursamaz bakışları ve havasıyla karşımda dikiliyordu.

"Senin iş görüşmesine uygun kıyafetin bu mu?" dedim siyah yırtık pırtık kotuna ve siyah salaş tişörtüne bakarak. Abartısız, görünen her yerinde dövme vardı. Kolundaki bandajdan da yeni bir tane yaptırmış olduğunu görebiliyordum. Adam ilkokul tahtası gibiydi.

"Sana da selam, kuzen." Karşımdaki boş taburey oturması için işaret etsem de reddederek, "Mevzuyu dışında konuşsak? Burada sigara içilmiyordur şimdi."

Biralarımızı alıp, bahçe dolu olduğu için kapının önüne çıktık. Sarma sigarasından yakmadan önce bana da bir tane teklif etti. *Kadınlar temiz erkek seviyor* diye takıldım.

"Emin ol, kuzen," diyerek ağzındaki dumanı üfledi. "Benim de alıcılarım var. Ama benim veresim yok."

Aramızdaki buz dağları tek bir espriye bağlıymış gibi bir anda erimişti. Bizim ilişkimiz böyleydi. Uzunca bir süre görüşmez, görüştüğümüzde de kuzenliğin hakkını verirdik. Yine de Çağan soğuk herifin tekiydi. Kısık gözleriyle kadınların ilgisini fazlasıyla çekse de, Çağan'ın ilgisini her kadın çekemiyordu. Tam da bu noktada ayrılıyorduk.

"Kuruyup gitmesen bari! Sahra Çölü seni..."

"O kadar da değil! Ben senin gibi aç gözlü değilim. Belli bir süre, belli bir kadın. Temiz iş..."

"Sözleşme de imzalatıyor musun?"

Cevabı, kafasını *bir de sana laf anlatıyorum* edasıyla sallamasıydı yalnızca. Bundan sonrası sormak zorundaymış gibi hissettiğim birkaç sorudan ibaretti. Kardeşi Çağla'nın nasıl olduğunu ve ne yaptığını sordum.

"Çok da umurunda ya..." diye cevaplayınca güldüm. Haklıydı.

Başını her zamanki gibi pis işlerin içine sokuyor mu diye ağzını aradım. Fakat Çağan'da en sevdiğim özellik, lafı dolandırmadan bodoslama cevap vermesiydi. Yapı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorsa, yapıyorum derdi. Daha önce çok kez uyuşturucuya, ota, boka, bulaştığını kendi ağzıyla söylemişti. Onu en son kalabalık bir ot partisinde enselediğimden tekrar yapıp yapmadığından şüphelenip sordum.

Cıkladı. Sigarasını yere atıp ayağıyla söndürdükten sonra, "Bıraktım," dedi. "Partiyi bıraktım en azından. Sürekli kafam güzel ve hiçbir şey hatırlamıyorken partiden zevk alıp almadığımı da bilmiyorum. Öylesi bir anlamsız oluyor. Bir daha gitmedim. Kendi işimde gücümdeyim." Birasını kafasına diktikten sonra şişeyi önündeki masaya koydu. "Bu arada iş demişken sadede gelsek..."

"Ha, evet. Barda belirli günler burayı sabaha kadar kopartacak bir DJ istiyorum. Aklıma da senden başkası gelmedi. Sen seviyordun o zımbırtıyla oynamayı."

Cebinden çıkardığı sakızı ağzına atarak uzun uzun çiğnemesi sinirimi bozdu. Adam ağır çekimde yaşıyordu hayatı. Benimki de normal değildi gerçi. Belki de fazla hızlı yaşayan bendim.

"Zımbırtı güzel tabir oldu, kuzen," deyip ağzındaki sakızı patlattı. *Yirmi altı yaşında adamsın lan sakız patlatmak ne*, diyemeden devam etti. "Tamamdır. Yapayım. Canım sıkılıyordu zaten."

Elimi, sabır dilercesine açtım. Keyfine düşkün biri olduğunu biliyordum. Haliyle verdiği cevap beni şaşırtmasa da sinirimi bozdu. İmkânı olsa anasının karnından bile çıkmazdı, sırf keyfini bozmamak için.

"Yalnız iyi para alırım. Malum," diyerek elini kaldırdı ve yüzüklerini işaret etti, "bunlar bana özel yapılıyor. Başka bir tane daha yok. Kıyak para istiyorlar. Seriyi tamamlamam için gönüllü olmana memnunum, kuzen. Zamanlaman yine mükemmel!"

Eh, söğüşleneceksem de bari bunu yabancı yapmasın diyerek anlaştık. Hafta sonları ben biraz erken çalmaya başlayacak ve dolayısıyla erken bitirecektim. İnsanların kanının kaynadığı anda devreye Çağan girecekti. Böylesini uygun gördük. Yalnızca hafta sonları...

Pusula, böyle bir ilgiyi hak edeli çok oluyordu.

Elini sıktım.

"O zaman, hoş geldin, Tiesto!"[1]

1 Tiesto: TijsVerwest dünyaca ünlü trance DJ'i. Geçmişte birçok takma isim kullanırdı, bunlardan en çok bilineni DJ Tiesto'dur. Son eserlerinde "DJ" etiketini de kaldırmasıyla kısaca Tiësto olarak bilinmeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

♪ Feridun Düzağaç – Alev Alev ♪

BÖLÜM 9

Belki bir on yıl oturup düşünsem Tim'i bunları söylerken hayal edemezdim. İki dudağının arasından süzülüp kulaklarıma konan sözlerinin kalbime etkisi, bir kelebeğin kanat çırpışındaki heyecanla birdi.

Benden özür diliyordu. Hayır, bu sefer bahanesi yoktu. Yüzüme bakıyordu ve gözlerini bir kere olsun kaçırmadan af diliyordu benden. Hem de 'yürekten'. Yürekten olduğuna inanıyordum da. Kuvvetli bir delilim de vardı gözlerimin şahit olduğu. "Yürekten," diyordu ya hani... Aynı anda gözleri tarif edilemez, akıl sır erdirilemez bir şekilde ışıldıyordu. Gözbebeklerinin etrafında uçuşan küçük, sarı pırıltıları görebiliyordum. İçinde kendimi görebiliyordum.

Yüzüm elleri arasında hapsolmuşken dizlerim titriyordu. "Oturmam lazım," diye fısıldadım aralanmış dudaklarına doğru.

Belimden kavrayarak beni yatağıma oturttu. Yanıma oturacak sandım fakat önümde diz çökmeyi tercih etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şimdi gözlerimi ondan kaçırabileceğim herhangi bir yer de kalmamıştı. Ellerime bakamıyordum; ellerimi tutuyordu.

"Eylül," dedi. Sesi tenimi okşuyordu. Öylesine yumuşak, öylesine temkinli... "Bana bakar mısın?"

Gözlerimi yummak ama öyle böyle değil, sımsıkı yummak, kaçmak için en iyi yoldu. Her şey simsiyahtı, renklerle, renklerin getirdiği kaosla, Tim'in özür dileyen ela gözleriyle ve güzel ten renginin aklımı kurcalamasıyla uğraşmak zorunda kalmıyordum. Sadece siyah. Dinginlik yoktu belki ama dikkatimi dağıtan, beni güçsüz kılan bir adam da yoktu.

Kafamı yavaşça iki yana salladım. "Beni çok kırdın sen." Ona bakarsam güçsüz kalacağımı çok iyi bildiğimdendi bu sakin direnişim.

Aramıza derin bir nefes bıraktığını duydum. Belki pişmanlıktandı, belki de benden sıkıldığından. Sonra ellerimdeki tutuşunun güçlenişine şahit oldum. Sanki biri ellerimizi zorla ayırmaya çalışıyormuş da, o da son gücüyle tutunmaya çalışıyormuş gibiydi. İçime dolan ağır bir şefkat hissiyle gözlerimi araladım. Şimdi gözlerini yuman oydu.

"Tamam," diye mırıldandı. "Bu konuşmayı birbirimize bakmadan da yapabiliriz."

Bir an için her şeyi unutup, tüm yaptıklarını hiç yaşanmamış var sayıp, içtenlikle gülümsedim. Karşımdaki adamın, benimle uzlaşmak için girdiği hallere, özrünü kabul etmem için denediği yollara gülümsedim. Benim için, gerçekten... Çabalıyor muydu?

"Düşüncesiz hıyarın tekiyim, tamam mı? Bu konuda eminim benimle hemfikir olacaksın."

Gülümseyişim yüzüme iyice yayılırken kafamı salladım. Titreşen kirpikleri hiçbir güzelliğe değişmeyeceğim manzaramdı. Uzanıp dokunmak istesem de anı bozmak istemedim. Böyle, onu izlediğimden haberi yokken çok güzeldi.

Özrünü, kendini affettirmek için bu kadar uğraştığı an kabul etmiştim aslında. Gurur yapmak, hatalı olsa da biraz olsun süründürmek, söz konusu Tim olduğunda yapabileceğim şeyler değildi. Şayet yaparsam bu ben olmayacaktım. Duygularıma ket vurmayı bırakmak istiyordum. İnsan en çok duygularını dizginlemeye çalışırken yorulurdu. Onları durdurmazsınız. Yalnızca onları birer assoliste çevirirsiniz. Geç çıkar ama büyük oynarlar. Artık büyük adımlar atacaktım. Ya istediğim şeyi kucaklayacaktım ya da...

"Baştan başlayalım," deyip boğazını temizledi. Sözüne başlamadan önce gözlerini sımsıkı yumması, bana, gelecek olan şeyin büyüklüğünü gösterdi. Beklentiyle yutkundum.

"Beraber olduğumuz geceyi sorma bana. Aklımı kaybettim, bilmiyorum. Deliceydi. Haydi, ertesi gün, seni yanımda bulamayınca hissettiklerimi de geçiyorum desem... Bu seferde Ozi denen o arkadaşın seni öptüğü an hissettiklerim var. İşte o anı geçemiyorum. Seni gördüğüm her an aklımda dönüp duran tek film oydu. Ve..." deyip ofladı. Yürekten ofladı. Gülümsemem giderek silinmeye başlıyordu. Bir sonraki söyleyeceğinden nedendir bilmem, korkuyordum. "sen benim yerimde olsan ne düşünürdün peki? Dürüst ol."

Kaşlarımı, onu yüzlerce kez başka kızlarla gördüğüm gerçeğini fark edince çattım. Bu konuda benimle konuşa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mazdı. Benden empati yapmamı da isteyemezdi. Fakat o tüm bunları bildiğimi bilmiyordu. Bu yüzden de ona kızamıyordum.

"Haklısın," dedim gözlerine bakmaktan kaçınarak. "Ben yine de sana o kadar ağır laflar etmezdim."

Gözlerimi kırgınca gözlerine çevirdiğimde, bu sefer bakışlarını kaçıran o oldu. Bunun üstüne diyecek güçlü bir savunması yoktu. Yine de hatalı olduğunu biliyor olması göğsüme sinen kara dumanı biraz olsun dağıtıyordu.

"Bilmiyorum, Eylül. Neler olduğunu çözemiyorum. Neden böyle delice davrandığımı da öyle... Sadece," deyip gözlerini ağır ağır bana çevirdi. Yüzünde yalnızca yazları kendini gösteren, ılık ve kısa bir yağmura benzeyen gülümseme canlandı. "Oyunbaz."

Onu izlediğime dair yaptığı göndermeydi. Anlaşmayı bozup kapalı gözleri ve kıpırdayan dudaklarını izlemeyi ve büyülenmeyi tercih eden bendim. Kırgınca omuz silkip gülümsedim.

Ellerini saçlarıma getirip sırtıma düşenleri özenle önüme, omzumdan aşağıya bıraktı. Şimdi gözleri bana değil, upuzun olan saçlarımın her bir santimine tek tek bakıyordu.

"Hep gözümün önünde olsunlar," diye mırıldandı kendi kendine. Saçlarımı seviyordu. Gözleriyle seviyordu ve elleriyle. "Gel bu işi beraber çözelim. Bana yardım et. Seninle zaman geçirmem için bana izin ver."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Bir şeyler söylemek istiyordum fakat dudaklarıma mühür basılmış gibiydi. Gözlerim konuşuyordu aslında kendi dilinde. Çılgınlar gibi Tim'in yüzünü tavaf ediyorlardı. *Ne istediğinin farkında mısın?*

"Biliyorum. Tüm bu olanlardan sonra çok şey istiyorum senden. Ama izin ver. İzin ver kırıklarını tek tek, özenle ellerimle toplayayım."

"Neden ki?" diye sordum güçsüzce. *Neden beni seviyormuş gibi konuşuyorsun?*

Zayıf bir gülümsemeyle bana baktı. Elleri yüzümü sardı. Sıcacıklardı. Her zaman öyleydiler benimkilerin aksine. Ellerimi ellerinin üstüne sardım heyecanla ve kalbimi pır pır ettirecek bir cevabın umuduyla.

"Çünkü istiyorum. Tek bildiğim bu."

"Ama sorumun cevabı bu değil, Timuçin."

"Ne zaman kavga etsek ya da ciddi bir şeyler konuşsak bana Timuçin diyorsun. Hoşuma gidiyor."

"Sana Timuçin dememi mi tercih edersin?"

Bu seferki gülümsemesi gözlerine de yansıdı. Kocaman gülümseyen küçük, ela küreler oldular. "Bu beni hayatında tutmaya devam edeceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır dersem gidecek misin?"

"Tabii ki hayır! Ama öyle demeni istemiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kendime engel olamayarak kıkırdadım. Kıkırtımın üstüne derin bir soluk aldı.

"Ben gerçek Eylül'ü tanımak istiyorum. Eylül mutluyken nasıl, görmek istiyorum. Eylül resim yaparken nasıl, kahvaltısını ederken, dans ederken nasıl? Bana bin yıl yetecek ve hatırladıkça üzecek kadar mutsuz gördüm seni. Özür dilerim."

Yüzümdeki eline doğru yasladım kendimi. Kafamı tamam dercesine salladım. Daha kötü ne olabilirdi ki? Yine kırardı en fazla. Kırılacak yerim kaldıysa.

"Konuş, lütfen," diyerek elini çeneme indirip beni yüzünün hizasına çekti.

"Tamam."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neye tamam?"

"Mutlu Eylül'ü görmene izin veriyorum. Resim yaparken, kahvaltı ederken ve dans ederken görmene de."

Gülümseyerek dudaklarıma yaklaştı. Ben öpeceğini düşünürken, aramızda bir nefeslik mesafe kala durdu ve gözleriyle benden onay istedi. Bu küçük hareketi bile verdiğim karardan mutluluk duymama sebep oldu. Ona gözlerimi yumarak cevap verdim. Dudaklarını öyle bir hassasiyetle alt dudağıma dokundurdu ki kalbim göğüs kafesimden fırlayacak sandım. Çok farklıydı. Çok tatlı, çok yumuşak ve kırılmamdan korkarmış gibiydi. Başparmağıyla çenemde küçük daireler çiziyordu. Kontrolü bana vermiş olacak ki dudaklarını oynatmıyordu. Ben yaptım. Ben de onun kırılmasından korkuyormuşçasına, narince öptüm dudaklarını. Öpücüğümüz esnasında içine kocaman bir nefes çekerek geri çekildi.

"Yine kıracak mısın beni?"

"Kafamı kırarım gerekirse, ama seni asla!"

"Söz mü?"

"Söz."

Alnımı alnına yaslayarak dudaklarına doğru, "Yürekten demeyi unuttun," diye fısıldadım.

Eliyle elimi kavrayıp hızla atan kalbinin üstüne koydu. Kalbi çılgınca atan yalnız ben değildim. İçim içime sığmayarak gülümsedim.

"Söz. Yürekten."

"İşte şimdi oldu."

O dakikadan sonra onunla zaman geçirmekten doyasıya memnundum. Fakat artık Pusula'ya gitmeliymiş. Bana şakacı bir tavırla patron olarak işyerini fazla başıboş bırakmaması gerektiğini söyledi. *Karşında bugüne bugün Pusula'nın CEO'su duruyor.*

CEO esprisine gülüp parmak uçlarımda yükselerek, içimden taşmakta kararlı olan aşırı sevgi sonucu, Tim'i kucakladım. Burnumu boynuna sürttüm ve teninin kokusunu, fark ettirmeden içime çektim.

Kulağıma, "Benimle Pusula'ya gel," diye fısıldadı. Elleri sırtımı sıvazlıyor, beni olduğum yerde, tam boynunun kıyısında uyutmaya çalışıyor gibiydi.

"Benim de yapacak işlerim var."

"Pekâlâ," diyerek kucaklaşmayı bitirdi. "Lütfen telefonlarını aç. Mesajlaşmaktan nefret ediyorum."

"Anlaşıldı."

Yanağımı sıkarak, "Bu bir emir değil, bu bir rica, asker!" diye bağırdı.

Onu, aşırı mutlu ve neredeyse sırtımda kanatlarım çıkacakmış gibi hissederek uğurladım. Gitse de geride bıraktığı efsunun etkisi hâlâ sürüyordu. Sırtımı kapıya yaslayıp dalgınca nefeslendim. Mutluluğumun bir kiracı gibi kalması yerine içimde, kalbimin tam merkezine yerleşmesini diledim.

♫

Uzun bir süredir oturduğum yüksek taburemden kalkıp geri geri yürümeye başladım. Odamın ortasında durup, tuvaldeki harika şeye iç geçirerek baktım. Tam tamına iki günümü almıştı. Bir insanı resmetmek benim için kolay işti. Fakat Tim, herhangi bir insan değildi. Tim, "o" adamdı. Tim, tuvalimi süsleyen ve oraya yakışan tek adamdı.

Ellerimi dudaklarıma kapayıp karşımdaki çizimin tadını çıkardım. Küçük, tatlı gözaltı torbaları, kırışan alnı ve başak tanesi kirpikleri, severek çizdiğim küçük parçalarıydı. Şimdi ise o küçük parçaların güçlü bir şekilde bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

araya gelerek, uykunun kollarında bir Tim'i ortaya çıkarışını izliyordum büyülenerek.

Çizimi renklendirmeden önce birkaç gün molaya ihtiyacım olacaktı. Bir kere doğru renk tonlarını bulmam gerekiyordu. Gözlerinin tonunu yakalamak bile başlı başına bir olaydı. Başka kimsede görmediğime yemin edebilirdim. *Eşsizdi.*

Tuvalin üzerini, Tim'in görmesini istemediğimden beyaz bir örtüyle kapattım. Her ne olursa olsun yaptığım şeyi görmesine izin vermeyecektim. *En azından bir süreliğine...*

Yatağımın üstünde titreyen telefonuma doğru gülümseyerek koştum. Daha bakmadan, kim olduğunu biliyordum. Hızla telefonu kulağıma götürerek, "Efendim?" dedim heyecanla.

"Tim desen de olur. Efendim demen konusunda zorlamıyorum seni."

Dudaklarımdaki sevimli gülümseme arında sinirli bir dudak bükmesine dönüşürken gözlerimi yumdum. Adama boşuna *Cambaz* demiyordum. İpinde ustalıkla yürüyen bir *söz cambazıydı* üstelik.

"Timuçin..."

"Ha, ama Timuçin bir seçenek değil, lütfen," deyip bir süre kendi kendine güldü. "Ne yapıyorsun?"

Suratımı az sonra söyleyeceğim yalandan ötürü buruşturdum. Yalan söyleyince rahat edemez, kaşınırdım ben bir kere. Tenimi çiziyordu adeta. Bu soruyu yüzüme sormadığı için şanslıydım.

"Aslında hiçbir şey... Eminim senin hayatın benimkinden daha heyecanlıdır."

"İçinde sen olduğun için evet, öyle. Ama içinde bir sen, bir de bu akşam Pusula'ya yeni aldığım DJ'in performansını dinlemek varsa... İşte asıl heyecan diye buna derim!"

"DJ mi aldın? E bu harika olmuş!" diye şakıdım. Böylece yükünün bir kısmının omuzlarından alınacak olduğunu düşündüm. "Ne zamanlar çıkıyor bu DJ?"

"Hafta sonları çıkacak, bir nevi alıştırma turları. Eğer kendini ve işini insanlara sevdirirse, hafta içine de taşabiliriz."

"Böylece sen biraz olsun rahatlamış olacaksın, değil mi?" *Yüzünü daha fazla görebileceğim, değil mi?*

"Olası," diyerek sorumun cevabını kısa kesti. "Akşamki plana ne diyorsun?"

"Olur, gelirim tabii," dedim. Perşembe'den beri görmediğim yüzünü, görecek olmanın verdiği heyecanla.

"Peki, beni dinlemeye de gelecek misin?"

"Elbette. Tam sekizde."

Kalbim çılgınlar gibi atıp, aldığım nefesleri bana dar ederken aynı zamanda onun sessizliğiyle karşı karşıyaydım. Bilmiyorum, sessizliği, yalnızca nefesinin sesi bile duyduğum her şarkıdan ve her güzel sesten daha iyiydi.

"Sen..." dese de boğuluyormuşçasına sesi kesildi bir anda. Soluğumu tuttum. "Tam sekizde," diye fısıldayarak bitirdi cümlesini.

Telefonum kalbimin üstünde, kendimi bilinçsizce yatağıma atarak sakinleşmeye çalıştım. *Sen...* dedi bana, söyleyemedi sonrasını. *Sen çok başka bir şeysin.* Artık her sen'le başlayan cümlelerinde nefesimi tutar olmuştum.

Kalkacak gücü kendimde bulabildiğim ilk an duşa girdim. Ellerim ve çizim yaparken yüzümü bilinçsizce kaşımam sayesinde yanaklarım, kurşun kalemin siyahlığına boyanmıştı. Bir güzel arındım. Hem kurşun kalemi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

min boyasından, hem de onun, sen, diye başlayıp sonu gelmeyen cümlelerinden...

O akşam için en sevdiğim, giydiğimde gerçekten kendim olabildiğim, kocaman renkli çiçeklerle süslü elbisemi giymeyi tercih ettim. Aynaya baktığımda diyordum ki: Evet, işte bu seferki sensin, Eylül. Yalnız tek bir şey eksikti. Saç bandım. Onu da kafamdan geçirip alnıma indirdiğimde ben, her zamanki ben olmuştum. Saçlarımı omzumun üzerinden önüme düşürüp aynaya gülümsedim ve evden çıktım.

Pusula'ya girişim ise her zamankinden farklıydı. Bir şey oldu sandım. İçeride kötü bir şeyler oldu sandım. Çünkü insanlar pür dikkat, kilitlenmiş bir şekilde ve sükûnetle aynı yere bakıyorlardı. Pusula'da ilk defa botumun çıkardığı tıkırtıları duyabiliyordum. Adımlarım yavaş ve ürkekti. İlerledikçe ayakta duran birkaç insan gördüm. Ellerinde içkileri vardı ve korkmuş görünmüyorlardı. Daha çok hayran...Sonra her zamanki yerinde, yüzüne vuran spot ışığın altında oturarak içkisini aceleyle kafasına dikip içtikten sonra bir de özür dilercesine gülümseyerek konuşmasına devam eden bir adam vardı. Adam bir masaldı.

"Hazır biz bizeyiz şöyle... Yabancı da yok. Biraz konuşayım dedim."

Henüz beni görmediğini bildiğimden olduğum yere sindim. Biraz sonra söyleyeceklerini biliyormuş gibi kalbim, dörtnala koşuyordu. Sesi, konuşurken yüzüne yayılan o çekinik gülümsemesi... İzlemeye doyamamak böyle bir şeymiş meğer.

"Az sonra söyleyeceğim şarkıyla ne anlatmak istiyorum, bilmiyorum. Neden açılışı bununla yapıyorum, onu da bilmiyorum. Bu akşam içimden geçen, bu şarkı oldu," devip ellerini af dilercesine birleştirdi. "Lütfen bana biraz sabır gösterin."

İnsanlar kıkırdamaya başladı fakat ben onların aksine kaşlarını çatmış, koca bir sis bulutuna sarınmış bir halde Tim'i izliyordum. Onu bekliyordum. Herkese şakacı bir tavırla teşekkür ettikten sonra ayağa kalkıp gitarını eline aldı. Onunla beraber çalacak olan arkadaşlarına bir şeyler söyleyip müziği ilk başlatan o oldu. Parmak uçlarının tellere vuruşu, çaldığı şeye sonsuz odağı ve kırışan alnı beklentimi katlanılmaz hale getirmişti.

Aler aler yanıyorum
Bazlarım çözülüyor aşka
Gardım düşüyor, tutamıyorum
Korkuyorum bakışların çarpınca bana

Onu bu kadar dinlemek bile içimdeki çığı harekete geçirip olanca hızıyla kalbime devrilmesine yetmişti. Dudaklarından çıkan dört cümlecik kulaklarımı uğuldatmış, kan akışımı hızlandırmış ve beni kaskatı kesmişti. Aslında sözler, tenimi kesmişti. Sırtımı sert bir zemine yasladım. Ne olduğuna bakmadım bile. Sadece biraz olsun ayakta kalabilmek için güç aldım.

Bir süre sesini duymadım. Boğuk bir sesten öteye gidemedi kulaklarımda. Neden bu kadar etkilendim, neden bu kadar ciddiye aldım söylediği şarkıyı, bilmiyorum. Sadece, en başta o açıklamayı yapmasaydı belki... Yanımda oluşu, söylediği şarkılar, af dileyişi... Her şey, her düşünce savaşa tutuşmuştu kafamın içinde. Ateşkes ise akıllarına gelen belki de en son şeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendimi arıyorken olmaktan korktuğum yerdeyim

Sendeyim

Al beni

Ne yaparsan yap

"Eylül!"

Bir an yanlış duydum sandım. Sarhoş gibi oluşumdandır herhalde, yanlış duyuyorum dedim fakat adım tekrar tekrar söylenince etrafıma bakındım. Aslı, barın olduğu kısımda yüksek bir taburede oturuyor, yanındaki boş tabureyi de eliyle muhtemelen benim için tutuyordu. *Gel* diye bağırdı. Ayaklarım, bu çağrıyı bekliyorlarmış gibi harekete geçtiler. Eğer ayrılmasaydım oradan, beni kazımaları gerekecekti.

Beni öperken, "Geciktin," diye söylendi bir yandan. "Tim'in, güldürürken düşündüren konuşmasını kaçırdın."

Kaşlarımı meraklı görünmek için kaldırarak gülümsedim. Bu konu, ham telime bastığından, konuşulmasın, bir an önce kapansın ki bana mahrem kalsın istiyordum.

"Bence sen erkencisin. Gerçi buradan hiç ayrılmadığına göre..." deyip güldüğümde suratını bilerek asıp omuzlarını silkti.

"Ne yapayım? Sen de söyle sevgiline Cüneyt'i bu kadar çalıştırmasın."

Bana hayat veren nefesim, bu sefer boğazımda takılı kalıp beni öldürecek sandım.

"Aslı ne diyorsun?"

Tekrar "ne var" dercesine omuz silktikten sonra aydınlanıp, burnunu bilmiş bir edayla havaya dikti.

"Eylül, bilmiyorum farkında mısın ama bu adamla bir bebeğiniz olabilir. Benim onu sevgilin diye adlandırmam mı garibine gitti şimdi?"

Olacak olma ihtimali olan bebek...

Ben ne zamandır bebeği unutacak kadar rüyadaydım?

İçimdeki ses bana, *onu gördüğün ilk andan beri,* diye fısıldıyordu.

Elimi istemsizce karnıma sarıp derin bir nefes aldım. Aslı'nın, haklıyım, bakışlarını görmemek içinse gözlerimi kucağıma dikmiştim. Bebek konusunu unutmuş olmamın dehşeti yıpratıyordu şimdi beni.

"Seni üzmek için söylemedim. Bunu nasıl unutabildin, ona inanamıyorum." Eliyle karnıma sarılı ellerimi çözüp tuttu. Sıkı sıkıya tuttum ellerinden, korktuğum için. "Gerçi inanabiliyorum. Kimi kandırıyorum ki? Siz ikiniz," derken eliyle gözlerini yummuş şarkı söyleyen Tim'i, ardından da beni gösteriyordu. "bir araya gelince dünyayı unutuyorsunuz. Eğer ikinizi uzaktan izleyebilme şansın olsaydı Eylül, yemin ederim bana hak verirdin."

"Kavga etmekten başka şeyler düşünmeye fırsat kalmadığındandır," diye mırıldandım suçumu kabul ederek. Yüzde yüz gerçek sebebim bu olmasa da yalan sayılmazdı benimkisi.

"Beni mi kandırmaya çalışıyorsun sen? Siz kavgayı bile dibine kadar tutkuyla yapıyorsunuz!"

"Aslı!" diye çıkışarak taburemde döndüm ve genç barmenle yüz yüze geldim. Hiç beklemediğim için önce irkildim fakat bana gülümseyerek kibarca ne içmek istediğimi sorunca ben de ona gülümsedim.

Henüz ne istediğimi söyleyemeden Cüneyt kolunu, genç barmenin omzuna atarak, "Sen diğer tarafla ilgilen,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emre. Ben Bohem Prenses'in içkisini hazırlarım," diyerek bana göz kırptı.

"N'aber, Cüneyt?"

"Burada sarhoş kalabalığa katlanıyorum işte. Sende durumlar ne?"

Gözlerimi devirip, "Ben de kız arkadaşına katlanıyorum," diye yakındım.

Cüneyt'in gözleri muzip bir şekilde Aslı'ya dönerken, Aslı'nın şirin şirin ona gülümsediğini görüp güldüm. Gülümsemesi *ben dünyanın en masum kızıyım* diye haykırıyordu.

"Ona yalnızca Tim ve kendisinin geçirdiği şu iki haftalık süre içinde, birbirlerine âşık olduklarını düşündüğümü söylemeye çalıştım. Bunda ne var ki?"

Ağzım, Aslı'nın bunu rahatlıkla Cüneyt'e söyleyebilmesi karşısında, şaşkınlıkla aralanmıştı. Hiçbir lafıma inanmadığı ve beni dinlemediği barizdi.

Fakat Cüneyt'teki şaşkınlık ve şaşkınlıktan sonra hızla gülmeye geçen duygu değişimi beni korkuttu. Bir süre hiçbir şey demeden sadece güldü. Bu kadar güleceğine keşke bir şeyler deseydi de ben de bu kadar ıstırap çekmeseydim.

"Lan," diye soludu ve kısa bir gülüş serisinin ardından devam etti. "Tim onun için mi böyle..."

"Böyle ne?" diye sordum sinirle cümlesini yarıda kestiği için.

"Evet, aşkım. Ondan!"

"Yalnız... Çok iyiymiş be!"

Ben aralarında yokmuşum gibi konuşmaları, üstelik anlamadığım bir şekilde konuşup anlaşmaları, sinirden bir bomba gibi patlamama yetecek türdendi.

"Sizinle konuşmaya çalışanda kabahat," diye söylenip tuvaletimde sol tarafıma doğru döndüm. Yine kontrolsüz hareket ettiğimden olsa gerek, yanımda oturan adamın bacağına ayağımı çarptım. *Yine, ah yine...*

"Çok affedersiniz!"

Adam nazikçe pantolonunun paçasını silip gülümsedi. "Önemli değil, olur böyle şeyler."

"İnanır mısınız?" dedim Gürkan'a da aynı bu şekilde çarptığım aklıma gelerek. "Çok olmadı, birine daha aynı bu şekilde çarptım. Sonra konuşmaya başladık ve aslında birbirimize paralel iş yaptığımız ortaya çıktı. Bir iş teklifi bile aldım."

Adamın kaşları şaşkınlıkla kalkarken dudaklarına da bir gülümseme çalındı.

"Hakikaten tesadüfün böylesi! Ne iş yapıyorsunuz?"

"Güzel Sanatlar Resim Bölümü mezunuyum. Resim yapıyorum ve onları bir antikacı aracılığıyla satıyorum. Küçük iş," diyerek omuz silktim.

"Hımm. Bu sefer tutmadı. Ben muhasebeciyim, üzgünüm," deyip güldüğünde ben de ona eşlik ettim. "Açıkçası böyle yerlere gelmeyi pek tercih etmem. Fakat kız arkadaşım şarkı söyleyen arkadaş konusunda çok ısrar etti. Haklıymış da. Sahnesi güzel ve oldukça sevilen biri..."

Uzun bir süredir ona bakmadığımın farkına varıp ihtiyatla arkamı döndüm. Ayakta, heyecanlı ve ayağını çaldığı müziğin ritmine uydurarak yere vururken çok güzel göründüğünü düşündüm. Bu işi ne kadar sevdiğini, şarkı söylerken her zamankinden daha farklı gözüktüğünü düşündüm. Tim, sahneye çıktığında özgür oluyordu. Adeta kafesin birine hapsedilip acımasızca orada tutulan bir kuşu andırıyordu bana. Sahneye çıktığında, kuş, kafesinden kurtulmuş, özgürlüğüne kanat çırpıyordu.

Sonra gözlerimiz kesişti. Öyle güzel baktı ki bana, ba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şım döndü. Öyle bakması yetmiyormuş gibi üstüne öyle de güzel gülümsedi. Yapabildiğim tek şey elimi kaldırıp "merhaba" dercesine hafifçe sallamak oldu.

Sonra yanımdaki adama cevap vermediğimi fark edip gülümseyerek ona doğru döndüm. "Sahiden öyle. Çok seviliyor." Çok seviyorum.

"Nedeni belli. Ben bile ona eşlik eder oldum şarkılarda."

Bir süre daha adının Semih olduğunu öğrendiğim adamla konuşmaya devam ettim. Kız arkadaşının lavaboda olduğunu, döndüğünde mutlaka tanıştıracağını söyledi. Hatta öyle bir samimiyet doğdu ki şayet bir gün ünlü bir ressam olursam işlerimin muhasebesini yapmayı teklif etti. Aslı'nın ve Cüneyt'in ortadan kayboluşunun ardından Semih'le sohbet etmenin beni düşüncelerime mahkûm etmeyişi bana iyi geldi. Kız arkadaşı Ebru da en az onun kadar şekerdi.

Beklemediğim bir anda, konuşmaya dalmışken bir çift elin belimi sarmasıyla irkildim. Başımı çevirdiğimde Tim'in yüz hizama eğilip çenesini omzuma koyuşunu izledim.

"Selam."

Aklıma gelen ilk şey, onu gördüğüm ya da bana dokunduğu andaki mutluluk değil de, Semih'le konuşmamı ve gülüşmelerimizi yanlış anlayacağı düşüncesi oldu. Endişeli gözlerle yüzünü tararken, o tam tersi bana rahatça gülümsüyordu. Üstelik öyle bir gülümsüyordu ki yansımasını gözlerinde görebiliyordum.

"A yap bakayım," deyip çenemi kavradı ve başparmağıyla çenemden tuttu. Sonra dudaklarımı ayırdı. "E dilini de yutmamışsın ama neden konuşmuyorsun anlamadım."

"Tim," diyebildim sadece. Şaşkındım. Tek hissettiğim saf şaşkınlıktı. Beni tanımadığı bir adamla konuşurken, üstüne üstlük gülüşürken görüyordu ve tepkisi... Hiçbir şey yapmamak mı oluyordu?

"Sen bana kız..."

"Şu anda kocaman gözlerin ve aralık dudaklarınla küçük bir balığa benziyorsun," deyip güldü. "Lütfen beni arkadaşlarınla tanıştır. Ayıp oluyor."

"Hı?" deyip bir süre kirpiklerimi kırpıştırdım. Bazen insanın umduğu ve bulduğu şeyler arasında bir ışık yılı kadar fark olabiliyordu. İyi ki oluyordu. "Evet!" diye şaklayıp onu, bizi şaşkınlık ve bir o kadar merakla izleyen çiftle tanıştırdım.

Konuşma uzun bir süre Tim'in sesiyle, harika performanslarıyla ve barın kaliteli olmasıyla ilgiliydi. Bense sadece sohbeti dinlemeyi ve Tim'in belimde, arada bir varlığını hatırlatırcasına tutuşunu sıkılaştıran kolunun tadını çıkarmayı tercih ediyordum.

İlgi sırası nihayet bana geçtiğinde Tim, oturduğum tabureyi kendine doğru çevirerek bedenini bacaklarımın arasına hizaladı.

"Bakıyorum bizim Utanmaz Ailesi ortalıklarda yok." Aslı ve Cüneyt'e taktığı lakaba uzunca bir süre güldüm. Nokta atışlarında eline kimse su dökemezdi sanırım. "Sen bir şeyler içmiyor musun?" deyip kaşlarını çattı. Üzerimden bara doğru eğildi. "Lan, Emre! Eylül'le niye ilgilenmiyorsun? Bir içki ikram etsene!"

Daha fazla bağırmaması için kolunu sıktım fakat işe yaramışa benzemiyordu. Emre, Cüneyt'in benimle ilgileneceğini söylediğini anlatmaya çalışırken Tim onu dinlemedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Laklak yapma, içecek bir şeyler hazırla." Yüzüme bakıp, "Alkol alıyor musun?" diye sordu.

"Alkol kullanmıyorum ve lütfen daha fazla bağırma ona."

Yüzünü buruşturdu. "Alkolsüz, Emre!" Yüzüne kaşlarımı çatarak baktım. Bir açıklama bekliyormuşçasına gözlerimi dikip ona baktığımda pes edercesine ellerini kaldırdı. "O benim çalışanım, Eylül. Ve Emre'ye yüz vermeye gelmiyor, sen onu tanımıyorsun. Yaşı küçük, çok yüz bulup şımarıyor. Burada yüzden fazla insana içki servis edebilecek kadar atik olması gerek ayrıca."

"Tamam, haklısın ama..."

Lafımı bölen şey sıcacık avucunu çeneme sarması oldu. Yüzlerimizin hizasını eşitlerken tehlikeli bir şekilde yakın duruşumuz nefes alışverişimi sıklaştırdı.

"Bana surat asma," dedi nefesini dudaklarıma üfleyerek. "Çok çirkin oluyorsun, hayatım."

Zamanında aramızda kavga konusu olan şeyi tekrar gündeme getirmiş olmasının verdiği sinirle homurdanarak, elini çenemden indirip ondan uzaklaştım. Taburemi çevirerek ona arkamı döndüm. Önümde son derece enfes görünen kokteylime bile burun kıvırdım.

Uzun uzun ofladığını duydum. "Affedersin. Sana hayatım dememi sevmiyorsun," derken bu sefer bana dokunmuyor, tam önümdeki bar tezgâhına ellerini dayayarak beni kendi alanına hapsediyordu. "Sana ne dememi istersin? Güzelim?"

Omuz silktim.

"Pekâlâ... Bebeğim?"

Bu sefer suratımı ekşitip omuz silktim. Bunların hepsini eminim birçok kadına söylemişti. Söylediği şekillerde hitap etmesi bana değer katmazdı. Aksine tümü de beni değersizmişim gibi hissettirecek seslenişlerdi.

"Peki ya," derken dudaklarını saçlarımın üstünde gezdirdi. "Eylül'üm desem?"

Kulağıma sürtünen dudaklarına karşılık, tüylerim isyan etmekte karar vermişler ve tek tek ayaklanmışlardı. Ellerim bar tezgâhına tutunurken artık bir şeyler yapması için içimden dua etmeye başlamıştım. Öpsün ya da beni bıraksındı! Herhangi bir şey! Tansiyon ibrenin çok üstünü gösteriyordu.

"Ahhh, demek buna bir omuz silkme yok!"

Nefesi tenimi ürpertmeye devam ederken, "Tim," diyerek isyan ettim. Bu isyanların en tatlısıydı.

"Seni öpmemi istiyor musun, Eylül? Sen evet diyene kadar seni öpmeyeceğim."

Şu durumda kontrol gerçekten bende miydi? Bu Tim'in benim için gösterdiği en büyük iltimastı. Bundan sonra böyle mi olacaktı?

"Evet."

"Seni nerenden öpmemi istiyorsun? Beni oraya götür."

Gözlerimi, içimde yüklü, kontrol edemediğim kadar büyük bir adrenalin eşliğinde yumarak elimi Tim'in başına götürdüm. Onu boynuma doğru çektim ve aynı anda başımı diğer tarafa eğdim.

Saçlarımı omzumdan aşağı tek tek düşürerek boynumu açığa çıkarırken, "Burası mı?" diye fısıldadı.

"Evet," diye soludum beklenti içinde.

Dudaklarının boynumla buluşması, dünyadaki tüm müzik festivallerinin ortak bir kararla bu yıl benim tenimde düzenlenmesine benziyordu. Gürültülü, aynı anda büyüleyici, iç gıcıklayıcı ve hiç bitmesin istediğim... Tenimi öperken kendi kendine mırıldanıyordu. Bu da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

parmaklarımla saçlarını bilinçsizce çekiştirmeme sebep oluyordu. Fazla düşünmemeye çalıştım. Çünkü halka açık bir ortamda, bulunduğumuz pozisyon fazlasıyla uygunsuz kaçıyordu. Sadece uzun süredir bana böyle dokunmadığı gerçeğine tutundum ve tadını çıkardım.

Bir anda beni kendine çevirip elleriyle belimi bir kelepçe gibi sardı. Ellerim yuvasına, boynuna sarıldı. Öylece birbirimize baktık. Dudaklarımız hareket etmiyordu belki ama biz konuşuyorduk. Benim aklım ise, beni başka bir adamla görmesine rağmen kötü hiçbir şey söylememesindeydi. Suratıma korkunç ithamlar da fırlatmamıştı. Canımı yakmamıştı bugün. Aynı şekilde canı yanan bir adam da yoktu ortada.

"Bana kızmadın."

Yarı kapalı gözlerini dudaklarıma dikerek, "Neden kızacakmışım?" diye sordu.

"Ben, tanımadığın bir adamla konuşu..."

Lafımı bitirmeme izin vermedi. Kafasını sağa sola sallarken, gözlerimizi birleştirdi. Bu sefer gözlerimin ta içine bakıyordu. Hem de yürekten...

"Artık... Seni tanıyorum, Eylül," dedi bastıra bastıra. "Bitti."

İçime dolan huzur eşliğinde gözlerimi yumarak gülümsedim. Onu kendime çekip sarılabildiğim kadar sıkı sarıldım. Aslında teşekkür ediyordum. Teşekkür ediyordum çünkü beni tekrar hayal kırıklığına uğratmadığı için. Teşekkür ediyordum çünkü beni tekrar kazanmak için uğraştığı için. *Teşekkür ederim.*

♪ Kalben – Çorap ♪

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 10

Taksi, Pazar trafiğine yakalanmış, ağır ağır ilerlerken başımı memnuniyetle koltuğa yasladım. Tablolarımı satın alan hanımefendiyle tanışmak üzere Günyeli'ye gidiyordum. Oldukça heyecanlıydım doğrusu. Giyinirken bile, güzel bir izlenim bırakabilmek adına iyice düşündüm. En uygun olduğunu düşündüğüm, en sade elbisemi giydim. Beyazın asilliğine sığındım. Rahatsızlık duyduğum tek şey, botlarımın ayağımda olmayışıydı.

Bir önceki geceyi düşündüm. Gerçi aklımdan çıktığı da yoktu ya! Bu, Tim ve benim için bir şeylerin miladı gibiydi. Bana güvendiğini, kontrolü tamamen benim ellerime bıraktığını gösterdiği gündü. Öğrendiğim bu yeni şeyler karşısında heyecanlanıyordum. Birbirimizi sinirliyken yeterince görmüştük. Şimdi mutluyken nasıl insanlardık, bunu görmenin zamanıydı.

Pusula'daki DJ performansı ilk defa olacağı için duyduğu heyecan aklıma geldi. Gergindi üstelik. İnsanlardan nasıl reaksiyon alacağını kestiremediğinden yerinde rahatça oturamadı. Rahatlatmak adına söylediğim şey-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

leri de görmezden geldi. İnsanlar DJ fikrine bayılmıştı. Çoğunluğu öğrenci olmak üzere tüm müşterilere hitap etmesinde, DJ'in de büyük etkisi vardı. Dinlemeyi tercih etmediğim kadar gürültülü de olsa, Pusula'yı tamamen ele geçirdiği yadsınamazdı. Ancak gece bittiğinde ve herkes bu yeni fikre bayıldığını söyleyince derin bir oh çekti.

Benim için sürpriz olan ise DJ'in Tim'in kuzeni olmasıydı. Daha önce ne ailesiyle ilgili bir laf etmişti, ne de herhangi birine denk gelmiştim. Dolayısıyla Tim'in bu aykırı kuzeni Çağan, beni bir hayli sarsmıştı. Birbirine zıt iki insan gibiydiler. Tim ne kadar dışa dönük ve sosyal bir insansa, Çağan tam tersiydi. Biraz burnu havada bile diyebilirdim.

Beni turuncu pikabıyla evime bırakmayı teklif ettiğinde kalbimin gümbürdeyişini hâlâ olanca netliğiyle hatırlıyordum. Gerginlikten yol boyunca kısa cevaplar vermek dışında konuşamamıştım. Sanki en başa dönmüştük. Onun daha rahat olmasının sebebi, tüm kontrolü ve ilişkinin sorumluluğunu benim üstüme yüklemesindendi şüphesiz.

Onu eve davet etmedim. Edemedim. Nasıl edeceğimi bilemedim doğrusu. Eve davet etsem ne olacaktı? Yine küçük, sarı kanepede yatması için ona yastık, çarşaf mı getirecektim? Fakat bir yandan da kollarımı açıp, haydi gel benimle uyu, diyemeyeceğimi de biliyordum. *Offf!* Bir ilişkiye yön vermek bu kadar zor olmamalıydı. Söz konusu Tim iken ilişkimiz bir rubik küpüne benziyordu. Şimdilik ağırdan alıyorduk ve sanırım bu ortak bir karardı.

Telefonumdan saati kontrol ettim, 10'a geliyordu. Eminim şimdi uyuyordur. Heyecanlı ve sinsi bir gülüş eşliğinde Tim'i aradım. Belki duymayacaktı bile ama olsun. Sabah duyduğu ilk ses benimki olsun istiyordum. Uzun uzun çaldı telefon. Tam hattın düşeceğini düşündüğüm ve hiç beklemediğim bir anda telefonu açtı.

"Hmmm," diye homurdanışını gülümseyerek dinledim.

"Günaydın. Uyandırdım mı?"

Birkaç ıstıraplı inlemeden sonra, "Eylül," dedi fazla uyumaktan kısılmış, kalın sesiyle. "Saat kaç?"

"Saat on oldu. Bana günaydın demeyecek misin?"

"İyi de daha gün aymamış ki!"

"Gün altıda aymaya başlıyor, Tim. Kalk haydi," diyerek şansımı denedim. Ki kulağıma ulaşan homurtusu da denemelerimi sonuçsuz bırakacak gibiydi. "Sabahları biraz huysuz musun ne?"

"Beni bir... Mmmm," diye homurdanarak konuşmasına kısa bir ara verdi. "dört saat sonra ara."

"Sesini şimdi duymak istemiştim. Dört saat sonra aramayacağım. Uykunu böldüğüm için özür dilerim," diye mırıldandım bu huysuzluğunun beni şaşkına uğratmasıyla.

"Özür dileme," diye homurdandığı an sözünü kestim.

"Uyandığında ve sesimi duymak istediğinde konuşuruz."

Telefonu kapatıp küçük kahverengi çantamın içine tıktım. Uykuya âşık olduğunu duymuştum. Ben de öyleydim. Fakat benim aşkım sabah yedi deyince son buluyordu. Bir şekilde bu aşkı hastalıklı bir hale çevirmeden, ondan ayrılabiliyordum. Bu kadar uyumasının kendisine zararı olacağını bilmiyor muydu? Oysa ben onunla ilgili her şeyle ilgileniyor, ona zarar veren her şey hakkında endişe duyuyordum. Bunlardan biri ise sıklıkla alkol almasıydı. Sıkıntıyla oflayarak yolun kalanının bir an önce bitmesi için dua ettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Günyeli, etrafı küçük bir ormanla çevrili, tahta oyma tabelalı ve nostaljinin tam kalbi olarak adlandırılan bir antikacıydı. Ağaçlarla bezeli yeşil bir dünyanın efendisi, Harry Potter'daki Barış Yudumuydu. Onun yerine yenisi gelmesi zordu. Kendisinin de bu hali alması, eminim epey bir zaman almıştı.

İçeri derin, sakinleştirici bir nefes eşliğinde girdim. Tahta kokusunun üzerimde böylesine rahatlatıcı bir etkisi olduğunu bilmezdim. Gördüğüm ilk şey, tablolarımın eski ahşap komodinin yanına konmuş olduğuydu. Son yaptığım tabloların hepsi... Sonra, krem rengi bir etek ceket takım giyen hanımefendiyi, Günyeli Amca'nın misafirlerini ağırladığı koltukta, bacak bacak üstüne atmış, kibarca çayını yudumlarken gördüm. Ellerindeki tül eldivenden ve yakasındaki pembe çiçekten tablolarımı satın alan o hanımefendi olduğunu hemen anladım ve yanına kocaman bir gülümseme eşliğinde vardım.

"Merhaba," diye şakıdım. Hanımefendinin adını zamanında Adem Abi'ye sormak aklıma gelmediği için, bir sure ne diyeceğimi bilemeyerek yutkundum. Neyse ki Adem Abi imdadıma beklenmedik bir hızda yetişti.

"Eylül! Hoş geldin, biz de seni bekliyorduk, Suzan Hanım'la."

Artık adını bildiğimden, daha kendimden emin bir gülümseme sardı yüzümü. Suzan Hanım yerinden kalktığında mahcup olarak başımı eğdim ve "İsmim Eylül, Suzan Hanım," dedim. "Sizinle tanıştığıma çok memnunum."

Elimi avuçları arasına alarak, sıkmak yerine şefkatli bir dokunuşla okşadı. "O memnuniyet bana ait, Eylül Hanım. Sanatınıza hayranım."

"Lütfen, Eylül deyin," dedim tam karşısındaki tekli antika koltuğa otururken.

"Bazı insanlara resmiyetten değil, bazen saygıdan dersiniz Bey veya Hanım diye. Lütfen, öyle dememe izin verin."

Alışık olmadığım bu aşırı nezaketten ne yapacağımı bilemedim. Konuşsam yanlış bir şey söyler miyim diye, söyleyeceğim şeyi süzgeçten birkaç kez geçiriyordum. Böylesi bir insana her zaman rastlamazdınız. Tanıştığıma memnun olduklarımdan, hayatımda izi kalsın istediklerimden biriydi Suzan Hanım.

"Pekâlâ, Suzan Hanım. Siz nasıl rahat edecekseniz..."

Adem Abi, üzerinde barok dönemi kadınlarının resmedildiği bir fincanı önüme koydu. Günyeli'de bir fincandan bir daha bulamazdınız. Buradaki her şey kendine has ve tekti.

"Tazecik," diye fısıldayıp yanımdaki ikili koltuğa oturdu.

Çayımdan rahatlatıcı bir yudum almadan önce hafifçe üfledim. Suzan Hanım'ın karşımda heyecanla kıpırdanması, bana sıkça gülümsemesi ve her an konuşacak fakat ne dese bilemez halleri beni iyice mahcup ediyordu. Bal rengi saçlarına uyumlu, kocaman yeşil gözleri vardı. Hafif toplu olması onu iyice sevimli kılsa da asil havasına zeval vermiyordu. Bir orta çağ kraliyet ailesi kadınını andırıyordu.

Birden, "Hiç sergi açmayı düşündünüz mü?" diye sordu.

Hiç beklemediğim bu soru karşısında bir an şaşırıp irkildim. Elimdeki fincanı düşürmemek için, elim titreyerek tabağına koydum. *Sergi mi?* Bu belki de her Resim Bölümü öğrencisinin hayaliydi, bilemiyorum. Fakat he-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nüz yeni mezun olmuşken ve daha kat edeceğim çok yol olduğunu düşünürken sergi açmak, ancak burnu büyüklere yakışırdı.

"Benim için çok erken, Suzan Hanım. Benim daha kırk fırın ekmek yemem lazım sanatımı sergilemem için," dedim onu kırmamak adına nazikçe gülümseyerek. Sözlerimi ve ses tonumu yumuşak tutmam ise tamamen ona hürmettendi.

"Olur mu?" diye atıldı. "Bakın, ben uzun zamandır sanatın içindeyim. Ailemden kalma evimi bir görseniz müze sanırsınız," diyerek zarif kahkahasını bizlere duyurdu. "Tablolarınız asla küçümsenemez! Cemiyetten birçok değerli insana da gösterdim üstelik. Hemen hemen hepsinin onayından geçtiğini rahatlıkla söyleyebilirim."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. *Cemiyet hayatından değerli insanlar* demek... Başıma altın bir talih kuşu konmuş olmalıydı. Tablolarımı hiçbir yüksek kâr elde etme gayesi taşımadan satıyordum ve şansa bakın ki cemiyet hayatından bir hanım tamamen tesadüfen beğeniyor ve satın alıyordu. Üstüne üstlük tüm arkadaşlarına gösteriyor ve o da yetmezmiş gibi onların da beğenisine layık bulunuyordu. Bu asla hayal edemeyeceğim bir şeydi ve başıma gelmişti.

"Bana güvenebilirsiniz," dedi güvenini pekiştirmek için gülümseyerek.

"Bana gülerler."

Elini dudaklarına örterek kıkırdadığında, ellerime indirdiğim gözlerimi şaşkınlıkla Suzan Hanım'a çevirdim. Birkaç kez boğazını temizleyerek kahkahasını küçük bir gülümsemeye çevirdi.

"Affedersiniz ama endişenize gülmemek elde değildi."

Gözlerimi kendimi anlatamamış olmamın bezginliğiyle kapatıp, "Suzan Hanım," diye başladım söze. Fakat kendisi elini kaldırarak beni durdurdu. Bu arada Adem Abi hangi ara oturduğu yerden kalkıp bizi yalnız bırakmıştı, hatırlamıyorum.

"Eylül Hanım, rica ediyorum bana hayır demeyin. En azından bunu bir düşüneceğinizi söyleyin."

Karşımda, yeşil kürelerinde küçük umut ışıltılarıyla bana bakan hanımefendiyi kırmaya cesaret edemedim. Belki düşündükçe fikrim değişmeyecekti fakat yine de isteğini kabul ettim.

Gitmek için ayaklandığımız sırada Suzan Hanım, Adem Abi'ye seslendi ve bir fotoğrafımızı çekmesini rica etti. Yanaklarım kızara kızara Suzan Hanım'ın yanına gittim. Elimi elleri arasına aldı ve pembe çiçeğinin tazeliği, tül eldivenlerinin zarifliği ve yüzündeki narin gülümsemesi eşliğinde fotoğraf çekildik.

"Bunu çerçeveleteceğim," diyerek kıkırdadı.

Onu Günyeli'nin kapısına kadar takip ettim. Adem Abi, onun için taksi çağırmıştı. Taksiye binmeden önce koluna samimiyetle dokunup, "Sizinle tanıştığım için gerçekten çok mutluyum, Suzan Hanım. Hatta bu kadar geç olduğu için üzülüyorum."

"Hayal ettiğimden daha cana yakın ve daha güzelsiniz. Tabloların her birinde sizin naif dokunuşunuzu görebiliyorum, inanın. Size söylediklerimi düşünün, lütfen," diyerek taksinin kapısını açtı. Binmeden önce dönüp, "Tekrar görüşmek dileğiyle," diyerek beni buruk bir gülümseme eşliğinde arkasında bıraktı.

Adem Abi de en az benim kadar ne söyleyeceğini bile-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miyordu. Gülümsemelerimiz birbirimizin aynası gibiydi.

"Garip kadın ama değil mi?"

"Zarif diyelim," deyip güldüm.

Bu sırada saate bakmak için çantama attığım telefonumu çıkardım. Görüşmemden önce sessize aldığım için birçok aramayı kaçırdığımı gördüm. Henüz kimler aramış diye bakamadan telefonumun ekranında tekrar bir arama belirdi.

Tim. *Bir de cambazlığını hatırlatsın diye küçük bir sirk ifadesi.*

"Sesimi on bir buçukta mı duymak istedin?"

"Seni ondan beri arıyorum. Ne on bir buçuğu?" diye soluduğunda kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Telefonlarımı açmadın. Yine ne yaptım?"

Sesindeki bezginlik ve tatlı homurdanmaya dayanamayarak gülümsedim. Kalbimin her an patlamaya hazır bir yanardağ gibi sımsıcak olduğunu anbean hissediyordum.

"Önemli bir görüşmem vardı. Sessize almıştım."

"Bana alınmadın yani?"

Bu saatte uyanmış olmasına rağmen keyfi yerinde olduğu için gülümsedim ve Günyeli'nin dışına yerleştirilen renkli antika koltuğa oturdum. "O kadar da alınmadım."

"Eylül," deyip sabır dilercesine olduğunu anladığım bir iç çekme sesi duydum. "Anlamıyorum. Saat çok erken... Evet ya da hayır de bana."

"Hayır, Timuçin."

"Bana Timuçin diyorsun! O zaman evet mi?"

"Bu konu böyle sonsuza kadar devam edecek mi?"

"Neredesin?" diye sordu konuyu bir anda alakasız bir şekilde bıçak gibi bölerek.

"Mmmm," diyerek düşündüm bir an. Günyeli desem anlamayacağını bildiğimden, "Antikacıda," diye yanıtladım.

"Tam adresi söyle, gelip seni alıyorum."

Sözlerindeki baskın netlik kulağıma ulaşır ulaşmaz vücudumun titrediğini hissettim. Saat onun için sabahın altısı ile aynı anlamı taşıyordu. Fakat o uyumayıp beni almaya gelecekti. Bugün gerçekten olağanüstü bir gün yaşıyordum.

"Şey," dedim silkelenip kendime gelerek. "Kadıköy'de. Adı Günyeli."

"Bulurum," deyip telefonu kapattı.

Telefonu kucağıma koyup ilişkimizin şu an ki haliyle ne kadar yorucu olduğunu düşündüm. Onun için de öyle değil miydi? Hiç aklını kurcalamıyor muydu? Mesela benim aklıma hep şu takılıyordu: Şayet onu biriyle tanıştırmak zorunda kalsam, neyim olarak tanıştıracaktım? Belki de hiç böyle bir sahne yaşanmayacaktı, bilmiyorum. Beni Çağan'la tanıştırdığı gece geldi aklıma. *Eylül* diye tanıtmıştı. *Sadece Eylül.* Gerçi sonrasında beni kendisine çekip sık sık saçlarımdan öpmesi, neyi olduğumu açıklamasını gereksiz kılıyordu.

Telefondaki cevapsız aramaların çoğu Tim'den olmakla birlikte, annemin de aramasını gördüm. Derhal geri aradım. O sırada önüme, bu kez çiçek desenli bir fincan koyan Adem Abi'ye teşekkür ettim. Kendi fincanını da sehpaya koyduğu anda dükkâna giren müşterinin peşinden, o da söylene söylene girdi. Çayımdan bir yudum almıştım ki annemin sesini duydum.

"Kızım?"

"Aramışsın, anneciğim. Önemli bir görüşmedeydim kusura bakma."

"Bir iş görüşmesi mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet," deyip kendi kendime gülümsedim Suzan Hanım'ın güven veren konuşmaları aklıma geldiğinde. "Bir nevi iş teklifiydi." Bir süre boyunca annemden tek bir kelime alamadım. "Anne?"

"İyice oraya yerleşiyorsun sen, değil mi?" diye sordu cansız sesiyle. "Hani gelecektin?"

"Geleceğim," diye atıldım. "İşlerimi yoluna koyar koymaz." Karşılıklı uzunca sustuk. Birbirimize bir şeyleri susarak anlattık aslında. Annemin hâlâ toparlanamıyor, hayatını tek başına idame ettiremiyor olması canımı çok sıkıyordu. Ömür boyu yanında olamayacağımı biliyor olmasına rağmen, her gidişimde ağlaması, gittiğimin ertesi günü ne zaman geleceğimi sorması, babamın evdeki yokluğunu görmezden gelmek için uyguladığı bir yol diye düşünüyordum.

"Özür dilerim, bebeğim. Ben yine bencillik ediyorum," deyip burnunu çektiğinde gözlerinde dökülmeye hazır yaşların belirdiğini anladım. "Haydi, anlat bana. Nasıl bir teklif bu?"

Gönülsüzce Suzan Hanım'dan bahsettim. Dilim bugün yaşadıklarımı anlatıyordu fakat aklım tamamıyla annemin giderek can sıkıcı bir hâl almaya başlayan durumundaydı. Birine bağımlı olmadan yaşayamayacak mıydı şimdi?

"Anne, senin için endişeleniyorum."

"Hayır," diye atıldı fakat sesi güçlü değildi, daha çok yanmadan önce birkaç kez titreyerek ışıldatmaya devam eden lambalara benziyordu. Sonunda yandı. Sessizce ağlamaya başladığında, elimi çeneme sarıp titreyişini durdurmayı denedim. "Özür dilerim. Çok üzgünüm ama toparlanamıyorum, Eylül."

"Anne," diye soludum gözümden engelleyemediğim bir damla yanağıma düşerken. "Kendini bu kadar kapatma, lütfen. Gez, dolaş, yeni insanlarla tanış, başkalarına şans ver. Kendine şans ver."

"Ben hâlâ babanı seviyorum, Eylül."

"Ama anlaşamıyorsun da," diye mırıldandım göğsüme ağır ağır çöken tanıdık bir his eşliğinde. Aklım, Tim'le kavga ettiğimiz zamanlara yolculuk ediyor, sonra o anlara rağmen onu sevmeyi bir kere bile bırakmadığımı bana belge belge sunuyordu.

"Biz hep öyleydik. Ama birbirimizi seviyorduk da. Hâlâ seviyorum," deyip titreyen nefesini ağır ağır içime işlercesine bıraktı. "Birini seviyorsan gitmesine izin vermeyeceksin. Ben bunu bilir, bunu söylerim. Sakın bırakma onu, kızım."

Sanki yaşadığım her şeyi biliyormuşçasına verdiği telkin beni ürpertti. Son cümlesi bam telime dokunmadı, adeta söküp attı. Bir an anneme mi üzülsem, yoksa her an beni bırakma potansiyeli olan bir adamın verdiği korkuyu mu düşünsem bilemedim. En iyi bildiğim şey, beni bırakıp gittiğinde aynı annem gibi düşünüyor olacağımdı.

"Bunu görmeye nasıl katlanacağım ben?"

"Neyi anne?"

"Şeyi," deyip birkaç saniye ne diyeceğini bilemeyince kaşlarımı şüpheyle çattım. Neler oluyordu? Ağlamamak için tüm gücümü üstünde uyguladığım dudaklarım paramparça olmuştu. "Babanı benden ayrı görmeye..."

Başımı ayaklarıma eğdim ve sandaletlerimin içinde parmaklarımı dans ettirerek, boğazımdaki yumruyu yok saymayı denedim. Annemin kaygılı sesini duymasaydım belki beni eğlendirebilirdi. O, konuşmaya devam ederken koca bir melankoli bulutunun bir tek benim tepem-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de yağmur yağdırdığını hayal ediyordum. Eve dönünce bunu resmetmeyi düşündüm.

Güçlü bir korna sesiyle gözlerimi oynayan ayak parmaklarımdan çektim. Tim'in "turuncuyum ve belki de bu şehirde bir taneyim" diyen pikabını gördüm.

Aceleyle anneme, "Kapatmam gerek," dedim. "Lütfen daha fazla üzülme. Özür dilerim, biliyorum söylemesi kolay ama..." deyip ofladığımda acı acı güldü. "Seni seviyorum, anne."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Telefonla konuşuyor olduğumdan Adem Abi'ye sessizce hoşça kal dedim ve pikaba bindim. Telefonu kapatarak çantama atıp, kızarmış olduğunu tahmin ettiğim gözlerimi ve yanaklarımı görmesin diye Tim'e bakmadan, "Selam," diye cıvıldadım.

Saçlarımı karıştırarak iyice önüme çektim. Selamıma cevap vermeyişi beni tedirgin etse de bozuntuya vermedim. Ayrıca hâlâ hareket etmemiştik.

"Neyi bekliyoruz?"

"Yüzüme bakmanı bekliyoruz."

Gözlerimi kapatıp bu şekilde uzun bir süre oturamayacağımı bile bile kendimi kandırışıma güldüm. Kafamı yavaşça ondan tarafa döndürerek kocaman gülümsedim. Zaten insanlar iyi hissetmediklerini ne zaman rahatça söyleyebilmişlerdi ki? Doğru... İyiyim, yalanını kullanarak her zaman.

Kaşlarını çatmış, gözleriyle yüzümü tavaf eder halde buldum onu bakar bakmaz. Gözlerini tenimin altında hissedebiliyordum sanki. Karıncalanıyordu.

"Öyle bakma," diye sitem ettim.

Eliyle yüzümün çoğunu kapatan saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Omuzlarımdan geriye düşenleri özenle, okşayarak önüme bıraktı. Eli saçlarımda kalmaya, küçük şefkatli dokunuşlar bırakmaya devam ederken, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim ama sen uykunu alamamış görünüyorsun."

Birkaç saniye hiçbir şey demeden bana adeta bir matematik sorusuymuşum gibi baktı. Alındım doğrusu. Sonra neyse ki bu konunun peşini bırakarak eliyle kendi yanağını gösterip öpmem için bekledi. Şişmiş gözleri, yeni uyandığı için karmakarışık gözüken saçlarıyla, öpücük bekleyen haline kıkırdamadan edemedim.

Yanağına bıraktığım küçük öpücüğümü beklediğinden daha da uzun tuttum. Tam geri çekilecekken eliyle çenemi sardı ve yüzümü, yüzüne çok yakın bir şekilde sabitledi. Tuzağına düşmüştüm. Ona hiç böyle, bu kadar yakından baktığımı hatırlamıyordum. Gözlerinin elasına karışan, küçük yeşil ormanları işte o an gördüm. Öyle ki her yere dağılmıştı yeşilleri. Bir oradaydı bir burada gözlerinin seyrek ormanları... Ve kocaman siyah bir halka çevreliyordu gözbebeğini. Tam daha fazla âşık olamam derken nerden çıkmıştı gözlerine bu kadar yakından bakmak?

"İyi misin?" deyip gözlerini gözlerime kilitledi. Kaçamıyordum. Ve hapsolmaktan hiç bu kadar hoşlanmamıştım. "İyi değilsin."

Fısıltısı dudaklarıma kuş tüyü hafifliğinde değip geçtiği an gözlerimi kapadım. Yanaklarımın giderek ısındığını hissedebiliyordum. Kırmızı kocaman çileklere benziyorlardı eminim. Çekirdekleri de çillerim...

"İyiyim, Timuçin," diye sızlanırken yanaklarım kaşınmaya başlamıştı. Bu halde kaşıyamıyordum ve sırf bu yüzden ağlayacak hale gelmiştim. Yüzümü buruşturup tutuşundan kendimi kurtarmaya çalıştım. İzin vermedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerimi açıp yalvaran gözlerle baktım ona. "Yanaklarım çok kaşınıyor."

"Zaten kıpkırmızı oldular. Ne oldu ki? Utanacak bir şey de yok," dedikten birkaç saniye sonra kaşlarını kızgınlıkla çatıp, "Lafı değiştiriyorsun," deyip burnunu burnuma sürttü ve kafasını iki yana sallayarak cıkladı.

"Önce yanaklarımı kaşır mısın?"

Ben sabırsızca yerimde sallanırken sonunda vicdanına yenik düşmüş olacak ki başparmaklarıyla nazikçe yanaklarımı okşamaya başlamasıyla, yüzümü kocaman bir gülümseme kapladı. Gittikçe rahatlıyor olmam tamamen fizikseldi. Tim'e yalan söylediğim için minik bir kedi göğsümü tırmalayıp duruyordu.

Ellerimi ellerine, şefkatine yaslanarak sardım. O ise daha çok yanaklarıma odaklanmış kendi kendine konuşuyordu.

"Neden böyle oldu ki? Beyaz tenlisin ya, güneşten mi etkilendin acaba?" deyip gözlerime baktığında, gözlerimi suçluluk duygusuyla kaçırdım. "Güneş kremi sürdün mü çıkarken?"

"Öyle değil," diyerek daha fazla devam etmesine izin vermedim. Yanağımı saran avucunu hafifçe öptüm. "Özür dilerim."

Afalladığına şahit oldum. "Ne için, Eylül?"

"Timuçin, ben yalan söyleyince kaşınıyorum. Bir de yanaklarım kızarıyor, işte gördün."

"Bir dakika," deyip dokunuşunu benden çekti. Ellerimi kucağıma düşürdüm büyük bir iç çekişle. "Bana yalan söyleyemiyorsun çünkü zaten anlıyorum. Ama yalan söylerken kaşındığın gerçeğini tatlı bulduğuma inanamıyorum. Özellikle bana yalan söyledikten hemen sonra! Kızgın olmalıyım," deyip kaşlarını çattı. "Evet, kızgınım."

Parmaklarımla kaşlarını düzeltip, "Yapma şunu, lütfen," diye sızlandım. "Sadece..." Bir an, küçük bir an duraksayıp düşündüm. Tüm olan biteni, annemle babamın durumunu, annemin düştüğü bu aciz durumu, yani her şeyi tüm çıplaklığıyla anlatma fikri bana doğru gelmedi. Belki de kendi korkularımın gün yüzüne çıkmasını istemediğimdendi bu düşünce. Anlatamadım. "Annemi özledim," dedim. Bu yalan da değildi üstelik. Telefondaki sesi, söyledikleri hâlâ kafamın içinde çalkalanıp duruyordu.

"Ne?" diye sordu inanamıyormuşçasına. Sanırım bunu duymayı hiç beklemiyordu.

"Sen gelmeden az önce annemle konuşuyordum. Sesi çok üzgün geliyordu ve..." dedim daha fazla anlatamayıp yarıda keserek. Parmaklarımı gözlerime bastırıp derince, göğsümün ortasındaki kötü düşünceler balonunu gökyüzüne bırakabilmiş olma hayaliyle ofladım.

Önce kollarımı saran sıcacık avuçlar hissettim. Sonra nazik bir ses, "Gel buraya bakalım," diyerek beni kollarına aldı. Burnumun altındaki tene sürtündüm bir kediyi anımsatırcasına. Kollarım tişörtünü sıkıca kavradı aklımdaki tüm korkulara inat. Gitmesine izin vermiyorlardı aklı sıra tişörtünde yumruk olan ellerim. *Güçsüz, aptal şeyler!*

"Burada bir ailem yok benim," diye döküldü kelimeler dudaklarımdan. Kontrolsüzce çıksalar da *hiçbir yere gitme, lütfen* diyorlardı aslında.

"Benim de yok."

"Senden başka ailem yok," dedim.

"Senden başka kimsem yok," dedi bana.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adı İstanbul olan bir cehennemde tıkılıp kalan iki yalnız ruh olduğumuzu anladım o an. Kimseleri olmayan, *birbirlerinden başka sarılacakları kimseleri olmayan* iki yolunu kaybetmiş ruh... Hapsoldukları cehennemde yolculuklarına beraber devam edeceklerdi. Üstelik turuncu bir pikapla!

"Bu Günyeli'yle bağlantın nedir senin?"

Turuncu pikabının camları sonuna kadar açık, rüzgârın sert fısıltısı yüzümüzü okşarken yolculuk ediyorduk. Araba kocamandı. Bazı odalar onun içi kadardı mesela. İçinde kendimi rahat hissettiğim gibi, Tim'in efsunlu ve baş döndüren kokusunu da rahatça içime çekebildiğim tek yerdi turuncu pikap.

"Yaptığım tabloları Günyeli aracılığıyla satıyorum," deyip bana gülümseyerek bakan Günyeli Amca'nın silik hayaline iç geçirdim. "Oranın ilk sahibi Günyeli Amca, ölmeden önce bana kol kanat germişti. Onu hep minnetle anacağım."

"Neden öldü?"

"Kalp krizi," dedim sadece. Kurtarmaya ne kadar uğraştıklarını, sadece bir günlüğüne nefes alıp ertesi günü aldığı nefesi geri verdiğinin detayını vermek istedim. Ne kadar çok ağladığımın da öyle...

Sadece "Hmm," dese de, düşündüğü şeyin ağırlığıyla gözlerine yaklaştı kaşları. İyice çatıldılar. Direksiyonu tutan parmaklarından kan çekildiğine şahit oldum. Birkaç kez boğazını temizleyip yerinde huzursuzca kıpırdandığında nesi olduğunu sormak istedim. Bana müsaade etmeden kendi söyledi. "Babam da kalp krizinden ölmüştü."

Bunca yükü olan bir itiraf beklemediğimden derin bir nefes çekmekten başka karşılık veremedim bir süre. Aklında "senden başka kimsem yok" sözleri çınlarken, gözlerimi onun için duyduğum acıyla yumdum. Kimsesi olmadığı konusunda ciddi olduğu aklıma bile gelmemişti.

"Timuçin," diyerek elimi direksiyonu koparacak kadar sert tutan elinin üstüne sardım. Başparmağımla yumuşacık tenini okşarken biraz olsun rahatladığını ya hissettim ya da hayal gördüm. "Çok üzgünüm. Başın sağ olsun."

Omzunu silkerek sözlerimi geçiştirdi. Bu konunun konuşulmasının ne kadar canını yaktığı, ortadaydı. Canı yanıyordu, *canım yanıyordu.*

Fakat kartlarını açık etmesi de bir yandan bana cesaret vermişti. Alabildiğim kadar aldım onun hikâyesinden... "Peki ya annen?"

Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. Her an konuyu kestirip atacakmış gibi sıkıntılı bir haldeydi. Onu zorlamazdım. Yine de yaşadıkları, onu, şimdiki Tim'i ortaya çıkardığı için, her şeyini merak ediyordum. Acısını, mutluluğunu, öfkesini ve nefretini... Onu o yapan her şeyi...

"Annem kansermiş. O öldüğünde ben beş yaşındaydım. Anneme dair anılarım çok silik. Babamsa ben on bir yaşımdayken öldü. Annem yüzünden işte... Ağır bir depresyondaymış uzun süre, sonraları aklım erince söylediler bana. Kalp krizini tetikleyen oymuş. Sonra beni babaannemler büyüttü. Onlar öldüğünde ben kocaman adam olmuştum. Kocaman dediğim de... On sekiz işte."

O kadar küçük yaşta bir çocuğun başına gelenlere hayret ettim. Kendimi onun yerine koymayı bir saniyeliğine bile başaramadım. Kalbim acıdı çünkü. Annemi babamı kaybettiğimi düşündüm. Bana bir yol gösteren, iyiyi kötüyü öğreten, beni sevgiyle büyüten kimsenin ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

madığı bir hayatı ben düşleyemiyorken, Tim yaşamıştı. Boğazım, hissettiğim acıyla düğüm düğüm oldu. Kocaman gülücüğünün ardında kocaman acılar saklıyordu. En üzüldüğüm de buydu aslında.

"Yani neymiş," diyerek yattığım ölüm sessizliğinden uyandırdı beni. "Aşk öldürürmüş."

Bu, bana göre yanlış olan yargısı, aramıza kocaman bir buz kütlesi fırlatılmasıyla aynı görevi görmüştü. Ortam buz kesmiş, sessizlik korku filmlerini aratmayan bir hâl almıştı. Onunla savaşırdım. Çocukluk anıları onu yaralamamış olsaydı, onunla kılıç kadar keskin sözlerimle savaşırdım. Ancak ne desem boş gelecekti ona. Burun kıvıracak, inanmayacaktı. Bir inançsızı ikna edebilmenin en iyi yolu, göstermekti. Kanıtlamak.

"Bu konuda seninle savaşmayacağım."

"Neden? Sen de mi benimle aynı şeyi düşünüyorsun?"

"Asla," diye çıkıştı içimde aşkı savunmayı canı pahasına isteyen bir yanım. "Sana bunun yanlış olduğunu kanıtlayacağım sadece. Onun için şimdilik susmayı tercih ediyorum."

Pikabın koltuğuna, ortaya serdiğim iddianın büyüklüğü altında ezilerek sindim. Aslında beni asıl sindiren, Tim'in söylediğimi küçük gören tavrı ve dudağının bir kenarının bezgince kıvrılmasıydı.

Eskiden aşka inanmayan insanlara, inanamazdım. Aşk nasıl olmazdı? Aşk, her an gözümüzün önündeydi aslında. Sadece kimileri daha erken görüyordu, kimileri daha geç. Ama öyle ama böyle buluyordu beni bulduğu gibi. Hiç beklemediğim bir anda. Hiç beklemediğim bir şekilde. Sesiyle...

Tim'in durumu ise bunların çok ötesindeydi. Aşkın varlığını kabul edip, kendi bünyesine kabul etmeyen biriydi o. Babasının ölümü onu çok hırpalamış olmalıydı. Gerçi ebet öyle olacaktı. Hayatının demirbaşlarını kaybetmiş, yalnızlıkla çok erken tanışmış bir çocuk adamdı.

Aramızda giderek ağırlaşıp, taşlaşan havayı hiçbir şekilde kıramayacağımı anladığımda, kafamı çevirip geçip gittiğimiz yerleri izledim. Ağaçları, İstanbul'un bana cehennemi anımsatan, karmaşa yaratan insanlarını ve tek güzel şeyi olan denizini. Üzerime karanlık gibi çöken İzmir özlemiyle başımı cama yaslayıp gözlerimi yumdum.

"Evimi özledim." Derin bir nefes aldım gözlerimi aralarken. "İzmir'i."

"Gidecek misin?"

Cümlelerin karakterleri olurdu. O karakteri ise tonlamalar verirdi onlara. Sesler; serzenişler, sızlanışlar, şefkatler, sevgiler, kırılganlıklar ve öfkeler. Bana öyle bir soru sormuştu ki bu iki basit kelimelik soru, yüreğime heybetli bir dağ gibi oturmuştu. Tim'in kalbini kırmam iki dudağımın arasından çıkacak tek bir "evet" kelimesine bağlı gibi hissediyordum o an.

Yüzüne baktım. Bakmam gerekiyordu. Dümdüzdü. İfadesiz görünmek için kendini sıkıyor olmalıydı ki çene kasları oynuyordu aralıksız. Direksiyona sarılı parmakları açılıp tekrar kapandı.

"Gideyim mi?" diye sordum gayriihtiyari. Gideceğimden değildi ya, merak ediyordum yalnızca. Bir gün olur da... Gitmemi ister mi?

Fark ettim ki sorumun cevabı önemli bir bulmaca parçasının eşiydi. İzmir işin bahanesiydi. Hayatından bir süreliğine bile olsa göndermek ister miydi beni, önemli olan oydu işte. Şimdi her şey onun iki dudağının arasındaydı. Bir kez daha beni kırar mıydı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şimdi gitme." Yutkundu sanki boğazına bir şey takılmışçasına zorlanarak. "Ben gitmeden sen sakın gitme."

Hiç beklemediğim bir anda sıcacık bir yaş nazikçe yanağıma düştü, kaydı, çenemi okşadı. Şaşkınlıkla elimi yanağıma götürdüm. Boydan boya silerken gözyaşını, Tim'in aslında çok başka bir şeyden bahsettiğini yeni anlıyordum. Onun için bu konuşmadaki gitmek; ölmek demekti. O, benim ölümümü kaldıramayacağını çok inceden fısıldarken bana, ben ne yapacaktım ya? Yoksa Romeo ve Juliet mi olmalıydı bizden?

Gözyaşımı silip sıcacık yaşıma buladığım parmaklarımı, onun nasırlaşmış parmaklarının arasından geçirdim. Öyle bir sıktım ki gitmeyeceğimi anlasın istedim. Cevabımı ona dokunarak verdim.

Pusula'ya gelene kadar kaşları bir an olsun düzelmedi. Ben de bir kez olsun konuşmadım. Söylenecek sözler bittiğinde, geriye dokunuşlar kalıyordu. Her parmak ucunda bir iyileştirici güç... Benimki Tim'in yıllar önce üzeri dağlanmış yarasına iyi gelmiyordu.

Elinde, kahvaltı için aldığı yiyeceklerin poşetiyle Pusula'dan içeri girerken, benden git gide uzaklaştığını düşünüyordum. Kavgalarımızda bile elimi uzatsam ruhuna dokunabilecek gibiyken, şimdi elimi uzatsam buz kesecekti.

Kahvaltımızı Emre'nin kötü esprileri eşliğinde yaptık. Normalde olsa Emre'yi sırf kafasını şişirdi diye haşlayacak olan Tim, bu sefer sesini çıkarmadı. Emre ise ortamı boş bulunca konuştu da konuştu. Bir terslik olduğunu anladığında ise meraklı ve endişeli bakışlarını benimkilere çevirdi. Gözlerimi kırpıp iyi olmadığını anlattım. *Sakın soru sorma!*

Dalgın dalgın çayını yudumlarken benimle bir kere olsun göz teması kurmadı. Yalnızca doyup doymadığımı, bir çay daha isteyip istemediğimi sordu. Hepsi buydu. Hepsi kalbimi milyonlarca parçaya bölüyordu.

Koluna şefkatle dokunup, "İyi olman için ne yapabilirim Timuçin?" diye sordum.

Ağır ağır çevirdi kafasını bana doğru. Gözleri asla gözlerime değmiyor, çay fincanımı kavrayan parmaklarımda duruyorlardı. Üzüntüsünü sessizliğiyle gösteren insanlar, en çok kırılanlardı aslında. En çok hırpalananlar. Çünkü onlar, içinde kıyametler kopan insanlardı. Kendi cehennemi vardı onların, kendi kendilerini yakan.

"Bunca sene," diye başladı lafına. Camdan bir adam olsa şayet, sesini Tim'in o anki halinden alırdı şüphesiz. "Kendi başıma başa çıktım. Her şeyin altından kalktım. Tek başıma ağladım. Yine tek başıma iyileştim. O zaman sen yoktun, Eylül."

"Ama artık varım," diye atıldım. Varlığımı bir kez daha hatırlatmak istercesine kolundaki elimi sıktım. "Hâlâ alışmadın mı yanındaki varlığıma?"

"On sene, Eylül. Tam on sene. Kimse yoktu. Kimse yaralanma dokunmadı. Bana biraz zaman tanı, olur mu?"

O on senenin yalnızlığı bir anda benim üstüme yıkılmıştı. Haklıydı. Hatta hayatına balıklama bir dalışla dâhil olan beni, belki de gayet iyi idare ediyordu. Tam on sene boyunca âşık bile olmamış bir adam, elbette kimsenin varlığına ihtiyaç duymayacaktı. Peki, bu adam, âşık olduğunu nasıl anlayacaktı?

Arkama doğru elini kaldırarak, "Hakan," diye seslendi. "Abi, şu yeni şarkıları çalışalım. Akorları sahnede olacaktı." Yanağımdan makas aldı. Elleri buz gibiydi. "Sen keyfine bak."

Kendime bir kahve yapmak için hareketlendim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emre'yi öyle bir tembihlemiş olmalıydı ki ben ayağa dikilir dikilmez bir şahin edasıyla atıldı.

"Yenge, nereye?"

Önce ne dediğini anlamadım. Birkaç saniye sonra ise hitabının tuhaflığıyla kahkahalara boğuldum. "Ne dedin sen?"

"Nereye dedim, yenge. Bir isteğin varsa ben getireyim. Ne oldu ki bu kadar komik?"

"Senden iki ricam var. Birincisi koca bir fincan kahve, az sütlü... İkincisi lütfen bana sadece Eylül de. Olur mu?"

İsteklerimin hangisine yüzünü buruşturdu bilmiyorum ama boynunu bükerek kabul etti. "Yenge çok içtendi ama yine de sen bilirsin."

Gülerek yüksek bar taburesine tekrar çıktım ve gitarıyla fazlasıyla meşgul olan Tim'e kırgınlıkla iç çekerek gözlerimi diktim. Kırgınlığım ona değil, onun yaşadıklarınaydı. Parmakları telleri okşarken başparmağındaki metal yüzük güneş eşliğinde gözümü alıyordu. Yüzük takan parmağını bile öpmek ister miydi bir insan? Ben istiyordum ve fazla sevmekten kızarıyordum.

Emre'nin getirmiş olduğu kahveden kocaman, salt ihtiyaç yüklü bir yudum aldım. Kulaklarımı, kalp burktuğu kadar insanı içine çeken bir melodi sardı. Tim'in gün ışığı değen parmaklarının dansına, bir de tok sesi katıldı.

Aç değil açık değilim
Kaçığım çorap gibi taş gününde
Üfüldüm, ezildim
Öldüm de dirildim
Ah, onunde

Verdiği bir nefeslik arada, nefesimi çaldı sanki. Kalbim hızla koşuyor, onun nefesleri çoğalırken, benimkiler tükeliyordu. Bu sese karşı gösterdiğim tepki hep aynı oluyordu.

İçi su dolu odalarda boğulduk cümlelerde
Ayrılmak için aradığım cümle nerde?
Kutularda bavullarda ve kolilerde
Ayrılmak için aradığım cümle hangi çekmecede?

Kalbime o kadar hızlı bir şekilde doldu ki kuruntularım, ne yapacağımı şaşırdım. Bu sadece bir şarkıydı. Öylesine bir şarkı işte! Karanlık kuruntu bulutlarımın beni yutmasına izin vermek istemesem de, bugün Tim'le yaptığım konuşma kendimi bir *cambaz* gibi hissettirmişti. O kadar tehlikeli bir ipin üzerinde yürümeyi denemiştik işte! Sonuç olarak, varlığımı kabullenemediği, tıpkı güneşli bir Haziran sabahı gibi apaydınlık ortadaydı.

Bundan bir sene öncesini düşündüm. Onun haberi yokken, benim yalnızca gözlerimle ona tapındığım günleri... *Bu adamı saatlerce izleyebilirim* diyordum. *Bu adam benim olsa, en sevdiğim çiçeklerime baktığım gibi özenle bakardım ona da. Bir de uykunun kollarına beni, sesinden yapılmış bir kayığın üstünde, kendi elleriyle teslim etmesini isterdim.* Sanki benden haberi yokken daha güzeldi her şey. Mutluluklarım kısıtlıydı belki ama ben yetinmeyi bilen biriydim. Yüzünü her görüşümde çok şükür diyordum mesela.

Onu tanımak, kendi yazdığım masallara benzemiyordu. Orada her şey tozpembeydi. Mutluluk ağaçlarının dallarında mırıldanıyor, el ele dolaşıp dünyada nadir bulunan çiçekleri keşfediyor, danslar ediyorduk. Şimdi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaptığımız ise bir ipte ayakta kalmaya çalışan iki cambazınkinden farksızdı.

Tezgâhın üstünde duran telefonu çalmaya başladı. Elime alarak ona doğru salladım. "Getirmemi ister misin?"

"Kimmiş?" dedi alnındaki teri elinin tersiyle silerek.

"Kayıtlı bir numara değil. Bakacak mısın?"

Ani bir şekilde kaşlarının çatılması ve daha sonrasında sorduğu soru beni gerginlikten yerime mıhladı. Çünkü vücudundaki gergin enerjinin kaslarının her birini sardığı açıkça belli oluyor, beni bile etkiliyordu. Emre bile kulak kabartmıştı.

"Sonu kaçla bitiyor?"

"27 05," dedim avuçlarım terlerken.

Gözlerini kapatıp çok derin ve öfkeli bir nefes verdi. Boynundaki damarın atmaya başlayacağı aşikârdı. Neler olduğunu bilmek isteği içimi kemirse de bunu sormaya cesaretim yoktu. Onu bu kadar sinirlendiren bir telefonun arkasında kimin olduğunu sormak, öfkesini üzerime boca etmesi için yeterli bir bahane olacaktı.

"Sessize al, açmayacağım."

"Abi, ben açayım," diye atıldı Emre. "Ben hallederim."

"Nasıl hallediyorsun, lan?" Bağırışı hepimizi yerimizden sıçrattı. Telefonun susmasıyla beraber sessizliğe gömülen Pusula'da, sesi bir çığ gibi düştü. Gitarını dikkatli olmaya çalışarak yere bırakıp, "Gördük nasıl hallettiğini! Kendini bokun içine batırdın, daha nasıl halledeceksin," diyerek bağırmaya devam etti.

Emre'nin susması, bulaşıcıydı sanki. Kimseden çıt çıkmıyordu; herkes birer heykeli anımsatıyordu bana. Ben de dâhildim buna tabii. Öfkeden kulakları ve boynu kıpkırmızı kesilirken bastığı yeri gümleten adımlarla bar kısmına geldi.

"Ben ne yapacağım peki? Benim yüzümden sen bu-laşt..." Tim'in tek parmağını kaldırması, Emre'nin lafının boğazından aşağı yuvarlanması için yeterliydi. Onu ilk defa bu kadar korkmuş ve aynı anda mahcup görüyordum. Minnettarlık?

"Senin yapacağın tek şey bu adamlardan uzak durmak! Onların muhatabı sen değilsin, anladın mı, koçum?"

"Tamam, abi," diyerek kafasını eğdi ve önündeki temiz tezgâhı ovalamaya başladı. Sanki dokunsam ağlayacaktı.

Tim, yanımdaki bar taburesine çıkıp başını tezgâha vurdu birkaç kez. Yüreğim hop etti. Kolum istemsizce ona uzandı. Elleriyle başını sıktı. Suratının acıyla buruşması oturduğum yerden inip ona sokulmama neden oldu.

"Başın mı ağrıyor?"

"Hmmm," diye mırıldanarak verdi cevabını.

Terli şakaklarını ovan parmaklarına sararak parmaklarımı, "Bana bırak..." dedim, parmaklarımın iyileştirici gücüne olan inancımla.

Kapattığı gözlerini, tıpkı güneşin ağır ağır doğuşu gibi açtı. Gözleri, kalbime doğdu. Kirpikleri çarptıkça birbirine, benim de kalbimde şimşekler çakıyordu. Yutkunduğum sevgimin kalbime dar gelmesinden. Avuçlarımı yanaklarına bastırıp yüzüne yaklaştım.

"Sadece ben uyurken yanımda dur. Uyanana kadar da gitme." Başındaki ağrı gözlerine sel gibi akıyordu sanki. Gözleri tonlarca yük taşıyordu. Sesi de o yükün altında hiç olmuştu. "Çok mu şey istiyorum?"

Kafamı salladım, konuşmadan hayır diyebilmek için.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Haydi," dedi elini uzatıp. "seni, bana kendini ezberlettiğin yere götüreceğim."

Koşulsuzca kabul ettim. Tek bir direniş bile göstermedim karşısında. Beni götürdüğü yeri anımsayınca içimi çekmeden edemedim. Avuçlarımız iç içe geçip ayaklarımız bizi ait olduğumuz yere götürürken kimseleri umursamadım. Tanıdık çarşaflara uzandığımda, tenim evini bulmuşçasına heyecanlanarak karıncalandı.

Tim, gölgesini üzerime bir yorgan misali örtüp dudaklarımı, dudaklarıyla kapadı. Çatısız bir evdi dudaklarım. Dudaklarını her bahşettiğinde bana, evim tastamam oluyordu. Kalbimin demirbaşıydı. Güneşe âşık bir kız olan ben, onun gölgesi olsun yeter diyordum şimdi. O gölgede uyumayı düşlüyordum her saniye.

Dudaklarımızı ayırdı yavaşça. Ela gözleri benimkilerle çarpıştı büyük bir yenilgiyle. Sonra başını karnıma yasladı. Ellerimi kimseler tutamazdı. Kelepçeleseler bile olmazdı. Parmaklarım kaydı ipek saçlarının arasına. Bir çiçeğin kaderi gibiydi saçları. Aynı anda hem yanımda götürmeyi hem de dalında kalmasını isteyip, sonunda tüm isteğimin nazik bir okşayışla son bulmasına benziyordu.

"Babam hep derdi ki; dün dediğin şey tarihtir. Yarın dediğin şey bir gizem. Bugün ise bir hediye... Tabii ben o zamanlar ne dediğini anlayamayacak kadar çocuktum. Anlayacak yaşa geldiğim zamanlarıma nasihat ediyormuş aslında. Ne arkana bak ne haddinden fazla ilerisine. Şu an," deyip yüzünü karnıma iyice gömdü. "olduğun yerin, sana verilen hediyelerin kıymetini bileceksin, doyasıya yaşayacaksın demiş bana yıllar evvel."

Ortamı yumuşatmak için, "Ben senin için bir hediye miyim şimdi?" diye sordum muzipçe.

"Hem de çok kıyak bir hediye! Kâbuslarımın savaşçı prensesisin sen, biliyor muydun?"

"Ne?"

Bir hikâye daha anlatacağını anladığım an, derin bir nefesi içine çekişini duydum. Anlattıkları uykudan önceki nasal gibi gelebilirdi, şayet bir kâbusu anımsatmasaydı yaşadıkları.

"Küçüktüm işte. Yaşıtlarım ne zaman bir sorunla karşılaşsa ağlayarak anne babalarına koşuyorlardı. Ben ağlıyordum ama benim annem de babam da yoktu. Dedem vardı. Bir de babaannem. Ama onlar anne babadan sayılmazdı ya! Onun için kendimce bir çözüm buldum bu işe. Ağladığımı kimseye göstermedim."

Boğazımda konaklayan koca yumrunun varlığına hoş geldin diyerek, ince ince terleyen alnını elimle sildim.

"Ağlarken bana sarılsınlar diye koşacağım annem babam yoktu, ben de hep yatağıma koştum. Yorganıma... Yastığım ne çok ıslandı çocukken! Şimdi memnun bir yanım böyle yaptığıma çünkü babaannem ve dedem beni ağlarken görseler, çok üzülürlerdi."

"Elbette üzülürlerdi," dedim küçük Tim'i hayal ederken. Odasında tek başına ağlayan, yastığını hıçkırıklara boğan küçük bir çocuk düşündüm içim paramparça olurken. "Sana dayanamazlardı."

"Dayanamazlardı," diye mırıldandı varla yok arasında bir sesle. "Büyüdüm şimdi. Ne zaman bir sorunla karşılaşsam ağlayıp yorgun düşerek uyuyakalmak istiyorum. Sonra koskoca yirmi sekiz yaşında adam olmama rağmen, bağıra çağıra annemi babamı aramak istiyorum. Uyku," diye soludu efkârla göğsü şişerken. "güzel bir kaçış benim için. Ama yalnızsam bir kâbustan farksız..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben kovalarım bütün kâbuslarını. Üstlerine kilitlerim kapıları, sonra almam bir daha içeri!"

"İşte benim savaşçı kadınım," dedi uykuya her an yenik düştü düşecekken.

"Ben," dedim göğsüme dar gelen nefesim eşliğinde. "gitmem. Sen gitmeden, ben senden gitmem. Sen uyuyana kadar da beklerim her zaman. Peki sen?" Cevabını almaktan korktuğum soruyu sormadan önce birçok nefes depoladım ciğerlerime. "Sen hiç bırakacak mısın beni?"

Bıçak gibi keskin bir sessizlikti alabildiğim tek cevap. Beni duyuyor mu, yoksa uyuyor muydu? Bunun bile cevabını öğrenmekten korkuyordum. Sessizliği, havada asılı kalan sorumu acımasızca sol yanıma çiviledi.

Boşta kalan elini, avucumla sardım. Buz gibiydi, terliydi de inceden. Geçmişinden bahsederken canının ne kadar yanmış olabileceğini tahmin edebilirdim ancak. Geçmişin izlerinin vermiş olduğu acıyı teriyle atmıştı vücudundan.

Eline daha sıkı sarıldım. Beklemediğim bir anda tutuşuma karşılık verdi.

Elimi sıktı *ben buradayım* dercesine. *Seni duyuyorum.*

Yine de hiçbir söz vermedi bana.

♪ Emre Aydın – Sürpriz ♪

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 11

Gözlerimi karanlığa ve sahiplenici bir çift sıcak kolun yokluğuna açtım. Pusula'daki bu odanın benim için Tim'siz hiçbir şey ifade etmediği ve onsuz adeta bir buzdolabına dönüştüğünü fark ettim. Burası hiç de güzel değildi aslında. Yalnızca daha önce bu odaya böylesine uyanmamıştım.

Kalkıp ayakkabılarımı giydim ve vakit kaybetmeden yukarı çıktım. Hava henüz kararmamıştı fakat Pusula şimdiden masalarını doldurmuşa benziyordu. Emre, ilerideki masaya servis yaptıktan sonra beni gördü. Gözlerini benden kaçırışı, zaten gergin olan ruh halimi sımsıkı bir yaya çevirdi.

"Emre?" Karşıma geçtiğinde beni ilk defa görüyormuşçasına kaşlarını kaldırıp şaşırması beni iyice şüphelendirdi. Neler dönüyordu? "Tim nerede?"

"Ufak bir işi çıktı abimin. Gelecek ama!"

Bar tezgâhının ardına geçerken, ben de onu takip ettim. Taburelerden birine, üzerime karanlık bir gölge gibi çöken iç sıkıntısıyla beraber çöktüm. Emre, ben hariç,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önündeki her şeyle ilgileniyordu.

"Bu ufak işin birkaç saat önceki telefonla ilgisi var gibi geliyor bana. Sen ne dersin?"

"Ben," deyip duraksayarak omuz silkti. "Bilmem. Timuçin Abi, bana hesap vermez. Niye versin ki?"

Sabırsızca yeni uyanmış olduğumdan ağırlaşmış gözlerimi ovaladım. Bir terslik vardı. Bu tersliğin de ufak bir şey olmadığını her şey ele veriyordu. Ve özellikle benden saklanıyordu sanki.

"Bu konunun seninle de alakası var, Emre. Hangi belaya bulaştın da Tim sana bu kadar kızdı?"

"Timuçin Abi, hep kızar ki bana!" deyip güldü. Kahkahası kısa ve titrekti. Daha çok korkak... Yaklaşıyor ve onu tedirgin ediyordum. "Daha fazla üsteleme, Eylül. Benden laf çıkmaz. Abime sor. Bence ona bile sorma! Söylemek isterse söyler zaten. Değil mi?"

Suratım, kafamda canlandırdığım senaryoların büyüklüğü ve tehlikesiyle düştü. Tim'i bir aksiyon filminin başrol oyuncusuna çeviriyordu kontrolüm dışında. Filmin diğer başrolleri olan kötü adamlar, bütün zamanların en kötüleriydi. En kara kalplileri! Bir diğer senaryomsa filmin ortasına düşen başka bir kadındı. Hatta başka bir kadın ihtimalinin daha akla yatkın olduğunu düşündüm. Kadınlar Tim'i severdi, ona hayrandılar. Tim'in de aynı oranda kadınlara taptığı düşünülürse... Yine de dramatize ettiğimi düşündüm. Olayları gözümde fazla büyüttüğümü... Böylesi daha kolaydı.

"Ben gidiyorum," dedim bir anda ve hızla çantamı koluma taktığım gibi oturduğum tabureden indim. Pusula, puslu ve buz gibi bir geceden farksızdı o an benim için. Pusula benim için onun sesiydi. Sesi yoksa, kendisi yoksa boş bir binadan farksızdı. Anlamsızdı.

"Timuçin Abi'ye ne diyeyim?"

Çıkışa doğru yürüdüğüm yolda Emre'nin sesiyle durakladım. Gözlerinde benden özür dileyen bir bakış ve sabırsız bir bekleyiş vardı. Dudaklarındaki gülümseme sanki gizliden gizleye 'aramız iyi, değil mi?' diye soruyordu bana.

"Dikkatli olmasını söyle."

Eve gidene kadar belki de bin defa Tim'i arayıp aramamak arasında gidip geldim. Parmağım bir türlü ara tuşuna basamıyordu. Onun yerine mesajı daha güvenli buldum.

Timuçin, neredesin?

Odama girmeden önce Aslı'nın odasına uğradım. Tırnaklarına oje sürüyordu bomba imha ediyormuş gibi aşırı bir dikkatle.

"Ben resim yapacağım, Aslı. Haberin olsun," deyip çıktım odadan cevabını beklemeden. Bu aramızda 'beni rahatsız etme' demenin başka bir şekliydi.

Arkamdan iyi misin diye bağırdı. Hâlbuki ona bugünkü görüşmemden bir iş teklifi aldığımdan heyecanla bahsetmeliydim. Tartışacağımız şey, benim sergi teklifini kabul edip etmemem olmalıydı.

"Bir şeyim yok!"

Çantamı ve telefonumu da kendimle beraber yatağa attım. Saçlarım sarmaşık gibi yüzüme dolanmış olsa da onları itmek için kılımı kıpırdatmadım. Beklemek çoğu zaman sinir bozucu, ruh halini anbean değiştiren bir eylemdi. Sevgilini beklerdin, heyecanla ve yüreğindeki aşkın sıcaklığıyla. Bir hastanede yakınının durumunu öğrenmek için beklerdin, endişe ve üzüntüyle. Mesajına cevap beklerdin; sabırsızca, pürdikkat ve çirkinleşerek!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu evreleri sakin atlatmak için, saçlarımın arasından gör. düğüm tuvalimin yanına hevesle gittim. Çünkü orada Tim vardı.

Örtüyü kaldırdım ve Tim'in karakalem çizimiyle yüz yüze geldim. Uyuyordu. Yüzündeki ifade tıpkı yeni doğ. muş bir bebeğin etrafındaki her şeyden habersiz oluşu gibiydi. Masumdu. Aynı zamanda mahzun...

Yüksek sehpamı ve taburemi büyük bir hevesle çek. tim tuvalimin başına. Şimdi sabırsızlığım, Tim'i renklen. dirmek içindi. Ona hayat vermek için. Boyalarımı paleti. me özenle sıktım. Fırçalarımı hemen yanlarına dizdim. Banyoya koşarak bir bardak su aldım. Kendi küçük sa. natımı ortaya çıkarmaya hazırdım.

Renklendireceğim resmin heyecanından unutulmuş ve bir köşeye atılmış telefonum çaldığında başım irkile. rek arkaya döndü. Gözlerim mutlulukla kocaman olur. ken yatağa attım tekrar kendimi. Ekranda gözüken sirk işareti yüzümün gülmesine yarayan en küçük ama en etkili şeydi.

"Tim," diye soludum kalbim göğüs kafesime vurur. ken. "Merak ettim seni."

"Bu sefer efendim diye açmadın telefonumu, incin. dim, hayatım."

Hayatım lafını duyduğumda yüzüm buruşsa da, key. finin yerinde olduğunu bilmek beni içten içe rahatlattı. Tabii bunu onun bilmesi gerekmezdi.

"Bana hayatım deme, Timuçin."

Derin bir of çekiş duydum. Sesine gülümsedim. Onu uğraştırıyor olduğuma. Bana gösterdiği sabra, ilgiye. "Ağız alışkanlığı işte affedersin!"

"Tam da onun için bana öyle demeni istemiyorum ya zaten. Ben senin hayatında, bu alışkanlığı sana kazandı. ran kadınlardan olmak istemiyorum. Herkes gibi olmak istemiyorum, Timuçin."

Sessizliği beni şaşırttı. Her zaman hazırcevap ve laf cambazı bir adama göre onu gafil avlamışa benziyor. dum. Hem de sadece dürüst davranarak!

Bana karşılık vermesini beklemeden konuşmaya de. vam ettim. "Merak ettim seni. Ben uyurken gitmişsin."

"Küçük bir işim vardı. Uyandırmak istemedim. Hu. zurlu bir uykuya benziyordu seninki." Nasıl olmasın? diye atılmak istesem de çenemi kapalı tuttum. Gerçek. ten. Gülümsemekten ağrıyan yanaklarıma, parmakla. rımı sardım. Sonra Tim'in sesi tekrar geldi bana. Fakat yanındaki her kimse ona söylediği belliydi. Çok kısık bir haykırıştı. "Ne sırıtıyorsun, lan? Önüne baksana!"

Yürekten gelen bir kıkırdama dudaklarımdan firar etti. "Benim sırıtıyor olduğumu sezemeyeceğine göre... Kim o?"

"Çağan. Tanıştırmıştım, kuzenim," deyip içini çekti dinmeye yüz tutmuş küçük öfkesiyle. "Arkadaşa işim düştü de... Onun yanındayım. Buradan da Pusula'ya ge. çeceğim. Sen evde misin?"

"Evet, sen yoktun. Orada kalmam için sebep yoktu. Emre de çok geveze."

"Merak etme, ben onun kulağını çekerim," diyerek güldü. Gülüşünü hapsetmek istedim. Zihnimin en ücra köşelerine, balta girmemiş ormanlarına o sesi koymak. "Gelmeyecek misin yanıma?"

Tuvalime baktım şöyle bir. İşe başlarsam başından kalkmam imkânsız olurdu. Ve ben bu resmi bitirmek için daha fazla beklemek istemiyordum. Orada öylece tamamlanmamış halde içimi tırmalamaktan başka bir işe yaramıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Resim yapmam gerekiyor. Sen gelmeyecek misin yanıma?"

"Gece 12'den sonra? Bak, bana bir şey söylerken iki kere düşün. Gelirim, Eylül."

"Gel, Timuçin," dedim ona meydan okuyarak. Bir an için kendimi onun karşısında güçlü hissettim. İstiyorum diye gelecekti. İstiyor diye de gelecekti. Bunun karşılıklı olduğunu bilmek içime bir değil, birden fazla güneş doğuruyordu.

"Geleceğim, uyumak için beni bekle."

Telefonu kapatıp, tuvalimin başına göğsümde büyük bir coşkuyla bir balerini taklit edercesine dönerek gittim. Şövalemde duran Tim'e hayali bir öpücük gönderdim. Öpücük gerçek değildi belki ama gönderirken duyduğum hisler kalptendi. Aramıza koyduğu dokunma yasağının gün geçtikçe canımı acıttığını fark ettim. Gerçi o adına yasak demiyor; *kontrol sende* diyordu. Oysa ben onun ansızın öpüşlerini, ihtiyacım olduğunu fark edip sarılışlarını ve yürek hoplatan küçük dokunuşlarını özlüyordum. Bu konuda pes edip her şeyimle ona teslim olmama bir nefes kalmıştı.

Bir paletteki boyalarıma, bir de Tim'in karakalemine baktım. Baktıkça bile içime kelebekler doğarken resmi bitirmekte ne kadar zorlanacağımı düşündüm. Bitsin istiyordum fakat doyasıya da yaşamak istiyordum onu boyarken. Ağır ağır, tadını çıkara çıkara. Örtüyü tekrar kapatıp başka bir ana erteledim resmi tamamlamayı. Masanın arkasına saklayarak, bembeyaz bir tuval oturttum şövaleme.

Resmime başlamadan önce, bir sergi hayaliyle şımarmak için izin verdim kendime. *Bir sergim olsa* diye düşündüm, *Barok Dönemi'ni konu alırdı şüphesiz.* O döneme ait manzara ve natürmort resimleri çok olsa da, tek ya da grup portrelerine de sıkça rastlanıyordu. O dönemin ressamlarından en tutkuyla bağlı olduğum ise Rubens'ti. Aklıma hayatımda yer alan tüm önemli insanları o zamanlara taşıma fikri geldi. Hepsini birer barok dönemi kadını ve erkeği yapacaktım. Fikri düşünmek bile içimi kıpır kıpır ederken, fırçalarımı göğsüme mutlulukla bastırdığım an yakalandım Aslı'ya. Kapının pervazında durmuş, endişeli bakışları bir anda eğlenen bir tavra bürünmüştü. Sayemde gözlerinin içinde sirkler kurulmuştu resmen!

"Seni bu hale," derken parmağıyla uzaktan yüzümü çiziyordu. "ancak Tim getirebilir. Yani sormama bile gerek yok diye düşünüyorum. Haksız mıyım?"

Kafamı eğerek düşünüyormuş gibi yaptım ama cevabı çoktan belliydi. Soru, kolay yerden gelmişti.

"Tam olarak haksız sayılmazsın. Halimin yarısını da içimdeki sanat aşkına borçluyum," diye şakıdım sevinçle. "Aklıma şahane bir fikir geldi ve buna sen de dâhilsin!"

"Ne planladığını öğrenebilecek miyim?" diye sorarken çoktan yatağımda bağdaş kurmuş, heyecanlı gözlerle cevabımı bekler olmuştu.

"Henüz değil. Hatta bittiğinde bile öğrenemeyeceksin."

Kaşlarını çatarak söylediğimi anlamaya çalıştı birkaç saniye. Beni daha önce hiç bu halde görmemesi, şaşkınlığını anlaşılabilir kılıyordu.

"Neler oluyor, Eylül? Büyük hissediyorum!"

İnsanlık için küçük olsa da benim için büyük olduğunu bildiğim adımı, sergi teklifini ve bu teklifin reddetmek için çok güzel olduğunu düşündüğümü anlattım. Teklifi ancak bir aptalın reddedebileceğini, bu sergi saye-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sinde kariyerimde şahane yerlere gelebileceğimi söyleyerek beni iyice motive etti. Büyük proje için, Tim'in çizimleriyle dolu defterin altındaki büyük eskiz defterimi ve kalemlerimi alıp Aslı'nın kahve çağrısına doğru koştum.

Ben ada tezgâhta çizime koyulmuş bir yandan da keyifle kahvemden yudumlarken Aslı'nın ani itirafı beni oldukça şaşırttı.

"Yüksek lisansa başvurdum."

"Ne yaptın?" diye sorarak yinelemesi için ısrar ettim. Çünkü akademisyenlik Aslı gibi kıpır kıpır ve fazlasıyla özgür bir kız için yapılabilecek son şeydi belki de.

Omuz silkti yaptığının arkasında durmaya çalışarak. "Cüneyt'le biraz konuştuk. Akademisyenliğin bana çok yakışacağını söyledi. Bu işin de rahat tarafları olduğunu, kısıtlanmadığımı anlattı." Bir ara kendi kendine sıntınca ben de onun bir yansımasına dönüştüm. "Bana orayı bir karnavala çevirebileceğimi söyledi."

"Doğru söylemiş," dedim onu bir öğretmen olarak hayal ederken. Tüm öğrencilerin bayılarak ve imrenerek izlediği biri olurdu. Enerjisine hayran olmamak elde değildi. "Deli dolu bir öğretmen olursun şimdi sen! Görebiliyorum," diyerek ellerimle havaya puslu düşünce bulutları çizdim. "Hepsini sana hayranlıkla bakarken görebiliyorum!"

Kıkırdayarak heyecanla yerinden kalktı. Bir bardak daha kahve koyarken, "Heyecanlandırma beni, dur!" diye bağırdı. "En çok da annemler sevinecek bu işe."

"Hepsini boş ver de," dedim içimi tatlı bir huzurla çekerek. "sonunda hayatına bir yön verdin. Önemli olan bu!"

Çünkü bana göre nereye gideceğini bilmeyen insanın hazin sonu kaybolmaktı. İnsan kendinde kaybolurdu gideceği yeri göremeden. Kendini tanıyamaz, kuşandığı geçici özgüven pelerini ellerinden alınırdı bir süre sonra. Hayatta bir amacı olmalıydı insanın tam da bu sebepten!

Gece saat 12'yi vurduğunda salonumuzun, küçük sarı koltuğunda iki büklüm bir halde çizim yapıyordum. Televizyonda ilgilenmediğim bir film oynuyordu. Aslı'nın Pusula'ya gidişiyle yalnız kalmıştım. Eh, yalnızlığın da beni bir nebze ürküttüğünü kabul edebilirdim.

Ben kapının çalmasını beklerken telefonumun çalması beni şaşırttı. Tim'in aramasına kalbimdeki gümbürdeme eşliğinde cevap verdim.

"Timuçin, bir şey mi oldu?"

"Aşağı insene," dedi. Sesi neşeli geliyordu. Rahat bir nefesle kendimi ödüllendirdim.

"Kötü bir şey yok, değil mi?"

"Hayır," dedi sabırsızca. "Haydi, aşağı gel."

Üzerime uzun bir hırka geçirip çiçekli şort pijamama aldırmadan aşağı koştum. Beni neyin karşılayacağını tahmin bile edemiyordum. Söz konusu olan Tim'di. Adamın kendisi bir sürprizdi! Fakat beklediğim şey koca bir motor ve birbirlerine sarılan mutlu bir çift değildi. Arkadaşları olduğunu tahmin ediyordum. Yanlarına çekinik adımlarla yaklaşırken uzun hırkamla şortumu, uzun saçlarımla da yüzümdeki utancımı gizliyordum.

"Seni merak edenler vardı. Uygun anı bekleyemediler."

Başımı kaldırıp saçlarımı yavaşça arkaya doğru attım fakat Tim'in elleri onları, yüzüme gelmeyecek şekilde omuzlarımdan aşağı düşürdüler. Şımarıkça gülen yüzüne bakarak 'neler oluyor' dercesine, eğlenerek gülümsedim.

"Bunlar Gökdeniz ve Güneş. Hayatımın vazgeçilmez parçaları."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tanıtışına duyduğum hayranlıkla, göğsüm heyecandan sıkışırken çevirdim bakışlarımı. İkisinin de yüzünde aynı sabırsızlık, heyecan ve mutluluk vardı.

"Selam, Eylül," diyerek elini çeviklikle uzatan Gökdeniz'e bir an ne yapacağımı bilemeyerek baktım. Gülümseyerek uzattığı elini sıktım. Güçlüydü, tanıştığına memnun olduğunu tokalaşmasıyla anlamıştım. Uzun boyluydu. Çok uzun. Mavi gözlerinin aşkla parladığına yemin edebilirdim. Benimkilere çok benziyordu. "Şu an resmen tanışıyoruz belki ama ben seni Timtim'den tanıyorum zaten. İkimizi çok önce tanıştırdı aslında senden bahsederek."

"Öyle mi?" Şaşkınlıktan konuşamıyordum ve birilerinin benden çok konuşup durumu gariplikten kurtarması için dua ediyordum. Ki bunu Gökdeniz üstlenmiş gibiydi. Hem de en yanlış yolla...

"Aşkım baksana," diyerek sevgilisine döndü hevesle. "ikisi de bir zamanlar benim sana güldüğüm gibi gülmüyorlar mı? Demiştim sana!"

Yanaklarımdaki ısının yükselerek kulaklarıma sıçradığını hissedebiliyordum. Onların tam tersi olan buz gibi ellerimi kulaklarıma bastırmamak için kendimle savaştım.

"Kimse senin gibi gülmedi bana. Seninki apayrı," dedikten sonra elini bana uzattı Güneş. "Aşırı dürüstlüğü için üzgünüm. Ben Güneş."

Samimiyetle sıktım elini. "Eylül. Çok memnun oldum tanıştığımıza," deyip duraksadıktan sonra motoruna tembelce yaslanan Gökdeniz'e ve sırtını sevgilisinin göğsüne yaslayan Güneş'e bakarak, "ikinizle de," dedim.

Ancak Tim'in sahiplenici tutuşunu belimde hissettiğimde rahatlayabildim. Saçlarım koluna değerken derin bir nefes aldığını duydum. Sesinde, dostluklarına duyduğu güven ve gurur vardı bana onları anlatırken.

"Gökdeniz'le Pusula'da tanıştık. O zamanlar çılgın bir motor yarışçısıydı ve düzenli olarak grubuyla demlenmeye gelirdi." Güneş'e imalı bir bakış atarak devam etti. "Şimdi yapamaz tabii! Evinin erkeği o!"

"Evli misiniz?" diye sordum.

Sorum karşısında; Tim'in tepkisi kahkahalara boğulmak, iki aşığın tepkisi ise hüzünle iç çekmek ve karşılarında katılarak gülen Tim'e surat asmak olmuştu.

Sonunda Gökdeniz, "İstemek başarmanın yarısı derler ya. Biz yarı evliyiz bence," dediğinde artık herkes gülüyordu.

Timuçin sıcak nefesini üfleyerek kulağıma fısıldadı. "Güneş'in babası evlenmelerini istemiyor. En azından henüz istemiyor. Evlenmeleri için 20 yıl biçti."

Ellerimi şaşkınlıkla dudaklarıma kapayıp gülümsememi gizlemeye çalıştım. Çünkü bu bizim tarafımızdan absürt komedi, onların tarafından ise katıksız trajediydi.

"Rahatladın mı, abi? Gördün işte Eylül'ü, al!"

"Hem de nasıl! Gördüm de... Kız buralı değil bence abi!"

Neye istinaden böyle dediğini anlamamıştım ama Tim sessiz bir baş onayının ardından, daha çok kendi kendine olduğunu düşündüğüm bir şekilde mırıldandı.

"Bazen ben de onu bu dünyaya yakıştırmıyorum."

"Aramıza hoş geldin, Timuçin!" diye şakıyan, Tim'in kolunu dürterek kocaman yeşil gözleriyle etrafına ışık saçan Güneş'ti.

"Al birini vur ötekine! Haydi, dağılın artık! Rahat bırakın bizi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama kahve!" diye atıldım. Parmağım evi gösterircesine yukarıya bakıyordu. "Kahve yapsaydım size. Ayıp oluyor."

Gökdeniz büyük bir ciddiyetle, "Karşında bir iş kadını ve bir iş adamı görüyorsun," dedi. "altıda kalkıyorlar. Gitmemize izin verirsen şimdilik, bizi mesut edersin."

"Tamam, ama daha sonra..."

"Daha sonra Timuçin seni bize getirecek," diyerek araya girdi Güneş. "Değil mi?"

"Henüz ev gezmesi hizmetimiz yok. Daha sonra. Çok sonra!"

İki sevgili, şaşaalı motorlarıyla tozu dumana katarak uzaklaşırken, ben üzerimdeki işe yaramaz ince hırkanın altında soğuktan titriyordum. İçeri girene kadar Tim, kollarımı ve sırtımı ovuşturdu. Kendini benim önüme, soğuğa karşı siper etti. Eve girip de küçük sarı koltuğumuza yerleşene kadar kimseden çıt çıkmadı.

Gözlerimiz bir şekilde uyuşukça televizyondaki saçma bir filme takılmıştı. O koltukta oturuyordu, ben de onun bacaklarının arasında yerde. Elleri saçlarımın arasında bir şeyler yapıyordu. Örüyor, yeniden bozuyor, elleriyle tarıyordu.

"Beni uyutmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır," dedi benimkine nazaran canlı sesiyle. "Dur dikkatimi dağıtma, saçını örmeye çalışıyorum!"

Dudaklarıma görünmez bir fermuar çekerek televizyondaki aksiyon filmine odaklanmayı denedim. Bir yandan konsantrasyonuna, kendi kendine "Hah, oluyor galiba," diye söylenişlerine sırıtıyor, bir yandan da rahatlatıcı dokunuşunun tadına varıyordum. Saçlarımla işi bittiğinde, "Bak bakalım, nasıl görünüyorlar," dedi heyecanla saçlarımı omuzlarımdan önüme atarak.

İki yandan ördüğü saçlarımı ellerimle yoklayarak ayağa fırladım. Ellerimi iki yana açarak oyuncu bir tavırla gülümsedim. "Sen bak bakalım! Beğendin mi beni böyle?"

Dudakları muzipçe kıvrılsa da gerçekten düşünüyormuş gibi bir oyunun içine girdi. Ayak uydurdum, sabırsızca bekledim. "Bir de saç bandını mı taksan, diyorum? Öyle baksam sana."

İşaret parmağımla beklemesini işaret edip koşarak odama gittim. O kadar çok saç bandım vardı ki öylesine birini seçebilirdim. Fakat elim, beni ilk gördüğü gece taktığım taşlı banda gitti. Aynanın karşısında bandımı alnıma indirirken, eğri büğrü ördüğü saçlarıma bakıp gülümsedim içim içime sığmayarak. Tekrar soluğu, koşarak yanında aldım. Etrafımda birkaç tur dönerek, oyunu eğlenceli kıldım.

"Nasılım? Ben çok beğendim. Artık böyle çıkabilirim dışarı!"

Yüzündeki sırıtışa, saç bandımı gördüğünde dişlerini dudağına geçirişi de eşlik etti. Bu esnada olduğum yerde küçük kız çocukları gibi sallanıyordum. Boğazını temizleyerek ciddiyet kazanmaya çalıştı. Sakallarını sıvazladı önce.

Sonra, "Böyle çıkarmam seni dışarı," dedi. "On sekiz yaşını yeni almış gibi görünüyorsun. Sonra beni ayıplarlar. 'Şu koca adama bak, gencecik kızı kandırmış,' derler."

Kıkırdayarak kucağına koştum. Anında sardı beni güçlü kolları. Beni her ne olursa olsun koruyacaklarına yemin etmiş gibiydiler. Sakallarını okşarken ben, gözlerinde oyunun bittiğini anlatan bir ağırlık vardı. Sessizleşmişti öylece.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yaşlı mı hissediyorsun yoksa?" diye takıldım neşesi yerine gelsin diye.

"Artık çocuk gibi hissetmek istiyorum kendimi."

Tam da bunu söylerken küçük bir çocuktan farksızdı aslında. Her çocuktan farkı; kayıp, eksik bir çocuk oluşuydu. Çocuk olmayı sonradan öğrenecek olmasıydı. İçime sığmayan bir şefkatle konuştum.

"Bir anlaşma yapalım seninle. Babalık yap bana, hiç sahip olmadığım abim ol, ara sıra annem gibi kız bana, küçük kardeşim gibi sataş! Her şeyim ol! Ve izin ver," dedim elimi kalbine uzatırken. "her şeyin olayım. Annen olayım çocukluk yap bana. Küçük kardeşin olayım, imrenerek bakayım sana. Baban olayım, koruyayım tüm kâbuslarından."

Zaman kavramını kaybettiğimiz o süre boyunca öyle bir baktı ki bana, aklım gitti. Gözlerinin bir anda parıl parıl, küçük kürelere dönmesini hayranlıkla izledim. Ağlayacak mıydı? Onun yerine kolunu boynuma dolayıp, başımı kalbinin üstüne koydu. Saçlarımdan öptü defalarca. "Ah," dedi uzun uzun. "Ah, Eylül!"

Sonra derin bir sükût eşlik etti bize. Üstünü örttük mahrem konuşmamızın, hiç olmamış gibi... Ama asla unutmayacaktık bu sözü, bu anlaşmayı. Ortadaki yuvarlak sehpaya uzatılmış Tim'in bacaklarının üzerinde benimkiler vardı. Başım tam kalbinin attığı yerdeydi. Elim, çenesinde tembel küçük dokunuşlarla geziniyordu."Arkadaşların çok eğlenceliler," diye mırıldandım sıcak göğsüne doğru. "Çok da âşıklar."

"Fazlasıyla! Onların bir araya gelişi bir işkence! Hiç açmayalım o konuyu, daralıyorum."

"Beni onlarla tanıştırdığın için çok mutluyum. Teşekkür ederim."

Göğsü mutlu bir iç çekişle yükselip alçalırken, "Yavaş yavaş hayatıma sızıyorsun ya hani..." diye soludu. Kalbim teklerken, bakışlarımı, onun şimşek olup benimkilere çakan gözlerine kilitledim. "Korkuyorum bazen. Kontrol edemiyorum."

"Rahatsız mı oluyorsun bundan?" diye sorarken sorunun cevabına karşılık kulaklarımı kapatmak istedim. Elim, sakallı çenesinde dondu kaldı.

"Rahatsız olduğum şey, bu durumdan rahatsız olmuyor olmam. Aksine o kadar rahatım ki... Sen ve ben hep varmışız gibi..."

Gözlerimi huzurla yumarak gülümsedim. Kucağına oturdum büyük bir kararlılıkla. Ama en çok özlem duygusunun büyüklüğü altında ezilerek... Ellerimi yanaklarına sararak dudaklarımdaki nefesi onunkine verdim. Onun nefesi benimkine karışırken, "Al beni, ne yaparsan yap," diyerek alıntıladım geçen günlerde Pusula da söylediği şarkıyı. "Al."

Gözlerinde başlayan fırtına içindeki bir şeyleri deviriyordu. Kırıyor, parçalıyor, doğrusu savaşıyordu. En sonunda devrilen iradesi oldu. Dudakları, dudaklarımı sertçe kavradığında, karşılık olarak saçlarına tutundum. Öpüşünde zarafet aramak delilikti. Saf bir şehvet dudaklarımız arasında dalgalanıyor, dillerimizin kıyısına vuruyordu kendini.

Bedenlerimizi koltuktan kaldırıp, dünyada görüp görebileceğim en muhteşem sirkin yolunu tuttuğunda, bacaklarımı onu hiç bırakmamaya yemin etmişçesine sardım etrafına. Sımsıkı tutundum. Kalbimle tutundum ona her şeyden önce. Ve bu gece ilk defa onun da bana tutunduğunu hissettim.

Dudaklarıyla tutundu. Elleriyle, bacaklarıyla, tüm be-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

deniyle sonra... Sardı beni kozasına o gece. Bir kez daha büyüdüm kollarında, kelebek oldum çıktım.

♫

Güne, yürümeyi yeni öğrenmiş ve bunun ne kadar da eğlenceli olduğunu keşfetmiş bir kuzu gibi başladım. Yürümüyor, sekiyordum adeta! Her zamankinden daha erken bir saatte, içimdeki kıpırtının beni dürtmesiyle uyanmıştım. İlk kahvemi içerken gün doğumunu zihnimin en güzel köşelerine çektim.

Odamdaki sandalyeyi Tim'i görebileceğim bir noktaya koyup, yalnızca onu çizdiğim küçük defterimi çıkardım. Karşımdaki görüntünün daha sade ve silik bir halini karakaleme çevirdim. İşim bittiğindeki o kaçınılmaz gülümseme çoktan dudaklarımı çevrelemişti bile. Bu sefer altüst olmuş saçlarına uzanan hayali bir el de çizmiştim. Çünkü biraz sonra tıpkı o el gibi ben de saçlarına dokunup, asi tutamlarını parmaklarımın arasında hissetme isteğime karşı koyamadım. Çizimimin üstüne bugünün tarihini atarak onu çekmecemin en ücra köşelerine sakladım.

Bana dün geceyi unutturmayan kokusu, benimkine karışmış, ait olduğum adamı işaret ediyordu. Yastığıma burnumu sürttüğümde yarısı ben, yarısı sevdiğim adam kokuyordu. Belki de duyup duyabileceğim en harika koku...

Saat, 9'u gösterirken, çayı demleme ve yavaş yavaş Tim'i uyandırma vaktinin geldiğini düşündüm. Tek başıma yapabileceğim her şeyi yapmış, her şeyden fazlasıyla sıkılmıştım. O esnada telefonum çaldı. Babamın ekranda beliren yüzüne karşılık özlemle iç çektim.

"Babacım, günaydın!"

"Günaydın, kızım. N'aber?"

"Her şey iyi baba," diyerek salondaki tekli koltuğa yerleştim. "Bir sıkıntı yok. Sende durumlar ne? Davaların bitti mi?"

"Hafifledi diyelim," diyerek içini bıkkınlıkla çekti. İşleri bu kadar yoğun olmasa, çoktan yazlığa atmıştı kendini. "Hayatında neler oluyor? Anlat bakalım. Beni aramadığına ve İzmir'e gelmediğine göre bir şeyler oluyor demektir."

Her şeyi düşündüm. Tim'i, bir sergimin olması ihtimalini ve Suzan Hanım'ı... Dile getirdiğim tek şey, "Evet, inanılmaz bir iş teklifi aldım," demek oldu. Tim'den bahsetmek elbette güzel bir hamle olmayacaktı. "Onun için çalışıyorum, baba. Harıl harıl resim yapıyorum bu aralar."

"Annenle savaşmama değdi o zaman. Bu güzel haber!"

"Annem demişken," diyerek göğsüm daralarak ofladım. "iyi mi baba? En son konuştuğumda çok kötüydü."

Birkaç saniye nefesini dinledim babamın. En az benim kadar üzüldüğünü biliyordum. Annemin zayıf psikolojisi kendine bile tahammül edemiyor gibiydi son zamanlarda.

"İyi olacak. Ben onun yanındayım. Sen endişelenme, yalnızca işine odaklan."

Telefonu kapattığımda ve yalnızlık daha da sardığında bedenimi, kendimi koşarak Tim'in yanına attım. Birkaç kez seslendim. Alnına düşen saçlarını düzelttim; kirli sakalını elimin tersiyle şefkatle okşadım. Bunlar uyanmasını değil, mırıldanarak daha çok mayışmasını sağladı. Yatakta hoplamaya başladığım an gözlerini zar zor açtı. Kalbim bu görüntüye bilmem kaçıncı kez şahit oluyordu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fakat hep ilk kez görüyormuş gibi tepki gösteriyordu.

"Eylül?"

"Uyandın mı gerçekten?"

"Uyanmak istemiyorum," diye sızlanarak başını yastığıma gömdü ve derin bir nefes aldı.

Sırtına sarıldım, çenemi omzuna dayayarak kapalı gözlerini görünce mızıldandım. "Yapma, Timuçin! Bak çay demledim sana."

"Saat kaç?"

"Dokuzu biraz geçiyor," deyip sızlanmasını dinledim. Adeta acı çekiyordu. Fazla uyumasına izin verip günü kaçırmasını istemiyordum. Tamamen iyi niyetliydim. "Benim için uyanır mısın?"

Kendini zor bela bana bakmak için döndürdü. Gözleri şimdi tam anlamıyla açık ve çakmak çakmaktı. Eli nemli saçlarıma uzandı ve bir tutamını burnuna götürüp derince kokladı. "Çok güzel," diye mırıldandı kendi kendine. "Senin için uyanırım. Neler yaptırıyorsun sen bana be kadın!"

Oldukça içten olduğunu gösterdiği gönüllü protestosuna, gülerek karşılık verdim. Elinden tutup çekiştirirken, "Sana sağlıklı bir uyku düzeni kazandırıyorum mesela," diyerek oyunu sürdürdüm.

Kahvaltımızı huzurla dolu sükûnet balonumuzda yaparken, Cüneyt'in tembelce saçlarını karıştırarak mutfağa gelmesiyle gözlerimiz konuşmayı bıraktı. Dudaklarında uyuşuk bir gülümseme eşliğinde tam karşımıza oturarak günaydın dedi.

"Abi, iyi gördüm seni."

"İyiyim çünkü çok şükür. Seni de iyi görüyorum. Her gün buradasın bakıyorum." Tam Cüneyt buna karşı bir savunmada bulunacakken lafı boğazına dizdi. "Hayır, madem hep buradasın, benim bar tezgâhımdan ne istiyorsunuz lan?"

"Offf, bıkmadın! Israrla aynı muhabbet!" deyip söylenerek sevgilisinin yanına oturan Aslı, Tim'in sözlerine uyanmış olmaktan memnun olmamıştı. Oldukça da haklıydı. Dirseğimle Tim'i dürtsem de karşılığında kirpiklerinin birbirine inanılmaz bir ahenkle çarpışını almıştım.

"Hah, Edepsiz Takım tamamlandı!"

"Sanki siz beraberken Gulliver'in Gezileri'ni anlatıyorsunuz birbirinize, abi!" diyen Cüneyt gülerek omzundaki sevgilisinin başına güçlü bir öpücük kondurdu.

Tim "I-ıh" dedi. "Ben Eylül'e Harikalar Diyarı'nı anlatıyorum. Fakat benimkinin içinde Alice yok."

"Timuçin!" İsyan ederek gözlerimi büyüttüm. Cambazlığının insanı nerede ve ne zaman vuracağı hiç belli olmuyordu. Cüneyt buna kahkahalarıyla eşlik ederken, ben domatese dönmekle meşguldüm. Neyse ki konunun üstünde durmayarak, Cüneyt'e kahvaltısını çabuk etmesini söyledi.

"Pusula'ya yeni aldığım elemanlar gelecek bugün. Dört kişi. Sen de ol yanımda, tanış hepsiyle."

"İş tanımları nedir, patron?" derken Cüneyt'in gözlerinden geçen huzursuz kıpırtılara anlam yüklememeyi denedim.

"Bir güvenlik görevlisi, bir barmen, bir servis elemanı ve bir temizlik görevlisi... İş yükünüzü hafifletecekleri kesin. Sizi düşünüyorum çocuklar!"

"E, iyi yaptın aslında, abi. Sayende Pusula akşamları cehennem kuyruğuna benziyor. Baş etmekte güçlük çekiyorduk."

"Evet," diyerek soluğunu saçlarıma üfledi Tim. Tek kolu, bana, hayata tutunurcasına sarılıydı. Ne olduğunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bilmiyordum ama o an ihtiyacı olan, dokunuşuna karşılık almak gibi geldi. Elimi, boştaki eline sararken, yanında olmaktan başka bir şey düşünmüyordum. "Bundan sonra her şey iyi olacak diye umuyorum."

♫

Ertesi gün Günyeli'de Suzan Hanım'la buluştuk. Ona sergi teklifini kabul ettiğimi ve başladığım projeyi anlattım. Barok Dönemi'nden o da en az benim kadar büyüleniyormuş. Fakat tanıdık yüzler çizeceğim için portrelerin satılmamasını istediğimi söyledim. Memnuniyetle kabul etti. Grup portrelerini, manzara ve natürmort resimlerini satabileceğimizi söyledi. Bir de bana serginin açılışını duyuracağı küçük bir parti vereceğinden bahsetti. Sosyeteye yeteneğimi kanıtlamak amacıyla, kendi evinin büyük bahçesinde resimlerimi sergilemeyi planlıyormuş. Muhakkak orada olmamı ve davetlilerle tanışmamı rica ettiğinde, onu geri çevirmem imkânsızdı.

Dönüşte Pusula'ya uğradım. Girişte, simsiyah giyinmiş, çok uzun boylu ve yapılı bir adam duruyordu. Kulağının içinde siyah bir cihaz olduğunu gördüm. İçeri girerken gerilsem de, adam bana tanıyormuş gibi başıyla selam verdi.Tim, sahnedeydi, parladığı yerde. Gitarını akort ederken, öylesine odaklanmıştı ki ona yaklaştığımı görmedi. Emre'ye sessiz olmasını tembihleyerek gülümsedim. Sahneye çıkıp arkasından dolanırken gitarından yüreğe dokunan birkaç nota fırladı. Onu korkutmamaya özen göstererek, sırtına sarılıp var gücümle ve var olan aşkımın her zerreciğiyle, saçlarına kocaman bir öpücük bıraktım. Omuzlarından aşağı, bir perde gibi çevreleyince sarı saçlarım yüzünü, dönüp kimim diye bakması gerekmedi elbette. Beni bir şarkıyla karşıladı sadece benim duyabileceğim bir şekilde.

Ne güzel sürpriz bu böyle, hoş geldin
Boş ver çabalama, konuşmak zorunda değilsin
Hem hareketlerinden,
Küçücük mimiklerinden kalbini okurum ben

Sıntarak şakağından çenesine kadar öptüm onu. Aşkım içimden çağlayıp kaburgalarımı zorlarken gitarını bırakan ellerinin yanaklarıma kapanışıyla ödüllendirildim. Dudakları dudaklarımı tutsak ederken her şeyimle bu ana tutundum.

"Mutlusun bugün."

Ela gözleri karşı koyamayacağım kadar güçlü bakarken, bakışlarını geri çevirmem imkânsızdı. "Bir sergim olacak. Bana özel, yalnızca benim eserlerimin yer alacağı bir sergi!"

Aniden oturduğu taburesinden kalkarken, beni de kucaklayarak kaldırdı. Sahnede, kollarının arasında, döndürürken, "Ah, işte bu kutlanır!" diye bağırdı. "Emre, Eylül'e güzel bir kokteyl hazırla! Sanatının değer görmesi şerefine!"

Beni kucağında bara kadar taşıdı. Etraftakilerden utanarak, beni yere indirsin diye ayaklarımı sallasam da, bir yanım sevinçten çılgına dönmüştü. Henüz kokteylimden bir yudum almışken girişte duran güvenliğin gölgesini üzerimde hissettim.

"Timuçin Bey, iki dakikanızı alabilir miyim?"

Timuçin dışarı çıkmadan önce yanağımdan makas alarak hemen döneceğini söyledi. Çıkarken omuzlarının gerildiğini gördüm. Emre'nin yanında barda duran yeni

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

barmene çekinerek gülümsedim. Tim'in yaşına yakın olduğunu tahmin ediyordum. Sahiden de Tim'in dediği her yerde bir eleman vardı. Bilmiyorum, bu kadarına gerek var mıydı fakat Tim'in bir bildiği olduğunu düşündüm.

Yanıma gelirken telefonunun çalmasıyla duraksadı. Aramayı, açmadan sonlandırarak yanıma geldi ve sıkıca sarıldı. Beni, kendisiyle beraber kocaman bir endişe balonuna bindirdiğini hissettim.

"Her şey yolunda mı?"

Omzumla boynumun birleştiği noktayı içine çekerek öptüğünde başka şey düşünemez oldum. Koklayarak öpen adamları seviniz. Çok seviniz!

♫

Sergim için çizdiğim iki karakalemi bitirmenin haklı gururu ve sevinciyle, midemdeki mutluluk kelebeklerini hatırlatarak uçuşan çiçekli eteğimle çalan kapıya doğru koştum. Zaman öğleden sonra 4'ü gösterdiği için beklediğim hiç kimse yoktu. Özellikle Tim'i görmeyi beklemiyordum.

Yüzümdeki şaşkınlık ifadesi silinip yerini ışıl ışıl bir gülümsemeye bırakırken, "Tim, bir şey mi oldu?" diye sordum. "Sen bu saatlerde provada olursun genelde."

Kotunun arka cebinden çıkardığı şeyi ellerime bıraktı. "Artık öğrenmenin zamanı geldi."

Gülümsememin üzerini gecenin karanlığı örttü, sanki bir anda kayboldu. Ben de düşüncelerimin arasında kayboldum. Ellerime tutuşturulan hamilelik testini yüreğim daralarak sıktım. Karton kutu avuçlarımda buruş buruş olurken, Tim'e bana başka bir şey söylemesi için baktım. Umut verici bir şeyler. Yanımda olduğunu hissedebileceğim bir şeyler. Fakat yoktu. Bomboş bakıyordu.

Daha fazla yüzünü görmeye katlanamadığım an arkamı dönerek banyoya koştum. Kapıyı arkamdan kilitleyerek aynadaki aksime fırlattım kutuyu. Yaptığım saçmalıktı! Hayır, hayır, asıl saçmalık bu kadar önemli bir şeyi unutup kendimi çabucak aşk balonuna atmamdı. Balonu tutan, gitmesine izin vermeyen şey ise bu küçük kutuydu işte. Bir ihtimal.

Kaçamayacağımı biliyordum. Tim'i kapının arkasında hissedebiliyordum. Güç bela, titreyerek testi yapmayı başardım. Beklemek ise o an dünyanın en korkunç işkencesiydi bana. Tim'in kapıyı tıklatan parmaklarının sesi, kafamın içinde yüz katı bir güçle geri yankılanıyordu. O, adımı seslendikçe sabırsızlığım artıyordu. Baskı. Baskı, görünmez elleriyle ciğerlerimi boğuyordu.

Ellerimin arasında tuttuğum ve kırmaktan korktuğum testin üzerinde silik tek çizgiye bakarken güçlü durmaya çalışarak kapıyı açtım. Tim, banyonun karşısındaki duvara dayanmıştı. Beni görür görmez kollarımdan tutup yüzüme dillendirmediği soruyu sorarcasına baktı.

"Rahat bir nefes alabilirsin," dedim tutunmayı başaramayan bir damla yaş yanağıma düşerken. "Bir bebeğimiz olmayacak."

Titreyen çeneme elimin tersini bastırarak odama koştum. Testi komodine, kendimi de yatağa fırlattım. Timuçin kokan yastığa sarılarak, teselliyi kokusunda aradım. O fısıldadı bana; üzülmemem gerektiğini, ağlamamamı ve gitmeyeceğini. Sonra, aslında gerçeği bal gibi bildiğime ağladığımı anladım. Sorun bebek değildi. Sevdiğim adamla beni bağlayan tek ihtimalin de ortadan kalkma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sıydı sorun. Artık isterse çeker giderdi ve ben şimdiden üşüyordum. Varlığı giderek uzaklaşıyor gibiydi.

"Eylül," dedi yatağıma oturarak. Yüzümü örten saçlarıma minnettar oldum o an için. Tim'in yüzündeki o rahatlamış ifadeyi görmek bana verilebilecek en büyük ceza olacakken, bakmamayı yeğledim. Cezamı geciktirdim.

Çalan telefonuna alçakça küfür etti ve "Söyle!" diye gürledi. Giderek uzaklaşan, uzaklaştıkça agresifleşen sesine kulaklarımı tıkamak istedim. Gözlerimi bomboş duvara odaklamışken, zihnimde renkler birbirine giriyordu. İçeride büyük bir savaş vardı. Sonra dudaklarını saçlarımda hissettim. Adımlarının uzaklaşmasını, kapı çarptığında çıkan korkutucu sesi dinledim.

Birkaç kere Aslı'nın gelip gittiğini ve benimle konuşmaya çalıştığını hatırladım uykuyla uyanıklık arasında. En son hatırladığım benim için komodine bir fincan çay bıraktığını söylediğiydi. İçemedim. Hep uyudum. Beni gerçek hayata döndüren, aşk balonumu patlatan, olmayan bebeğimin bende yarattığı kalp sızısını; uyuyarak unutabiliyordum.

Belimi sımsıkı saran kolları hissedene kadar bir daha uyanmamıştım. Kollar güçlüydü. Saçlarımı yüzümden çeken parmaklar nazik, gözümü pınarından öpen dudaklar şefkat yüklüydü. Elimi tuttu söz verir gibi. Ama hiç konuşmadı.

♫

Ertesi gün, işler ikimiz için biraz daha zorlaştı. İkimiz de adımlarımızı temkinli atıyorduk birbirimize karşı. Neden? Çünkü o kadar kırılgan bir zeminde yürüyorduk ki birbirimizi paramparça etmemiz küçük yanlış bir hareket bağlıydı. Bir ileri iki geri gidiyorduk sürekli. Yine de aramızdaki duvar giderek kayboluyordu. En azından yarımda olduğunu elimden tutarak gösteriyordu konuşmasa da. Bebek konusunda tek kelime etmemişti zira.

Tembel bir gündü bizim için. Ben çizimlerimi tamamlamakla uğraşırken Tim, notalarla eşlik ediyordu bana. Yedek bir gitarını evime bırakmıştı. Ben de salonumuzdaki pencere kenarına dayalı gitarını, her seferinde evdeki çiçeklerden koparıp süslüyordum. Her teline bir çiçek... Yine çiçeklerle süslerken beni yakaladığı bir gündü. Aksi gibi hep iş üstünde yakalanıyordum!

"Hiç bıkmayacaksın, değil mi?" diye sorduğunda omuz silktim masum bir edayla. "O çiçeklerin ait olduğu yer senin yumuşak saçların olabilir ancak. Benim gitarının sert telleri değil."

Ve bir tanesini alıp kulağımın arkasına bıraktığında, "Bak nasıl da mutlu oldu çiçek!" dedi bir çocuğu kandırmak istercesine.

Bir çiçek de ben alarak onun kulağının arkasına bıraktım. Gözlerini kısarak, ne söyleyeceğimi merakla bekledi. Kulağındaki çiçeğe baktım ve benim için temsil ettiği şeye karşı yüreğimin kocaman olmasına müsaade ettim.

"Bu çiçek senin sesin... Sen şarkı söylemeye başladığın an çoğalıyor. Sonra bir bakmışsın her yer çiçek bahçesi!"

"Deli misin sen?" diye sordu eli saçımı sımsıkı kavrarken. "Bir tek sen böyle güzel şeylerin içinde görüyorsundur beni."

Sırıtarak, çalan kapıyı açmaya gittim. Tim de boş çay fincanlarımızı alarak yanımda yürüdü. Mutfağa girmeden önce yanağıma tüy hafifliğinde bir öpücük konduarak hızla kayboldu. Arkasından gülümseyerek kapıyı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

açtım fakat ayaklarımın dibindeki kır çiçeklerinden başka kimseler yoktu etrafta. Bir süre etrafı kontrol etsem, merdivenlere baksam da bırakanı göremedim. Çekinerek eğildim ve kimisi solmuş, kimisi solmaya yüz tutmuş kır çiçekleri buketini kucağıma aldım. Kapıyı arkamdan kaparken, üzerindeki minik kartı gördüm.

"En güzel çiçek, en çabuk solandır," demiş André Gide. Unutma, sen de birisi için en güzel çiçeksin bu hayatta.

Kaşlarım notun şaşkınlığıyla çatılırken, kesinlikle yanlış adrese teslim edildiğini düşündüm. Kır çiçeği en sevdiğim çiçekti fakat ölmüş olanları değil. Tesadüf ihtimali olası gözüktü.

Mutfaktan çıkan Tim elimdeki çiçekleri görünce donakaldı. Aklıma ilk gelen şey yanlış anlayacağı oldu. Daha önce yaşadığımız krizin ikincisinin geliyor olduğunu hissettiğim an atıldım.

"Yemin ederim, kimden olduğu hakkında bir fikrim yok."

Gözleri şüpheyle çiçeklerde ve endişe içinde parlayan gözlerimde gidip geliyordu. Korku, dehşetle kanıma yayılıp kafamın içini savaş alanına çevirirken başımı salladım.

"Gerçekten, Timuçin. Yanlış gelmiş olmalı."

"Kartı ver."

"Timuçin!" diye yakarsam da "Kartı ver!" diye gürledi bana. Gözlerini saran saf korku, benimkinin yansımasıydı. Ellerim titreyerek uzattım. Roman okuyordu sanki! Öyle uzun sürdü ki tepki vermesi, korku bedenimi titretmeye başlamışken ancak baktı bana. Kartı elinde buruşturup sinirle cebine attı.

"Timuçin, bana inanıyorsun, değil mi? Ben... Sahiden..." "Sus, Eylül," diye soludu sinirle. "Sus!"

Sonra telefonunda birinin numarasını tuşlarken, kendini evin dışına attı. Olduğum yere, girişteki duvarın dibine kucağımdaki buketle çöktüm. Birini kendine inandıramamak, doğru gözlerinin önünde olduğu halde, buna kör olması bir insanı kolayca delirtebilirdi. Âşık bir insanı ise, yerle bir ederdi.

Ne kadar öyle oturdum bilmiyorum ama ayak seslerini duyduğumda geri geldiğini anladım. Toktu. Bastığı yeri özgüveniyle titretiyordu. Hızla kapıyı açtım. Nefes nefese kalışım, ciğerimi tarumar eden korkunun suçuydu. Konuşamadım yüzündeki bitkinliği görünce. Büyük bir tutam da öfke... Elimi gevşekçe dudaklarıma örterken kafamı hayır dercesine salladım ağır ağır.

"Güvenmemeliydim," diye mırıldandı dalgınca. Gözleri bana bakmamakta ısrar ediyordu. Acı bir gülümseme konaklarken dudaklarında; sözlerine, beni bıçaklarcasına devam etti. "Sana o şansı vermemeliydim. Hamile olmadığını öğrendiğim an seninle işim bitmişti zaten! Sana beni kandırma şansını tekrar vermemeliydim. Benim suçum!" diyerek kafasına vurduğunda yerimde korkuyla sıçradım.

İstemsizce ona doğru uzanarak, "Yapma, lütfen," diye sızlandım. "Vurma kendine. Yanlış anlıyorsun. Yine!"

Dokunuşumdan kaçındı. Neler oluyordu? Birkaç dakika önce huzurun başkentimiz olduğu ülkemizde yaşarken, sahi neler olmuştu? Cebindeki eli yumruk olmuştu. Kolu titriyordu, benim tüm bedenimin yanında bu hiçbir şeydi. Dudağından çıkan her şeye kulaklarımı kapayarak içimden şarkılar söylemek istedim. Böyle düşünüyor olamazdı bunca zaman. Korkulu rüyalarım bir bir gerçeğe dönüşüyordu. Bebeğin olmadığını öğrenmesinin üs-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tünden geçen ilk günün ardından bu haldeydik. Hepsi... Bahane miydi gidebilmek için?

"Beni dinlemeyecek misin?"

"Beni tekrar kandırmana izin mi vereyim? Ah, hayır," diyerek acı bir kahkaha patlattı. Öne doğru bir adım atarak aramızdaki uçurumu biraz daha katlanılabilir hale getirdi. "Benim olduğum yerde nefesini bile hissetmeyeyim bundan sonra."

Ardında bıraktığı sert ve o tanıdık kokulu rüzgâr başımı döndürdü. Düşeceğimi sandığım sırada Aslı yanımdaydı. Konuşuyordu, konuşuyordu, hiç susmuyordu. Gözlerimden kayarak yanaklarıma konan gözyaşlarım, dudaklarımın rolünü üstleniyorlardı.

Arkadaşım haykırıyordu yanımda. Belki de benim vereceğim tepkileri veriyordu benim yerime. *Belliydi* diyordu. *Kalbini kıracağı belliydi! Kıymet bilmez herifin biri o, Eylül. Senin onunla ne işin vardı zaten?*

Sus demek istedim. Öyle deme onun için! Fakat konuşmak o an için yapabileceğim son eylemmiş gibi geliyordu bana. Vücudum parmak uçlarıma kadar uyuşurken yerimde sallanarak sızlanmaya başladım.

"Gitmek için bebeğin olmadığı haberini bekliyormuş, Aslı."

Aslı'nın gözü kendi sinirinden başka bir şey görmezken, ancak bu sözlerimle dikkatini çekebildim. "Bana yine aynı şeyi ima etti. Beni yanlış anladı, Aslı."

Kollarını bana sararken, "Sana bağırıp çekip gitmesine izin veremezsin Eylül," dedi, benim için üzüldüğünü belli eden iç çekişiyle. "Kalbini ikinci kez parçalamasına izin vermezsin. Gidip konuşacaksın!" Ayağa kalkarak önümde voltalar atarken ben bitkin bir halde burnumu çekiyordum. "Haksızlığını, hatasını ve kalp kıran bir adam olduğunu yüzüne vuracaksın! Sen hatalı değilsin, değil mi?"

Kafamı şiddetle iki yana salladım. Aslı'ya bir yerde hak veriyordum. Haklı olan bendim, bana inanmadığı için bağırıp çağırması gereken ben... Bu işin peşini, onun peşini bu kadar çabuk bırakmak yapabileceğim bir şey değildi. İsterse yine görmesindi beni, ama dinleyecekti.

Pusula bu sefer bana bir mahzeni anımsattı. Girmemek için ayaklarım geri geri gidiyordu. İdamına yürüyen bir suçludan farksız hissediyordum kendimi. Bar, zaman akşam saatlerini gösterdiğinden her zamanki canlılığındaydı. Kahkahalar atan, birbirlerinden öpücük çalan ve içkilerini keyifle yudumlayan insanların arasından acı çekerek geçtim.

Fazla ağlamaktan gözlerime iğneler batarken, dikkatimi kalbimi kıran adama verdim. En az benim kadar canı sıkkın görünüyordu. Fakat ben acımla başa çıkmaya çalışırken, o acısını başka kadınların kucağında yok etmeye çalışıyordu. Timuçin görünmez oldu bir an. İlay'ın zafer gülücüğünü ve gözümün içine baka baka bir zamanlar benimkilerin üzerine tutkuyla, kimi zaman şefkatle kapanan dudaklar, şimdi onunkilere kapanıyordu ya, işte onu görüyordu gözlerim bir tek. Öyle sıkı kavramıştı ki karşısındaki kadını, parmakları bembeyazdı. Yüzü inanamadığım bir açlığa bürünmüşken arkamı dönüp koşmaya başladım. Belki kalmalı, kalmalı ve hesabımı sormalıydım ama ne cevap alacaktım ki? Beni istemediğini, istese de bundan daha açık dile getiremezdi. Zaten biz, duygularını, konuşmaktan çok hareketle anlatan insanlardan değil miydik? Son hareketi, içimdeki ölümü olmuştu. Ölümüm...

Koştum. Önüme bakmadan, nereye gittiğimi bilme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den, kör bir şekilde koştum. Midem bulanırken, temiz havaya muhtaç kalmıştım. Pusula o an benim için zehirli bir atıktan farksızdı. Beni öldürmeye uğraşıyordu. Kalbimin kırıkları her adımımda içimde yer değiştiriyor, beni daha çok çiziyordu.

Koca bir bedene çarptığımı ancak adamın beni kollarımdan tutmasıyla fark ettim. Orta yaşlarını geçmiş olduğunu gördüğüm adam, cam mavisi gözleriyle beni rahatsız edici bir şekilde süzerken, "Ne oldu, küçük kız?" diye sordu. Dudaklarında yeşeren gülümseme beni ürkütürken, kollarından kurtularak kendimi dışarı attım.

Girişteki güvenlik, "Eylül Hanım, iyi misiniz?" diye sorduğunda, hiddetle kafamı sallayabildim ancak. "Size su getireyim ben."

O içeride gözden kaybolur kaybolmaz tekrar koştum. Ne yöne koştuğumun bir önemi var mıydı? Hayır. Kalbim bir paçavra gibi ayaklarımın dibinde sallanırken koşmayı daha fazla sürdüremedim. Kaldırıma oturarak bu sabah giymem için Tim'in seçtiği kısa, siyah eteğime, hayata tutunurcasına tutundum.

Artık solan bir çiçekten farksız olan ruhum kulağıma şunları fısıldıyordu:

"En güzel çiçek, en çabuk solandır."

BÖLÜM 12

Ben yürüttükçe bavulumun tekerleklerinden çıkan ses havaalanının boş duvarlarında yankılanıyordu. Çarpıyor ve tekrar kulaklarıma vuruyordu. Saat sabahın altısıydı. İnsanlar uçaktan indiği gibi sevdiklerine, evlerine, yani her nereye aitse oraya koşarken, ben ait olduğum her şeyden kaçıp İzmir'e gelmiştim. Ait olduğum ev, beni boğuyordu. Ait olduğum adam, beni istemiyordu. Peki ya evime gelmiş olmama rağmen, neden kendimi yabancı bir yerde gibi hissediyordum? Sanırım kalbimin memleketi, İstanbul'daki acımasız adamın güzel sesiydi.

İnsanlar havaalanını hızla boşaltırken, ben gördüğüm ilk banka oturup nefeslenme ihtiyacı hissetmiştim. Her şey öylesine bir anda olmuştu ki idrak etmeye zamanım olmamıştı. Babamı arayışım, *geliyorum* deyişim... İstanbul'daki evim beni boğmadan önce bir hafta sabredebilmiştim yalnızca. *O koca bir hafta... Ah o bir hafta!* Tuvalimde tablosu, yatağımda kokusu, fincanımda parmak izi varken, evim dediğim yerde yaşamak ıstıraptan başka bir şey vermemişti bana. *Gideyim* dedim. *Gideyim göreyim*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onu, yapamıyorum böyle! Aslı onun arkasından ağladığı ma bile kızarken, elbette gitmeme izin vermedi. *Gitme, bir bildiğim var* dedi. Kendisi de gitmedi o hafta. Fakat eve gelip giden Cüneyt'i gördükçe, bana olan tedirgin yaklaşımını gördükçe çıldıracağım sandım evimde. Tim hiç var olmamışçasına bir tavır, sorsam nerdeyse varlığını bile inkâr edecekleri bir hal içindeyken onlarla daha fazla oturamadım. *Babamı arayıp ilk uçak* dedim. *Baba ilk uçak hangisiyse bir bilet al bana, lütfen.*

Bavulumla beraber çıkışın yolunu arıyordum şimdi. Büyük bir parçam İstanbul'da kaldığından, küçücük bir bavula ihtiyaçlarımı sığdırmam kolay olmuştu. Henüz orayı tamamıyla terk etmeye hazır değildim. Fakat geri ne zaman döneceğimi de Allah bilirdi.

İzmir'in tanıdık, sıcak havası tenime vurduğunda bir oh çektim. Gelmeyeli öyle uzun bir zaman oluyordu ki belki de bu sebeptendi buraları ne kadar sevdiğimi unutuşum. Babamı, siyah Passat'ına yaslanmış, gözleri beni ararken gördüğümde, gülsem mi ağlasam mı bilemedim bir an. Sonra koştum ve ben koşarken kollarını aramızdaki uzun mesafeye rağmen kaldırıp beni bekleyişine güldüm. Bavulumu bir kenara fırlatıp kollarımı sımsıkı boynuna doladığımda bile kıkırtılarım hâlâ varlığını sürdürüyordu.

"Babacığım!" diye haykırdığımda, kıkırtılarım keskin bir nefes sesiyle dindi ancak. Kendiminkiler bittiğinde babamın gülüşünü daha net duyabildim. Gözlerimi sımsıkı yumarken, göğsüm, hıçkırmamak için direndiğim sırada şiddetle titredi. Hıçkırığımı tutabiliyordum belki ama gözyaşlarım söz dinlemeyecek kadar inatçıydılar.

"Kızım, hoş geldin!"

En az benim ilk baştaki haykırışım kadar coşkuluydu sesi. Şimdi ağzımı açıp bir şeyler söylesem fısıltıdan öteye gidemeyecekti sanki. Baba kucağı başka şeydi. Baba kucağı çözülebildiğim, kendimi sonsuz bir güvenle yaslayabildiğim yerdi. Başka nerede ağlayacaktım? Polo yaka tişörtüne damlarken gözyaşlarım, bu düşüncelerin verdiği sıcaklıkla başımı omzuna yasladım. Onu bırakmak aklımın ucuna bile gelmiyordu.

Babam gayriihtiyari geri çekilmek isteyince engel oldum. Parmaklarım daha çok gömüldü tişörtüne. Tortop ettiler dokundukları kumaşı.

"Biraz daha böyle kalalım, baba." Burnumu çektim gürültüyle. O an babasının kucağında ağlayan beş yaşındaki Eylül'den farksızdım. Yalnızca bu sefer ki yaram kaydıraktan düşüp dizimi yaraladığım o günden daha kötüydü. Bu sefer yaramı öpüp iyileştirecek adam o değildi.

"Ne oldu, kızım? Bu kadar çok mu özledin beni?"

Başımı salladım tekrar burnumu çekerken. Babamın kocaman avuçlarıyla saçlarımı okşayışı o an için yüzümü güldürebilen tek şey oldu. Saçlarımdan öptü sonra. Babam da koklayarak öperdi sevdiklerini. Ben küçükken, annemi böyle öptüğünde izliyordum onları gizli gizli. Onların etkisinde öyle çok kalıyordum ki bana *büyüyünce ne olacaksın* diye sorduklarında, âşık olacağım diyordum. Keza olmuştum da... Ve bir şekilde kaderim tıpkı anne ve babamın sonuna benziyordu. Kendi paranoyam olduğuna inanmak istedim.

"İhtiyacım olan tek şey buydu, baba."

Geri çekilmeme rağmen beni bırakmadı. Parmakları ıslak yanaklarımı sararken şahane bir gülümsemeyle baktı bana. Bir o içimi ısıtıyordu böyle, bir de kalbimin emanetçisi. Her bir parmağıyla kuruladı yaşlarımı. Geriye soluk izler bırakana kadar okşadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aman be kızım! Koskoca adamı ağlatmak hoşuna mı gidecek?" derken gülüyordu. Sanırım babamın o kırılmaz gibi görünen sert kabuğunu hamura çevirebilen yalnızca bendim. Babamla tanışan herkesin bir adım geri atması ve ondan çekinmesi beni hep güldürmüştü.

"Haydi, atla bakalım," diyerek arabanın kapısını benim için açtı. "Şimdi güzel bir kahve demlerim sana. Dertleşirken iyi gider..."

Güçsüz bir sızlanma eşliğinde başımı deri koltuğa yasladım. Elbette aniden telefon açıp bana uçak bileti almasını isteyip daha sonra da hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam edemeyecektim. Öylesi ancak rüya olurdu. Hayatım boyunca babamdan bir şey gizleyemedim. Onu hiç kandıramadım; hep kandırdığımı düşündüm. Ağzımdan laf almayı çok iyi bildi. Bir avukata yakışır biçimde, isabetli sorular soruyordu ve ben bir anda çözülüveriyordum. Biraz sonra olacağı gibi...

"Annene ne zaman haber vereceksin?"

"Akşam," dedim cansız bir sesle. Bir haftadır günde yalnızca iki saat uyuyabiliyordum. Vücudum imdat çığlıkları eşliğinde sızlıyordu. Fakat uyku ilacı da bir mitten farksızdı benim için. Uyumayı denemeye çalışmadım bir daha. Ya televizyon karşısında sızmış buluyordum kendimi ya da elimde Tim'in çizimleriyle dolu eskiz defterime bakarken.

"Akşam ona sürpriz yaparım. İş çıkış saatine yakın eve geçerim."

"Bende kalmayacak mısın?"

İzmir de olduğumu somut bir şekilde kanıtlayıp, beni omuzlarımdan silken palmiye ağaçlarına bakarken burada sandığımdan daha fazla kalacağımı anladım. Gitmem için bir sebebim olana kadar, İstanbul bana haram şehirdi. Kendi kendime güldüm sonra. İnsan koskoca bir şehri nasıl da kendi etrafında döndürüyordu. Ona küsebiliyordu, lanet edebiliyordu, âşık olabiliyor ve derdine ortak edebiliyordu. Fakat İstanbul'un bunların hiçbirinden haberi yoktu. Onun rolü dilsiz bir aşığı oynamaktı.

"Hemen gideceğim gibi görünmüyor, baba. Merak etme."

Sonrasında bana soru sormamasına çok sevindim. Gözlerim palmiye ağaçlarının hızına yetişemeyince tek tek örtüldüler. İnsan uyumaktan korkar mıydı? Anlaşılan mutlu olmayınca, bize zevk veren her şey zehir gibi geliyordu. Gözlerimi her kapattığımda Tim'in akıl sır erdiremediğim o görüntüsü geliyordu aklıma. Mutlu bir sabaha uyanmışken, beraber vakit geçirmekten kimsenin şikâyeti yokken, aynı günün akşamı başka bir kadını kollarında tutuyordu. Paylaştıklarımızı benim kadar önemsemediği apaçıktı. Yine de biraz olsun varlığıma saygı göstersin isterdim. Benimle oyun oynamaktan başka bir şey değildi bu. Sanki omuzlarıma, bacaklarıma upuzun ipler bağlamış, benimle sıkılana kadar bir gösteri yaptırmıştı. İçimin yeniden daralmasıyla yüzümü buruşturdum. Bir tek gözkapaklarıma vuran ve beni karanlıktan çıkarıp turuncu bir ışığa taşıyan güneşe karşı minnettarlıkla içimi çektim.

Babam, eve varıp da demlenmiş kahvelerimizi getirene kadar, tek kelime etmedi. Ben de öyle. Ortada konuşulması gereken bir konu vardı ve olanca ağırlığıyla varlığını hissettiriyordu. Çıkmaz sokaktaydım.

Babam tepsiyi ortadaki ağaçtan yapılma, el emeği sehpasına koyup "Sana biraz sert gelebilir diye," diyerek küçük cam bardaktaki sütü gösterdi. Yeni demlenen kahvenin kokusu burun deliklerimden içeri sızarken ar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sızca daha fazlasına ulaşabilmek adına derince bir nefes aldım içime. Tüm ihtiyacım olan buymuş gibi. Nefesimi verdiğimde içimdeki boşluk daha da büyüyerek yerini koruyordu.

"Teşekkür ederim."

Kahvemden art arda küçük yudumlar alıyordum söyleyecek sözüm olmadığından. İlk defa babamın evinde bu kadar rahatsız hissediyordum kendimi. Anlat dese bana, ne anlatacağımı düşündüm. Tim'den nefret etmesini istemiyordum. Bir şekilde. Hiç kimsenin.

Sehpadaki gazeteyi ve kemik gözlüğünü alarak sanki ben her zaman etrafındaymışım, bu da bizim sıradan günümüzmüş gibi gösterdi her şeyi. Beni rahatlatmak isteyişine gülümsedim.

"Neden böyle apar topar geldiğimi sormayacak mısın?"

"Sorsam dürüstçe anlatacak mısın?"

"Hayır."

Cevabı, bana gözlüklerinin üstünden gülümseyen bir bakış atmak oldu. Annemin zorlayıcılığı karşısında babamın verdiği huzur beni her zaman mutlu etmişti hep beraber yaşıyorken. Annemi yatıştıran hep babamdı. Onun sakinleştiricisiydi. Şimdi yokluğunda, yoksunluğundan neden bu kadar deliye döndüğünü tahmin etmek güç değildi.

"Nasılsın peki?" diye sorarak beni düşüncelerimin arasından söküp aldı. Ona kararsız bir bakış gönderdim. Cevabım için sessizce süre istedim aslında. "Gerçekten, Eylül. Gerçekten nasılsın? Ben babayım, yalan söylediğini anlarım ona göre!"

Yenilgiyle nefes verip, "Sen bunun cevabını çoktan biliyorsun. Hep bilirsin," dedim. "Neden soruyorsun?"

"Kendi paranoyam mı, değil mi öğrenmek için. Zira babalar bazen abartır da."

Kıkırdayarak kahvemden rahatlatıcı bir yudum aldım. Fincana parmaklarımı sararken babamı izlemeye koyuldum. Söz konusu ben olunca sonsuz imtiyazını, anlayışını, üzgün olduğumda soru sormayıp beni bunaltmayışını ve koşulsuz yanımda oluşunu düşünürken yüreğim kabardı. Sevilmek güzel şeydi. Bu duyguyu tadamayan çoğu insan için içim acıdı. Zira bazı şanssız, yaralı ruhların aileleri bile sevmiyordu. Gözlerime batan yaşların tek sebebi, yine, seviliyor olmamdı. Şanslı oluşumaydı.

"Beni bu kadar sevdiğin için teşekkür ederim, baba. Ben de seni seviyorum." Yüzünü gizlemeye çalışsa da okuyormuş gibi yaptığı gazetesiyle, ağzının kulaklarına değdiğini kıl payı görebilmiştim. Biz bugüne kadar birbirimize hep sessiz *seni seviyorum*lar bahşetmiştik. Bu bazen bir saç okşayışla, bazen bir gülümsemeyle, bazense kendine iyi bak diyerek olurdu. Bunu dile döküşüm çok geç olsa da belki, onu mutlu ettiğini görmek bütün olumsuz şeyleri sildi attı.

"Buraya gelirken kaderimin anneminkiyle aynı olduğunu fark ettim, biliyor musun?" Gazetesi ve gözlüğü sehpadaki yerine dönerken kendisi de diken üstünde oturur gibi gerilerek beni izledi. "Korktuğum başıma geldi yani."

"Ne demek istiyorsun, Eylül?"

"Annem," derken sesimin yükselmesine engel olamadım. "tek yaptığı seni çok fazla sevmekti. Ve aldığı sevgiyle doymayan adam, çok seven kadını terk etti."

"Burada annen ve benden mi bahsediyoruz, yoksa sen ve aldığı sevgiyle doymayan adamdan mı?"

"Siz iki aldığı sevgiyle doymayan adamdan!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir anda kendimi ayakta buldum. İçimde fokurdamaya başlayan öfkeye engel olmak istemedim bu sefer. *Beni alaşağı edeceğine,* diye düşündüm, *insanları incitsin biraz da!* Hiç olmadığım biri gibi düşünüyor, baktığım her şeyi kırmızı görüyordum. Bu bastırılmış sinir, Tim'in babama bu kadar benzemesindendi belki de. Bu durumdan ötesiye nefret ettim.

"Nasıl?" diye soludum. Konuşurken düşünmüyordum artık. "Neden?" Babamın benim yerimde duramayıp voltalar atışıma inat, sakince oturarak beni izlemesine daha da öfkelendim. Kendi terk edilişimi anlamlandırmak için, "Neden terk ettin annemi?" diye sordum. "Gerçekten, baba. Neden?"

Omuzlarıma dokunduğunda irkilerek geri çekildim. Fakat beni bırakmadı. Sinir bozan sakinliği ile omuzlarımdan nazikçe tutarak beni koltuğa yönlendirdi. "Otur bakalım önce. Sakinleş, öyle konuşacağız."

Uzattığı kahvemi hışımla kaparak evin her yanının pencerelerle çevrili oluşunun verdiği huzura attım kendimi. Güzelbahçe'deki bu eve, şayet ayrılmasalardı hep beraber taşınacaktık. Denizi görüyor ve küçük bir ormanın içinde oluşu her şeyi çekilebilir kılıyordu. Büyük pencerelerden içeri sızan güneşin sıcaklığıyla beraber, kuş cıvıltıları da eşsiz melodileriyle ayak uyduruyorlardı. Gözlerimi kapatarak koltuğun büyük yastığına başımı kaygıyla koydum. *Yanlış düşünen ben miydim? Neler oluyordu? Daha doğrusu neler olacaktı?*

"Sence yalnızca sevmek, hatta çok sevmek bir ilişki için yeterli mi?"

Babamın sorusu aramıza bir çığ gibi gürültüyle düşerken titredim. Mantıklı düşünmeye zorladım kendimi. Şimdi onun karşısında, sözlüye kalkmış ve soru bilmediği yerden çıkmış bir ilkokul öğrencisi gibiydim.

"Çünkü senin ima ettiğin şey, yeterli olduğu... Bir erkek, bir kadın ve en az ikisinden birinde olacak bir sevgi! Çok sevgi üstelik! Ve sen bunu ilişkinin sürmesi için yeterli buluyorsun, öyle mi? Peki, sana bir soru daha!"

Bu ses tonunu biliyordum. Çok da iyi tanıyordum üstelik. Haklı çıkacağını çok iyi biliyor ve ders verircesine konuşuyordu şimdi. *Benimle dans edemezsin* diyordu aslında. Ve işini hakkıyla yaparak en acımasız soruları soruyordu.

"Anlayışa ne oldu? Fedakârlığa? Özveriye? Peki ya karşılıklı saygıya?" Başım yenilgiyle öne doğru düştü. Bunların kalbime saplanan sivri bir oktan farkı yoktu. "Güven? Onu hiçe sayabilir misin? Hâlâ *yalnızca sevgi yeterli, baba* diyebilir misin?"

Başımı kaldırıp da şöyle, babama bakabileceğimi sanmıyordum artık. Hayatımda ilk defa belki de öfkemi kusmak istedim içimden geldiği gibi. Hak eden adama değil, hak etmeyenine yapınca bir anlamı da olmuyordu elbette. Gözümden sıyrılıp soluğu tedirginlikle birleşen ellerimde alan gözyaşıma dur demeyi çoktan bıraktım. Sonra babamın dizlerinin üzerine çökerek ellerimi tutuşuna şahit oldum. Gözlerimi arayışına yine büyük bir anlayışla...

Çenemden tuttu gözlerime bakabilmek için. "Sen daha bebeksin bu konularda. Yürümeyi bilmeden koşmaya çalışıyorsun, Eylül. Ben de anneni hâlâ seviyorum üstelik..." deyip gözyaşlarımın uğrak yeri olan ellerimi sevgiyle öptü.

Kafamı şiddetle iki yana sallayıp "Annem iyi değil ama baba," diye mırıldandım. "Toparlanamıyor. Neden?"

"Annen birine bağımlı yaşayabilen bir kadın çünkü...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bağlı olduğu kişinin üstüne kuruyor tüm dünyasını. Yalnızken dünyasının ters dönmesi normal değil mi?" Yanağımı sıcak parmağıyla kurulamaya çalıştı. Titreyen çeneme ise yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Sen öyle değilsin ama. Sen seversin. Çok seversin. Ama en çok kendini! Kendi benliğine sahip çıkan genç bir kadınsın sen. Öyle değil mi, babacığım?"

Ancak o an gözlerine korkmadan bakabildim. Burnumu çektim, karşısında beş yaşında gibi hissederken. Yeniden korktum bu hayattan. Hayatın bana öğrettiği ve öğretecek olduklarından. Beni yutacakmış gibi hissediyordum eskisi gibi. Minicik bir kızmışım gibi hissettiren babam, aslında bana öyle sorumluluklar yüklemişti ki ağırlığı altında ezilirim diye korktum. Korktum ama hak verdim.

Omuzlarım ağır ağır dikleşirken, "Özür dilerim," diyebildim. "Aranızdaki ilişkiye burnumu sokmamam gerekirdi. Talihsiz bir örnekti."

"Talihsizliği yaşayan sen olmuşsun. Takılma bu kadar, ha?" diyerek yanağımdan makas aldı. "Geçecektir, korkma!"

Durumu bu kadar basitleştirmesine yüzümü buruşturdum. "Öyle değil, baba," diyerek içimdeki sıkıntıyla beraber ofladım. "Zaten bu konuyu seninle konuşuyor olmak yeterince garip benim için. Bana açıklama yaptırtma lütfen!"

Cevabı, gülerek saçlarımı koklayıp öpmek oldu. Daha sonrasında akşam annemin iş çıkış saatine kadar yedik, içtik, bu tehlikeli konu hariç her şeyden konuştuk. Özellikle sergi hazırlığımdan bahsederken yüzünde canlanan o gizli gurur, biraz olsun yüreğimi yumuşattı. Serginin İstanbul da mı olacağını sorduğunda, oranın her şeyin

başkenti olduğunu hatırlattım. Elbette bu, sanat için de geçerliydi. Beni yakın zamanda İstanbul'a geri döndürecek tek şey de sanat olacaktı şüphesiz.

Babam, beni, annemle yaşadığımız eve bırakır bırakmaz, ilk işim odama girmek oldu. Her şeyin bıraktığım gibi olması yüzümde kırık bir gülümsemeye neden oldu. Çantamı yere fırlatıp pikabıma koştum. Kapağını kaldırıp The Andrews Sisters'ın plağını özenle kabından çıkarıp yerleştirdim heyecanla. Kendimi sallanan koltuğuma, ruhumu da Rum And Coca Cola şarkısının güzelliğine bırakarak kötü hiçbir şey düşünmemeye çalıştım. Bunca zamandır neden pikabımı İstanbul'daki evime götürmediğimi düşündüm. Sanırım bunu da götürsem annem iyice burayı terk ettiğimi zannedecekti. Çünkü değer verdiğim iki şeyden biri buydu. Diğeri ise bakılmasa bile ölüme direnen, beni hiç yalnız bırakmayan kaktüslerimdi.

Yine de içimde bir şekilde hiçbir şeyle dolmayan bir boşluk hissi vardı. Öyle büyük bir kara delikti ki önüne mutlu ne çıkıyorsa yutup yoluna devam ediyordu.

Kaç dakika ya da kaç saat geçtiğini bilmiyorum. Beni kendime getiren, annemin coşkulu nidası oldu. Bir saniye bile kaybetmeden beni kollarına alışını ağır çekimde yaşadım. Anne kucağının da iyi gelmediği şey yoktu. Birazcık geri çekilse kalbimin kırılmış yerleri sızlıyordu. Kalbimin, önüne ne geçse kesip atacak o sivri köşeleri, annemin karşısında pamuğa dönüşüyordu.

"Bu ne güzel sürpriz böyle, Eylül!" derken gözleriyle beraber gülüyordu. "Nereden çıktı buraya gelmek?"

"Hani sen gelmemi çok istiyordun ya? Geldim işte, boş ver!" diyerek annemin dolan gözlerine sempatiyle baktım. Plaktan yükselen Beer Barrel Polka'nın notala-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nıyla annemi odanın ortasına çekerek dansa tutuldum. "Ağlama, anne, dans et! Ben geldim!"

Bir yandan dans ederken bir yandan kahkahalar atıyordu ve benim onu görmek istediğim tek hâl buydu. Babam için ağlasın istemiyordum. Yalnızlığından şikâyet etsin de istemiyordum. Bu anı onun için ölümsüzleştirmek isterdim. İnsan çok sevdiğini üzgün görmemek için kendi üzüntüsüne ket vurabiliyordu. Gün boyunca kalbimin sızısını unutabildiğim tek andaydım ve olduğum yere sıkıca sarılıyordum.

"Hadi pikabını da al, terasa gel. Yemeğimizi orada yiyelim."

Üzerini değiştirmek için yatak odasına girdiğinde arkasından, "Yemeklerini çok özledim," diye bağırdım. "Aslı da ben de pek beceriksiziz." Kıkırdayışı kulaklarıma ulaşırken hiç ona çekmediğimi söyleyerek kendi kendine söylendi. Mutluluğuna ayak uydurmaya karar verdim bugün.

Bobby Darin'in Mack The Knife'ı akşam yemeğimize eşlik ederken keyfimiz yerindeydi. Annemin yüzünde dünyanın en güzel çiçekleri açarken benimki yalnızca onun bir yansımasıydı.

"Demek babanla iş birliği yaptınız, ha?"

"Kıskanma," diyerek takıldım. "Seni mutlu etmek içindi."

Yanakları dünyanın en güzel pembe gülünün rengini anımsatırcasına kızarırken işveyle gülümsedi. "Çok mutlu oldum. Babana bunun için teşekkür etmeliyim sanırım."

Yüzündeki gülün bir anda solduğuna şahit oldum babamdan bahsederken. Bu ilk defa oluyordu. Bocalıyor gibi bir hali vardı. Sevmek ve nefret etmek arasında sıkışmış bir ruhu gördüm tüm çıplaklığıyla.

"Neler oluyor, anne? Babamla ilgili sorun ne?"

Göğsü, içinde biriktirdiği sıkıntının büyüklüğüyle yükselip tekrar alçalırken, yerinden kalkıp mutfağa yöneldi. Elinde bir şişe kırmızı şarap ve iki kadehle geri döndüğünde, durumun sandığımdan da vahim olduğunu anladım. Mutluluk balonumuz hızla sönüyor gibi görünüyordu.

Kadehleri doldururken, "Sevmediğini biliyorum ama bu seferlik eşlik et, olur mu?" diye destek ararcasına sordu. Reddetmem mümkün değildi. Konu sıkıntılıydı.

Şarabından büyük yudumlar alıyor fakat konuşmaya bir türlü yanaşmıyordu. Büyük terasımızda esen rüzgâr ikimizi de okşuyor, alkolün de etkisiyle aklımı bulandırıyordu. Benim küçük yudumlarıma karşılık, annem ikinci kadehini doldurmaya hazırlanıyordu.

Tedirginliğim iyice artarken, "Anne," diye fısıldayarak elini avucuma sardım. Karşılığı güçsüz bir dokunuştan ibaretti.

"Baban hayatına devam ediyor. Olan bu..."

Tim ve İlay'ın Pusula'daki görüntüleri bir kameranın deklanşör sesiyle tek tek gözlerimin önünden geçerken irkildim. Öyle ki fotoğraflar bir flaş gibi gözümün önüne çakıyor ve görüşümü bembeyaz ediyordu. Tüylerimin diken diken oluşuna, rüzgârla beraber bu korkunç görüntülerin de sebep olduğuna bir şekilde emindim.

Aklıma gelen ve geldiği gibi dudaklarımdan dökülen tek soru ise: "Babamın görüştüğü biri mi var?" oldu.

Annemin titreyen çenesi ve ağlamamak için üst üste yutkunuşu sessiz bir cevap niteliğindeydi. Bu beklediğim en son şey olacak ki, ne tepki vereceğimi bilemez haldeydim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annemin titreyen sesi, "Birini kaybettiğimizde, öylece giderler işte! Sonsuza dek!" diye fısıldadı sessizce. Gözleri geceye fenerdi şimdi. "Ve yapabileceğimiz hiçbir şey... Hiçbir şey yoktur onu geri getirmek için." Elimi sıkıp, gözyaşlarının hükmettiği gözleriyle bana baktı. Sanki bana sesleniyordu. "Ve hâlâ hissettiğimiz o büyük aşkı bir türlü engelleyemeyiz. Düğmesi yok işte, yok!"

Gözlerim yenilgiyle ve iç kırıklığıyla düşerken, kendimde annemi gördüğüme inanamadım. Aynı şeyleri düşünüyor, tek yürekle konuşuyorduk adeta! Bu sabah babamın söylediklerine sıkı sıkıya sarılmak istedim. Gerçekten denedim. Fakat bu an öylesine gerçekti ki... *Kader* dedim. *Bu kadarı kaderin benim için hazırladığı tek kişilik bir piyes!* Hatta bizimkisine kumpanya denirdi.

Korkuyla yerime sindim. Boğazımı acıtan kırıklarımı yutmaya çalıştım, olmadı. Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım, olmadı, gömleğimin manşetlerine sildim hırsla. Annemi telkin edeyim istedim, yapamadım. Ağzımı açarsam diyebileceğim tek şeyin, *seni anlıyorum anne,* olduğunu biliyordum. Sustum.

♫

İzmir'in havasını solumaya devam ettiğim ilk hafta kendimi boşlukta süzülen bir kuş tüyüymüş gibi hissettim. Ait olduğu yerden kopmuş, nazikçe süzüldüğü için yere çakılacağını hiç mi hiç anlamayan bir kuş tüyü gibi. Öyle ki ilk haftamı sergim için hazırladığım tablolara adadım. İnce eleyip sık dokudum. Normalde önem vermeyeceğim detayları irdeler oldum. Kendimi meşgul etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Aslında portresini resmettiklerimin her biri karşımda olsa işimin daha da kolay olacağına emindim. Fotoğraflarına bakarak yüzlerini oturtmak ve onlara barok dönemine uygun bir yüz ifadesi vermek sandığımdan daha fazla zorluyordu beni.

İstanbul da kalan ve büyük bir yarımı orada bırakmışım gibi hissettiren Tim'i resmettiğim tuval, dalıp gittiğim anlarda adeta gözüme doğuyordu. Yükseliyor, yaklaşıyor ve ısıtıyordu beni. Yanımda getirmeyi istemedim. Yüzünü görmek bir yana, hayal ettikçe bile kımıldayamıyor, nefes alamıyordum. Onu her düşündüğümde, kalbimin kırgınlığıyla beraber, içimde her ne olursa olsun bitmek bilmeyen koca bir aşkın varlığı, kendini yeniden hatırlatıyordu. Sahi, o acımasız adama hâlâ âşık olmasam, kalbim hâlâ bu kadar acır mıydı?

Gün geçtikçe ve annemle yaşamaya devam ettikçe koca bir aynadan yansımamı izliyor gibi hissediyordum. İyi görünmüyordu. İlk defa yüzündeki gülüşü ona yakıştıramadım terasta konuştuğumuz o günden sonra. Yanındayım diye mutlu görünmeye çabalıyordu fakat acısının ilacının ben olmadığımı anladığında, yüzündeki hayal kırıklığı ışıklı bir tabeladan farksızdı. Aslı ise beni sürekli arar olmuştu. Sesimin tonu birazcık düşse, kıyametler kopuyor, ortada cevaplanacak binlerce soru oluyordu. Ve ben bir kez olsun Tim'i sormaya cesaret edemiyordum. Ağlamıyordum da üstelik ve bunun iyi bir şey olmadığına kalıbımı basardım! İyi olsa, ruhumu yüzyıllık açlıkla emen o koca yara sızlamıyor olurdu. Eskiden çiçeklerin açtığını hayal ettiğim göğsümü, şimdi iltihaplı yaralar sarıyordu.

İkinci hafta annemle rolleri değiştirmiş gibiydik. Yirmili yaşlarında uçuk düşünceleri olan ve söz dinlemeyen genç kızı o oynuyordu. İş arkadaşının bir şifalandırma konferansından bahsettiğini söyledi. O konferansta kü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çük bir piyes canlandırarak yaşadığın ve seni bugüne kadar kilitlemiş olayı yüzüne vuruyordu. Yaşadıklarını dışarıdan bir göz olarak izleme şansından başka bir şey değildi. Bir seansına oldukça yüksek bir miktar ödeyeceğini duyduğumda annemi bu fikirden vazgeçirmek için her şeyi denedim. Beraber bir psikoloğa gitmeyi teklif ettim, burun kıvırdı. *Psikoloğun en azından diploması var* diye kavga etsem de, dediğim gibi ergenliğini yaşıyor gibi görünüyordu. Beni dinlemedi. O konferansa gitti ve döndüğünde daha iyi hissettiğini söyledi. Bu sefer burun kıvıran ben oldum.

Babam arayıp ne zaman geleceğimi sorduğunda, hiç bu kadar gerilmemiştim. Onu görmek, onunla yüzleşmekle aynı şeydi çünkü. Sevdiğim adamın bir yansımasıydı o da. Tim'e soramadıklarımı o gün oturup babama sordum soğukkanlılıkla ve gerçekten cevaplarını duymaya can atarak. Aslında şansımı zorluyordum.

"Diyelim ki özveri, fedakârlık, saygı, güven en azından birinde var. Ve o biri bunu sonuna kadar yapıyor. İkisine de yetecek kadar... Yine de neden olmuyor?"

Okuma gözlüğünü gür ve kır saçlarının arasına hapsederek, yüzüne garip bir gülümseme yerleştirdi. Bana öyle bir baktı ki kendimi yine o aptal, küçük kız gibi hissettim.

"Bırak bütün bu saydıklarını, o biri iki kişilik bile sevse dahi, kâfi gelmez! Bu işin oluru nedir, biliyor musun? Yalnızca iki şey... Çok sevmek ve çok saymak! İnsan çok sevdiğine kıyabilir mi, kızım?" Benden bir cevap beklediğini anladığımda başımı şiddetle iki yana salladım. "Ya da çok saygı duyduğuna güvensiz olup özverisiz davranabilir mi? Bunları Ying ve Yang gibi düşün. İkisinin içinde de birbirinden biraz. Ama olmazsa olmaz!"

"Sizde eksik olan saygıydı o halde," dedim çocuk gibi babamın annemi sevmediğini duymamak adına çırpınarak. "Ben sevginin ne demek olduğunu ilk sizden öğrendim, baba."

Buruk bir gülümseme dudaklarını esir aldı. Gözleri bir yere dalıp kalmışken eski günleri yâd ettiğini tahmin etmek zor değildi. Babam da annemi hâlâ seviyordu. Ancak sevginin güçlü kolları bile bir ilişkiyi kurtarmaya yetmiyordu bazen. Yaşayarak öğrenmiş olmak yeterince kötüydü.

"Öyle," diye fısıldadı gülümsemesi solarken. "Saygı, yokluğunu hisseden bazı insanlara devrim niteliğinde kararlar aldırır. Terk etmek gibi..."

Annemin sözleri kulaklarımda çınlarken farkında olmadan dudaklarımdan dökülmesine de izin vermiştim.

"Sevdiğimiz birini kaybettiğimizde, sonsuza dek giderler mi, baba?"

"Eylül," diyen telaşlı sesiyle uykumdan uyandım. Rüyamda Eylül'den eser yoktu. Başka, çok başka biriydi artık o. Tedirgindi, ürkek, doğru düşünemeyen biriydi. Babam, "Beni endişelendiriyorsun, babacığım. Tıpkı annen gibi konuşuyorsun," dediğinde rüya görmediğimi anladım.

"İyiyim, baba," dedim benim için endişelenmiş suratına bakarak. Gerçeği söyleyecek güçte değildim. "Annem biriyle görüştüğünü söyledi. Ben... Bilmiyordum ve biraz..."

Yüzü can sıkıntısıyla buruştu. Parmakları burun kemerine baskı uygularken, "Ah, Meral..." diye söylendi. Annemin adını anması bir an o eski, mutlu günleri geri istememe sebep oldu. "Benden duymalıydın."

"İstediğin o mu, peki? Aradığın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bilmiyorum, Eylül. Yalnızca deniyorum."

"Peki, sevebiliyor musun onu?"

Sorunun cevabı boğucuydu. Sessizlik. Odaya hâkim olan tek şey sessizlik... Bazen sessizlik insanın nefesini kesiveren en ölümcül şeylerden biri olabiliyordu. Ve ben cevabımı almıştım.

Aynı hafta Aslı'nın aramalarına daha az cevap verdim. Üç arıyorsa birini açıyordum, o da endişe etmesin diye. Bir balıktım. Kendimi, içinde özgür olabildiğim tek yer olan akvaryumuma kapattım. Odama. Beni hayatta tutacak yemi yedim, resim yaptım. Acının verdiği ilhamdan, içimdeki kara delikten beslendim. İlginçtir ki hâlâ ağlamamıştım. Çünkü ağlamaya başlarsam, uzunca bir süre durabileceğimi sanmıyordum. Kendimi çatlamış bir fincana benzetiyordum aynı zamanda. Her kullanımda biraz daha aşınmış, artık çatlaklarından sızdıran bir fincan. Bazen kendi kendine birkaç damla yaş düşerken yanağıma, bu görüntü canlanıyordu gözümde. Tabii sonra fincan paramparça olacaktı.

Ancak üçüncü hafta sordu annem bana neyim olduğunu. İlk defa, üzerinde eğreti duran mutluluk maskesinin yerine gerçek bir şeyler takınıyordu. Endişe. Herkes benim için ne kadar çok endişeleniyordu. Oysa ben durumu iyi idare ettiğimi düşünüyordum. Bir yandan da sustukça içimde bir şeylerin koca bir kartopu şeklini alarak, çığ olarak üzerime düşmeye hazırlandığını hissedebiliyordum. Zaten kime ağlayacaktım? Benden daha yaralı bir kuş olan anneme mi?

"Bir şeyim yok, anne," dedim zorlukla kıvırdığım dudaklarımla. "Yalnızca kaderime razı olmakla, istediğim şeyin peşinden koşmak arasında bocalıyorum. Tıpkı senin gibi..."

"Aşık mı olmuş, benim bebeğim?"

"Yalnızca âşık olmadım. Sevdim, özverili oldum, fedakârlık yaptım, saygı duydum ve güvendim." Çaresizce omuz silktim. Bunları itiraf etmek beni rahatlatmamış, aksine omuzlarıma gökdelenler dikmişti sanki. Tüm bunları hissettiğim adamın yaşadığımız şeyi hiçe saymaşı ve öylece hayatına devam etmesi beni aynı anda kızgın bir suya atılmış ve dondurucu bir soğuğa çırılçıplak bırakılmışa çevirmişti. Öfkemi taze tutan; şüphesiz, ona duyduğum nefes kesen aşktan vazgeçmemiş olmamdı. Öylece bırakıp yoluma devam edemiyordum, çok sevmeye devam ediyordum.

"Babanla konuşmuşsun," diyen fısıltısı, bende tatsız bir gülümseme etkisine sebep oldu.

"İşin aksi yanı, çok mantıklı konuşmuyor mu? Ama söylesene anne, aşkın içinde mantık tam olarak nerede? Şimdi bir 'alo' dese koşup gitmez misin? Mantık bunun neresinde?"

Mantıklı düşünebilmek kolaydı. Asıl olay, mantıklı davranabilmekteydi. Adı zihnimden dahi geçtiği her an telefona sarılmamak için zor tutuyordum kendimi. Özlem, bin ton çekiyordu artık. Cılız bedenim bu kadarını kaldıramaz sanıyordum. Haklıymışım, kaldıramıyormuş. Yalnızca acısını hissetmeyi erteleyerek kendisine ediyormuş. Erteleme, olanca şiddetiyle geri teptiğinde kendimi bir ağlama krizinin içinde buldum. Öyle hıçkırarak da ağlayamıyordum kimseleri rahatsız etmesin diye. İçimden sökülüp atılmak için can atan inlemeler, haykırışlar ve hıçkırıklar, boğazıma ilmek ilmek dizilmişlerdi bütün gece. Gözyaşlarım yastığımı sırılsıklam ettiğinde ve kafamı ona yaslayamaz hale geldiğinde durabildim ancak. Titrek bir nefesi içime güçsüzce çektiğimde, ağ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lamanın en büyük özgürlük hissi olduğunu fark ettim.

O gece telefonum çaldığında yine bir çeşit rüyada olduğumu düşündüm. Veya fazla ağlamaktan bitkin düşüp hayal gördüğümü... Çünkü ekranda yanıp sönen sirk ifadesinin gerçek olamayacağına inanmayı seçmiştim. Rüyamın tadını çıkarmak istedim. Uzunca çalmaya devam ettiğinde, kapanmasından korkarak aceleyle açtım.

"Eylül," diye soluduğunda, o nefesi içime çekmek istedim. Üç hafta sonra ilk kez sesini duyuyor olmak ve ilk kelimesinin 'Eylül' olması... *Huzur* dedim. *Bu adamın sesinde bana huzuru çağrıştıran kır çiçekleri var. Leylak var, papatya var!* Elbette biraz da zıkkımın kökü!

"Şaşırdın eminim. Belki de kızdın, bu adam neden arıyor kaç hafta sonra diye... Ama sana anlatacaklarım var."

Yapabildiğim tek şey kıpırdamadan nefes alıp vermekti. Çünkü yanlış bir şey söylesem telefonu kapatacak diye ödüm kopuyordu. Aynı anda suratına kapatmak ve onu dinlemek arasında gidip geliyordum. Sesini duymasam her şey daha kolay olabilirdi. Güzel cümle kurmayı bilen ipek sesli, kahrolası adamın tekiydi!

"Dinleyecek misin beni?" Nefesim tekledi, o güldü. "Bunu evet olarak kabul edeceğim."

Kıpırdadığımı ona hissettirmeden, yatağıma uzanıp sırılsıklam yastığıma sarıldım boş kalan kolumla. Üşüdüm çünkü. Benden o kadar uzakta diye üşüdüm. Sonra kaşlarımı şiddetle çatarak kendime küfürler ettim. Allah bilir, ne diyecekti yine, ne güzel cümleler kuracaktı, sonra da kalbimi alıp bir gökdelenin tepesinden atacaktı hiç acımadan!

"Bir gün babam beni yanına çağırdı. '*Gel bakalım, aşkım oğlum sana vereceğim bir nasihat var! Beni iyi dinleyesin,*' dedi. O herhangi bir baba gibi değildi. Öyle bir anlatırdı ki saatlerce konuşsun isterdim, ayaklarının dibinde oturup onu hayran hayran izlerken. Tabii bunun bana verdiği son nasihat olması, daha da ciddiye almama sebep oldu belki de."

Nefesim boğazımda takıldı kaldı birkaç saniye. Bana yine eskisi gibi masallarından birini anlatıyordu. Bunun farkı, her birinin yaşanmış ve Tim'in çocukluğuna ait olmasıydı. *Ah o küçük çocuk...* Yeterince sızlamıyormuş gibi, bir kez de küçük Tim için sızladı kalbim. Babasını kaybettiğinde on bir yaşındaydı şunun şurasında. Onu hep kırgın gözler ve gülen dudaklarla etrafına oyun oynayan bir çocuk olarak hayal ediyordum. Hâlâ öyleydi ya!

"Dedi ki, '*kalbini vereceğin kadını doğru seçeceksin. Öyle herkese verilmez! Yıpranır sonra! Senin şu eskiyen trenin var ya, hani artık çalışmıyor, işte ona benzer. Onun yenisini aldım sana ben ama kalbin bir tane, gidip satın alamazsın da!*' İnanır mısın, korkuttu beni o sözleriyle! '*Vermeyeceğim o zaman kimseye*' dediğim zaman bana kalbini nasıl anneme verdiğini anlattı. Öyle ballandıra ballandıra anlatıyordu ki *güzel de bir şeymiş bu aşk o zaman* dedim içimden. Hem korktum, hem arzuladım. Sonra dedim ki '*peki ben nasıl bileceğim kalbimi hangi kıza vereceğimi, baba?*' '*Görünce anlarsın o kız olduğunu... Kokusu gelince burnuna, burnun zehir kusar daha önce kokladıklarım da koku muymuş diye! Öpünce titrersin. Sonra dokununca o kıza, dünyadaki cennetine ayak basmış olursun. Ta ki o kızı bulana kadar, kalbini sakla, tamam mı?*' dediğinde çocuğum ya, *tamam* dedim. *Yatağımın altına saklayacağım onu!*"

Aynı anda güldük, dünyanın en güzel senfonisine de-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğerdi bizimkisi. Kafamı bu kadar karıştırdığına kızmak istedim, yapamadım. Çünkü bir şekilde daha önce kimseye anlatmamış olduğu şeyleri dinliyormuş gibi hissediyordum. Yine de bu konuşmanın sonu nereye varacak hiç bilmiyorum. Tahmini zordu. Tim, sürprizin ta kendisiydi.

"İşte şu yaşıma kadar yatağımın altında kaldı kalbim. Kadınlar da hep yatağımın üstünde. Bulmak istiyordum o kadını. Deliler gibi arıyordum tenine dokunduğum, öptüğüm her kadında. *Yaş oldu yirmi sekiz hâlâ bulamadım* diyordum. Nereden bileyim o gün Pusula'ya mezuniyetini kutlamaya geleceğini? Bir de karşıma oturmaz mısın süzüle süzüle... Upuzun sarı saçlarının üstüne konmuş, mücevher gibi parlayan tacın... Aklım gitti aklım!"

Hızla doğruldum yattığı yerden. Kulaklarım, işittiğim şeylerden ötürü uğuldamaya başlamıştı. Az önce kıpırdamaya korkan ben, şimdi yerimde duramayacak gibi hissediyordum. Küçük odamı arşınladım. Kalbim ayaklarıma uymuş, aynı ritimde çarpıyordu. Ancak tek kelime etmedim. *Dediği şeyin ne demek olduğunun farkında mıydı?*

"Son kavgamızda... Söylediğim her şey saçmalıktı. Hiçbir şey senin suçun değildi, tamam mı? Çiçekler de öyle! Söylediklerimde ciddi değildim, Eylül."

Neler diyordu bu adam böyle? Buraya korkunç bir kalp ağrısıyla gelmeme sebep olan adam, şimdi sözleriyle kalbimden öpüyordu beni. Titreyen çeneme tek çareyi dudağımı ısırmakta buldum. Belki de gerçek olduğunu kanıtlamak için şu anın, kanattım da! Gerçekti işte, bal gibi, buz gibi gerçekti!

"Bana o melek sesini bahşetmeyecek misin? Benim için gülmeyecek misin bir kere daha?"

Şayet konuşursam dudaklarımın esaretinden kurtulacak tek cümle, *seni seviyorum*, olacaktı. Bunu demek için asla hazır değilken şimdi, tek yaptığım elimi dudaklarıma örtmek oldu. Kafamdaki soru işaretlerinin ve kalbimdeki kırgınlıkların ağırlığı, güneşe muhtaçken üzerime kara bir gölge gibi düşerken, bu dudaklardan hiçbir şey çıkmayacaktı. Bir yandan da, *içimde bir yılı aşkındır tuttuğum cümleyi ondan uzaktayken söylemek istemem zaten*, diye düşünüyordum. İlk kez dökülürken o kutsal sözcükler dilimden, gözlerinin ezberini tekrar yapmak isterdim.

"Tamam," diye nefeslendi benden cevap alamayınca. 'Arsızca olacak ama... Öptüm en güzel kokan yerinden."

Bir süre nefesini dinledim, tıpkı tüm konuşma boyunca onun benim nefesimi dinlediği gibi. Kapatmadı bir türlü, sanki daha söyleyecekleri vardı. Az önce, gecenin dalanca köründe duyduklarımın beni gafil almasıyla telefonu kapadım.

Telefonu göğsüme bastırdım gayriihtiyari. Bu dinlediklerim de neyin nesiydi diye düşünüyordum. Kandırılıyor muyum? Yoksa gerçek bir itiraf mı duymuştum az önce? Belki de Tim kendini eğlendirdiği o küçük gösterisine devam ediyordu. Sıkıntıyla oflayarak kollarımı çözüp şiddetle iki yana düşürdüğümde, sakarlık edip şövalemi yere devirdim.

Annem beni bilgisayarımın başında, İstanbul için uçak bileti ararken yakaladı.

"Eylül, o gürültü neydi? Bu ne surat?"

Suratım, sinir bozukluğuyla buruşmuş bir halde, bağdaş kurmuş kucağıma da bilgisayarımı almış bir halde anneme baktım. Bu ani kararı vermek zor olmamıştı üstelik. Bana ait olan bir şeyi almaya, üstüne de bir nevi *ayağını denk al, be adam* demeye gidiyordum. Bir yandan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da kafası karışmış ruhum, anneme *terk eden herkes sonsuza dek gitmiyormuş işte* diye bağırmak istiyordu.

"Sabah İstanbul'a gidiyorum anne," demeden hemen önce internetten uçak biletimi almıştım.

"O nereden çıktı, kızım? Hani uzunca bir süre buradaydın?"

"Bir adam var, anne. Elinde de benim duygularımla oynayan bir kumanda var. Öyle çok oynadı ki artık karlı gösteriyorum! İşte o kumandayı elinden almaya gidiyorum."

Ve bu da bazı şeyleri elbette unutmadığımı açıkça anlatıyordu. Öyle değil mi?

♫

Küsüp sırt çevirdiğim şehre, beni geri getirebilecek tek şey yalnızca aşk olurdu elbette. Âşık olduğum adama nutuk çekmeye geldim demek daha doğru olurdu sanırım. Havaalanında bindiğim takside, yolculuğum boyunca yaptığım şey, onu uzun bir aradan sonra ilk kez gördüğüm zaman ne diyeceğimi aklımda kurmak oldu. Kendimce planlarım vardı.

"Merhaba, kumandayı vermeye ne dersin artık, ha?" Fazla... Garip kaçıyordu. Beni gördüğüne çok şaşırarak, "Eylül," diyebilecekti yalnızca belki. Ben de ona, "Biliyorum, beni gördüğüne şaşırdın. Daha şaşırtıcı bir şey duymak ister misin? Artık seni idare edemeyeceğim. Ya kendine gelir, özrünü diler, biraz yalvarırsın, ya da kumandamı verir yoluna gidersin!" Bu da... Sanırım benim için fazla saldırgan kaçıyordu. Bunu kendi yöntemimle de yapabilirdim pekâlâ. Beni gördüğünde ne diyeceğine dair başka senaryo uydurdum. "Eylül, ne işin var senin burada?" Ben de karşısında dünyanın en cesaretli kızı olarak durup, "Sana hesap sormaya geldim," diyecektim.

Fakat bunları sesli dile getirdiğimde bir aptal gibi görünüyormuşum. Komik bir aptal! Taksi şoförünün gülümsemesi aynadan gözüme takılınca dayanamayıp kahkahalarla gülmeye başladım. Bu iş, sandığımdan da zordu. Öyle ki İzmir'de gözüme o kadar basit görünen bu hesap sorma, had bildirme işi, şimdi bilmediğim bir dilde konuşmak gibiydi.

Sakinleşmek için gözlerimi yumdum yolculuğun geri kalanı boyunca, taksi durup, şoför geldiğimizi haber verene kadar da açmadım. Taksiden inip Pusula'nın ahşap tabelasına baktım. Dönüp durmaya devam eden koca pusula, benim için tam içeriyi işaret ediyordu. *Durma, git, ona gününü göster, sonra dua et de adam düzelmeyi seçsin! Senden af dilesin! Çünkü onu hâlâ seviyorsun, geri zekâlı.* Tabeladaki pusulanın açık sözlülüğüne yüzümü buruşturarak girişe yöneldim.

Bir terslik vardı ancak. Herhangi bir günün, herhangi bir saati Pusula asla kapalı olmazdı. Şimdi önünde kocaman bir 'kapalı' tabelası vardı. Gerginliğim katlanarak çoğalıyordu. Ne kapıda güvenlik vardı ne de herhangi bir canlıdan eser. Fakat Tim'in bir şekilde içeride olduğunu biliyordum. Başka bir yerde uyumazdı ki! İçgüdüyle elimi uzatarak kapıyı ittim. Küçük bir sesle aralanırken, ayaklarım tedirginlikle daldılar içeri. Şanslıysam diye düşündü âşık ruhum. *Eğer gerçekten şanslıysam, Tim'i uyurken yakalayabilirim.Uyandırırdım sonra, ilk gördüğü şey ben olurum gözlerini yeni güne açar açmaz.* Kendi kendime, "Gerçekten, geri zekâlısın," diye mırıldandım.

Geniş, koyu, ahşap zeminde kimsenin olmadığına emin olarak koşar adımlarla yürüyordum. Tim'in eşsiz siluetini görebiliyordum. İşte, orada! Gözlerimin önün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

deydi. Onu görmediğim koca üç hafta boyunca, hayal etmenin, gerçeğinin yanında hiçbir şey olduğunu anladım. Yüreğimden taşan o koca aşk yumağını etrafıma dolayıp koşmak istedim. Adını haykırdığım ve kollarına sığındığım bir an olabilirdi bu pekâlâ. Onun yerine yalnızca kararlılıkla koşar adım suçluya doğru yürüyordum. Henüz beni görmemişti...

Sonra bir şey oldu. Uğursuz, kulakları sağır eden bir gürültü koptu Pusula'da belki de daha önce hiç şahit olmadığı bir biçimde. Tökezledim. Ellerimi herhangi bir yere tutunmak için uzattım. Tim'in kollarında buldum kendimi. Vücudum anlamadığım bir şekilde ısınmaya başlarken, Tim'le göz göze geldim. Bir şeyler haykırıyordu, yüzüne beni gördüğüne sevinmişlikten çok, korkmuş bir ifade peyda olmuştu. Bacaklarım yavaşça direncini kaybederken gözlerimin önüne beyaz fırça darbeleri indi birer birer.

Görüşüm giderek kapanır, gördüğüm tek şey bembeyaz bir tuvale dönüşürken, "Tim," diye soludum korkuyla. "Seni göremiyorum. Hayır, hiçbir şey göremiyorum."

"Allah kahretsin! Eylül! Allah'ım!"

Olduğumuz yerden kıpırdadık. Biraz ilerleyerek beni yere yatırdığını hissettim. Yine bir şeyler söylüyordu fakat sesi bir gidip bir geliyordu. Kulaklarım patlayan silah seslerinden başka bir şey duyamazken, Tim'in nefesini kulağımda hissediyordum.

"Seni göremiyorum," diye soludum telaşla. Korkuyor ve titriyordum. Bana neler olduğunu anlamıyordum. "Gitme!" Elim titreyerek, telaşla yüzünü aradı. Havada vakit kaybetmesine izin vermeden tuttu elimden. Sakalları, varlığını kanıtlarcasına avuç içimi çizdi.

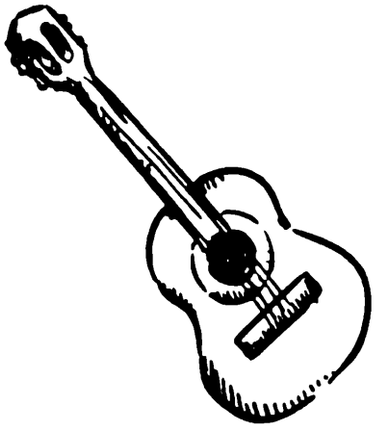
"Sana geldim," diye soludum başım dönmeye başlarken.

Bir şey... Bir şeyin yırtılma sesini duydum. Sürekli bir şeyler söylüyordu. Kulağıma uğultusu geliyordu yalnızca. Sonra dokundu bana. Bu her zamanki dokunuşuna benzemiyordu. Acıyla çığlık attıktan sonra gözlerimin önündeki beyaz tuvali, simsiyaha boyayan bir dokunuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

♪ Emre Aydın – Rüyamdaki Aptal Kadın ♪

♪ Mazhar Alanson – Ah Bu Ben ♪

BÖLÜM 13

Rüyamdaki aptal kadın
Hâlâ aklımda adın
Bir dursan, bir dinlesen
Bir dursan ah, bir dinlensen
Yakışmaz mı İstanbul bize
Korktun kaçıp gittin işte

Elim, korkarak ve daha önce hiç şahit olmadığı bir şekilde titreyerek, yatağın üstünde dinlenen, soluk renkli bir ele dokunmak için uzandı. Parmak ucumu değdirdim, dokunsam incinecek diye korktuğumdan çok hafifçeydi. O zaten bembeyazdı, pamuk gibi. Bu sefer, beyazına siyah bulaşmıştı bir damla. Griydi dokunduğum el. Üstüne üstlük elinden geçip ona hayat veren damarların, varlığını belli edercesine masmavi göz kırpıyorlardı bana.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu sefer mırıldandığım şarkıya suçluluk duygusunun ağırlığı da bulaşmıştı. Sesim belki de ilk defa şarkı mırıldanırken çatlıyordu. Bilmiyorum, bir şekilde, beyazı çirkinleştiren bu yoğun bakım odasında ona şarkı söylemek yapabildiğim tek şeydi. Ne diyeceğimi bilemiyor, ona dokunmaya bile çekiniyordum. Çünkü bir şekilde bütün bu olanların sebebi bendim. Öyle dememiş miydi zaten?

"Sana geldim."

Şayet o gün sıradan bir gün olsa, gelişini nasıl karşılayacağımı çok iyi biliyordum. O an tutar daha da bırakmazdım narin ama güçlü varlığını. Ve yine şayet başıma bu bela gelmeseydi, ondan ayrılmama gerek kalmayacaktı. Neden yapacaktım, aklımdan zorum mu vardı? Babamın sözünü ettiği kadındı o. Kalbimi, kimseler bulamasın diye sakladığım yatağımın altından çıkarabilen tek kadındı. Ve yirmi sekiz senedir yaşadığım geceyi, güneşiyle tersine çevirendi. Bu kadar ağırdı işte aslında varlığı.

İşaret parmağım yumuşacık elinin üstünü hafifçe okşarken solmuş yüzüne baktım. Gözkapaklarında damarları belirgin, saçları eski güzelliğini aratırcasına karmakarışıktı. Küçük, kalkık burnundan aldığı nefes yetmiyor olacak ki, bir şeyler takılıydı. Kollarımda uzanırken, başında bir bant olduğunu hatırladım. Örgüden bir taç... Elim, istemsizce alnına doğru uzansa da yarı yolda duraksayıp, hareketini, bacağımı gergin bir sıvazlamayla bitirmeyi tercih etti. Ameliyat sırasında çıkarmış oldukları aklıma geldi sonra.

Öyle yatıyordu karşımda. Daha önceki uykularına benzemiyordu. Onu birçok kez görmüştüm uyurken fakat bu sefer yüzündeki ancak ölümün renkleri olabilirdi. Hepsini apayrı çiçeklere benzettiğim çilleri bile çekilip

çok olmuşlardı sanki porselen teninde. Vicdanımın bir tek sesi değil, neredeyse görüntüsü vardı karşımda. Capcanlı biriydi artık o, bugünden itibaren kelepçeli yaşamaya mahkûm edildiğim. Üstelik gevezeydi! Durmadan konuşuyor, söyleniyor ve öfkeyle bağırıyordu.

"Senin yüzünden! Senin kahrolası çenen yüzünden!"

Bu sözleri, beni her şeyin en başına götüren bir zaman makinesine bindiriyordu. Onu her şeyin dışında tutarak, kendimce kurtarmaya çalıştığım olayların en başına. Emre, her zaman benim hiç sahip olamadığım küçük kardeşim gibi ... Ömrüm yettiğince de onu koruyup kollamaya devam edeceğimi biliyordum. Benim hikâyeme benziyordu onunki. Yalnızca, annesi vefat ettikten sonra onunla ilgilenmeyi seçmeyen bir babası olmasıydı yaşadıklarımızı ayıran. Zamanında benim geçtiğim çirkin yollardan geçmesin diye yanıma aldım, iş verdim ona. Ama önce hikâyesini dinledim. Abisi oldum, zamanla o da benim özüm gibi oldu. Sadece bu sebeple bile, Emre bana, "Abi, yardım et," dediğinde ikiletmeden koşardım.

Bir gün, yüzü gözü dağılmış halde karşıma gelip, "Yardımın gerek, Timuçin Abi," dedi. Aldığı darbeler bir uyarı niteliğindeydi. Kaşında, burnunda, dudağında kan... Bir de benden utanıyordu o gece karşımda dikilirken. Yüzü yerden kalkmıyordu.

"Tek başıma engel olamadım, abi! Pusula'da kendi malını satmak istiyor. Bu semtin en iş gören mekânının burası olduğunu çok iyi biliyor. Uzun zamandır bizi izlemiş. Beni kıstırdılar. Abi, çete bunlar!"

Neredeyse bir aydır benden saklıyormuş bu durumu. Sakladığı için öfkeden deliye döndüm. Adamın, Emre'yi saf görüp, ilk önce onun üstüne oynamasına daha da öf-

kelendim. Emre de aklı sıra bu işi halledebileceğini düşünüp, beni tedirgin etmek istememiş. *Aptal!* İşleri daha da karmaşık bir hale sürüklediğini göremedi.

Adamın adı Fahri Poçan'dı. Etrafındaki herkes aileydi. Poçanlar denildiği zaman herkes destur çekermiş. Ben bunları çok sonraları amcamdan öğrendim. Emre'ye ulaşarak hata ettiğini, asıl benimle muhatap olmasını gerektiğini söylediğimde, seve seve kabul etti. *Sıra sana da gelecekti, sen çok heyecanlı çıktın.* Adamın Emre'ye bulaşmasının tek sebebi, biraz eğlenceydi. Emre'nin bir çocuk olduğunun farkındaydı. Sonraları bana, "Bu senin çocuk da başka bir şeyler var. Fazla gururlu, burnu dik. Ben ilk günden sana yetiştireceğine bahse girmiştim bizimkilerle," dedi. Tüm bu yaptıkları ona şamata geliyordu. Uğraştığı ilk bar sahibi ben değildim üstelik. İşi oyuna vurmuştu.

Olduk olmadık zamanlarda telefonum çalar oldu. Özellikle Eylül'ün yanındayken bir türlü tedirginliğimi saklayamıyor, üstelik daha da gerilerek bir şeylerin ters gittiğini belli ediyordum. Birkaç kez sorar gözlerle baksa da, kafamı çevirdim. Sessizce, bana aklındaki soruyu sormaması için uyardım onu. Laf dinlemedi, geçiştirdim. Doğrusu, türlü şaklabanlıklarla unutturdum aklındakini. Gözlerinin, karşımda ışıldayan kürelere dönüşmesi zaten her soruyu ve her sorunu siliyordu aklımdan o an için. Poçan izin vermedi. Kendini sürekli hatırlattı. Benim mekânımda, bu hayatta en nefret ettiğim şeyi, bir zamanlar imtihanım olan uyuşturucuyu satmak için diretiyordu. O kadar bunalmıştım ki, artık Eylül'ün yanında da saklayamıyordum duygu geçişlerimi. Zorlanıyor, çatlayacak hale geliyordum. En çok da adamın benimle oyun oynaması deli ediyordu beni. Çünkü istese bir sa-

atte adamlarını toplayıp karşıma dikilebileceğini tahmin edebiliyordum.

Fahri Poçan'la tek başıma baş edemeyeceğimi anladığımda, tek seçeneğime başvurdum. İçimden küfürler ettim kendime, lanetler okudum. Başımı eğerek gittim amcamın yanına. "Bir adam var, baş edemiyorum," derken bu sefer ben başımı önümden kaldırıp da yüzüne bakamıyordum. Yıllardır konuşmadığım, varlığını dahi unuttuğum adamın yardımına muhtaç olmak, zoruma gidiyordu. Beni buna zorlayan, Çağan'dı. Babası, amcam, bir polisti. "Bu işi uzatmanın, yokuşa sürüp çıkmaza düşmenin anlamı yok," diye kızdı bana. "Emin ol, babam bu pisliği temizlemene yardımcı olacak." Olan biteni amcama anlattığımda ve Fahri Poçan'ın adını duyduğunda gözlerindeki heyecanlı parıltıları asla unutamam. Belki de kariyerinin en önemli dosyası bu olacaktı. Bana yardım etmeyi kabul etti. Aynı masada ben, amcam ve Çağan'ın oturacağını söyleseler bir gün, yalnızca gülerdim. Yine aynı masada Eylül'le telefonda konuştuğumda, bir şeyi idrak ettim. Ne olursa olsun, bu kadını yanımda tutmak istiyordum. Geceleri kaçacak yerim yoktu, şimdi gündüzümü de ona adamak istediğimi fark ettikçe daha çok korkuyordum. Çağan bunun farkına varıp benimle alay ettiğinde ona kızdım ama hak verdiğimi hiç belli etmedim.

Amcam, Fahri'nin barı izlediğinden emin olduğunu ve içeri adamlarından birkaçını sokarak arada sessiz ziyaretler gerçekleştirdiğinden emin olduğunu söyledi. Dolayısıyla şöyle yaptık: Amcamın operasyon timi belirli aralıklarla Pusula'ya iş görüşmesi yapmak için geldi. Hepsini işe almış gibi yaptım. Bunu özellikle Emre ve Cüneyt'ten gizlemek oldukça zorladı beni. Onların iyi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

liklerini ve en az hasarı almalarını istediğim için yaptım bunca şeyi. Eylül de Pusula'ya geldiği zaman, kapıdaki güvenliğe, fazladan bir servis elemanı, bir barmen ve bir temizlik görevlisi gördü. "İşleri büyütüyorum," diyerek böbürlendim ona. "Ece, Pusula'nın CEO'su olmak kolay iş değil!"

Mutlu görünüyordu. Halinden memnun. Doğrusu ben de öyleydim. Yalnızca daha az uyumaya başlamıştım. Geceleri sahnem biter bitmez, Eylül'e koşuyor, gündüzleri beni işe uğurlamasına bayılıyordum. Gitarımın biri artık onun evindeydi. Her baktığımda bir çiçek buluyordum tellerin arasında. Çiçeklerin son varış noktası, saçının etrafındaki bandın her bir yanı oluyordu. Tüm bu kargaşanın içinde sığınabildiğim ve her şeyi unutmayı seçtiğim tek yer, Eylül'ün küçük sarı kanepesiydi.

Bir gün hiç beklemediğim bir şey oldu. Eylül ve küçük kanepesinde, kaç fincan çay içtiğimizi unutmuş ve huzurun yoğunluğunu yaşadığımız o bir gün, Eylül bir çiçek aldı. Çiçekleri görür görmez anlamıştım. Solmuş çiçek buketinin ne tür bir tehdit olabileceğini tahmin edebiliyordum. Kalbim korkudan ağzımda atıyor, sesi de kulaklarımda çınlıyordu notu okuduğumda.

"En güzel çiçek, en çabuk solandır," demiş André Gide. Unutma, sen de birisi için en güzel çiçeksin bu hayatta.

Eylül'e ve huzurlu evine çizdiğim hayali çizgiye adımını atamaz, sınırı geçemez sanmıştım. Öyle güzel ve çevredeki herkese kapalı bir balonda yaşıyorduk ki, Fahri Poçan'ın Eylül'ü bulabileceği aklımın ucuna bile gelmemişti. Bu apaçık bir tehditti. Ben onu oyaladıkça, etrafımda değer verdiğim kim varsa beni, onunla tehdit etmeye başlıyordu. Eylül ise bundan bihaberdi... Kötü, çok kötü bir şey yaptım ona. Onunla yollarımızın kesişmesini, onun peşine düşmemi sağlayan şeyi, olmadığını öğrendiğimiz bebeği kullandım. O an, onu nereden yaralarım da bir daha peşime düşmez diye düşündüm. Öyle şeyler söyledim ki, kalbini alıp ayaklarımın altında ezsem daha az acıtırdı belki. Yüzündeki rengin sarıya çalmasını, bana çiçekleri açıklamaya çalışmasını ve gözlerindeki inci tanesi yaşları hiç unutamıyordum. Her hatırıma düştüğünde içim cız ediyordu. Olabildiğince hızlı çektim gittim evden. Dayanmayacak, sarmaya kalkacaktım kırık kanatlarını yoksa. Her gittiğim yerde, onun sözleri yerine kendi acımasız demeçlerim zihnimde yankı buluyordu.

"Hamile olmadığını öğrendiğim an seninle işim bitmişti zaten!"

"Benim olduğum yerde nefesini bile hissetmeyeyim bundan sonra."

İçimde, Eylül'e sıkı sıkıya bağlı küçük bir çocuk, *Allah korusun*, diye haykırıyordu. *Nefesi hep yanı başımda olsun.* Her şeyden çok düşündüğüm değerli canı için belki az bile söylemiştim. Az söylemiş olmalıyım ki Eylül'ü yine buldum karşımda aynı günün akşamı. Bitaptım, tedirgin, korkmuş ve öfkeden patlamak üzereydim. Olan biteni amcama anlattım. Eylül'ü Pusula'ya sık getirdiysem şayet, bunun olacağını zaten tahmin etmem gerektiğini söylediğinde iyice delirdim. Eylül ise inatçı aşığın tekiydi. Evet, âşıktı. Bir kere bile duymasam da ağzından, o küçük suratından her şeyi bir kitap gibi okuyabiliyordum. Yanıma doğru sert adımlarla ilerleyişi, bana ders vermeye, yaptığımın yanlış olduğunu söylemeye gelir gibiydi. Kararlılığından korktum, yılana sarıldım. Eylül'ün yokluğunda her fırsatta yanıma sokulan kadına, bu sefer ben de sokuldum. Eylül'ün güçlü adımları, zayıflayarak gerilediğinde, çabucak çıksın istedim bu zehirli atmos-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ferden. Gözüme takılan tek şey, koşarken saçlarının eşsiz bir hızla havada dalgalanarak omzuna bir kırbaç darbesi gibi inmesiydi. Hafızamdaki ona dair son görüntü.

Kendimi karşımdaki kadından kopardığımda, hiçbir tat alamadığımı fark ettim. Hatta öyle yavandı ki az önce yaşanan, zımparalamak istedim tenime dokunduğu her bir parçayı. Dudaklarımı, yabancı ellerin verdiği karıncalanma hissiyle savaşan boynumu ve hiçbir zaman eksikliğini kimsenin görmediği sakalımı. Sırf o dokunan kadın Eylül değil diye, keseyim istedim.

Ellerimde tuttuğum küçük sarı bir kuşu andıran kadını, kendimce korumak için yaptığım bu oyunun işe yaramasına aynı anda hem seviniyor, hem de korkunç bir kara deliğin içinde yuvarlanıp gidiyor gibi hissediyordum. Kolumun birini kaybetmiş gibiydim. Kısa vadede hayatımda edindiği yerin büyüklüğüne şaşırdım şöyle bir düşündüğümde. Pusula'da her zaman oturduğu yüksek taburede, ben şarkı söylerken, kendini müziğin ritmine kaptırdığında bir şelale gibi çağlayan saçlarını, küçük yatağında ben rahat edeyim diye tortop olup kıvrılarak uyuyan bedenini, süt beyazı tenini çiçekli giysileriyle renklendirip altına inatla giydiği kovboy botlarını, kısacası her şeyiyle onu arıyordum.

Aynı kaldığımız yaklaşık bir aylık süre içerisinde amcamın planına sadık kaldım. Hatta kendimi tamamen Fahri'yi tongaya düşürmeye adamıştım. Aksi halde delirecek gibi hissediyordum. Amcamla telefondan sık sık haberleşiyorduk. Kendisi tanınacağını çok iyi bildiğinden olayda varlığını gösteremese de, Pusula'daki adamlarıyla sürekli iletişim halindeydi. Planı daha çok onlarla bir inci gibi işliyordu. "Bu fırsat bir daha gelmez," diyordu.

Koca üç haftayı devirdik. Artık Fahri, işi yokuşa sürdüğümüzden şüpheleniyordu. Konuşmak istiyor, ikimizi de sevindirecek bir teklifi olduğunu söylüyordu. Plana sadık kalarak onu Pusula'ya çağırdım büyük hesaplaşmadan bir gün önce. Ve yine aynı gece söz geçiremediğim ellerimle Eylül'ü aradım. *Ciddi bir iş bu* diye düşündüm. *Ne olacağı belli olmaz. Bir kerecik daha duysam sesini...* Açacağını ummamıştım. Açtığında kalbimin hızla atışına şaşkınlıkla tanık oldum. Ne çok özlemiş, ne çok hasret kalmıştım sesine. Konuşmadı ama... Ama dayanamadı bana, dinledi. Her şeyi anlatmadan rahat edemezdim. Ertesi günkü çarpışmaya gönlüm ferah gitmeliydim. Kim bilir, ölüm de olabilirdi ucunda.

Ertesi gün öğle saatleri tüm hazırlıklarımız tamamdı. Bar "Kapalı" yazısıyla karantinaya alınmıştı. İçeride yalnızca polisler vardı Pusula'da çalışıyormuş gibi görünen. Cüneyt ve Emre, onlara aynı gün izin vermemden şüphelenseler de geçiştirdim bir günlüğüne. Her şey iyilikleri içindi. Her şey herkesin iyiliği içindi.

Amcam beni, içerideki ekibin güvenilirliği konusunda ikna etti. Başka polise gerek olmayacağını, onların özel bir time ait olduklarını tekrarladı. Güvenmek, elimdeki tek seçenekti.

Fahri, elbette yalnız gelmemişti, benim de yalnız olmayacağımı bildiği gibi. Yanında beş tane adamı vardı. Beni görünce pişkince sırıtması, baştan ayağa geriyordu beni. Gerginken yanlış bir şey yapmaktan çekiniyordum. Sanki mekânı satın almaya gelen bir müşteri gibi, içeriyi bolca süzdü.

"Güzel mekân. Her gelişimde tekrarlarım."

Birçok kez geldiğini, kendince boy gösterileri yaptığını biliyordum. Kendini unutturmuyordu aklınca fakat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zaten benim aklımdan bir an olsun çıkmıyordu. Sanırım amcamdan yardım istemek, hayatım boyunca yaptığım sayılı akıllıca şeylerden biriydi.

"Bence direk sadede gelelim," dedim tahammül sınırlarım zorlanırken. Bir an önce ne olacaksa olsun ve bitsin, ben de içimdeki eksik yarıyı tamamlamaya koyulayım diye can atıyordum. Eksik yarım, benden çok uzaktaydı.

"Benim ne istediğim açık. Benim istediğim, senin de bu işe ortak olman. Win – Win yani! Herkes kazanacak!" diyerek yavan gülümsemesiyle dik dik yüzüme baktı. "Benim *beyaz kelebeği* burada satalım, sen de bu işten komisyon al. Böylece herkes mutlu olsun. Canlar acımasın. Çünkü aksi bir durumda elim sürçer, görünmez bir kaza olur, maazallah!" Yanında duran uzun boylu, iri yapılı adama dönüp, kasılarak sordu. "Sence de harika bir anlaşma, değil mi, Cengiz?"

"Öyle, abi!" diye tasdikledi onu sadık köpek. "Bu teklif herkese yapılmaz! Fahri Abi'm sevmiş seni."

"Onur duydum," dedim kinayeyle. Aldığım karşılık, boğuk, kaba bir gülüştü yalnızca. Amcamın sözlerini kendime hatırlattım. Çok fazla zıtlaşma ama işe *gönüllü de görünme. Ağzından laf almaya çalış, yaptığı birkaç işi itiraf etse yeter! Hemen enseleyeceğiz!* "Nasıl yürüyor bu işler? Haraç kesiyor, küçük çocukları mı dövüyorsun?" diyerek gönderme yaptım Emre'yi hırpalayışlarına. "*Beyaz kelebeğini* olmadık yerlere mi kondurmaya çalışıyorsun?"

"Ne o?" dedi duydukları hoşuna gitmiş gibi sırıtırken. "Aramıza katılmaya mı niyetlisin yoksa? Son seferin gibi olmaz bu kez ama! Alırsam seni yanıma, bırakmam, bilesin! Yoksa tövbeli misin?"

Bel altı oynamasına şaşırmadım. Bunun gibi adamlar, elinde ne var ne yoksa dökerdi istediğini almak için. Adil dövüşmezdi. Evet, üzerini binlerce kilitle kapadığım keşkeli bir geçmişim vardı. On sene öncesine aitti. Henüz bir pusulam yoktu elimde, yolunu kaybetmiş bir berduş gibiydim. Oradan oraya, kim nereye çekerse oraya... Yanlış denizlere doğru çekildiğimde on sekiz yaşındaydım. Arkadaş, şu hayatta bir elmas tanesi kadar değerliydi. Elması, kayaları kazıya kazıya çıkarırdınız. Ellerinizi kanata kanata! Zorluk çekmeye eyvallah derdin, altında yatan şeyin değerli olduğunu bildiğinde. Fakat elması eline verseler öylece, *neden* diye sorgulardın en basiti. *Neden böylece verdiler bunu bana? Bu işin perde arkasında ne var?* Öyle bir arkadaş grubu arasında geçti hayatımın hatırlamak istemeyeceğim bir kısmı. Nedenleri sorgulamayacak kadar asiydim. Annem, babam yoktu. Babaannem, dedem yoktu. Yakınımdaki herkes tek tek ölüyordu. *Bende bir şey var* diye düşündüm. *Lanet mi bu? İstenmeyen çocuk muyum ben yoksa? Hayatına girdiğim herkes ölmek zorunda mı?* Kötü bir arkadaş tuttu elimden. *Hayır* dedi. *Sen sadece yanlış yerdesin. Aramıza gel.* Her türlü pisliği gördüğüm, bire bir şahit olup, körü körüne her yanlışa kucak açtığım pişmanlıkla andığım yıllarım oldu. Uyuşturucuyu da, alkolü de, otu da, her çukurun dibini de gördüm. O yıllarda keşfettiğim en güzel şey, şarkı söylemek oldu. Demlenirken kendi kendime şarkı mırıldanmalarımı, grubun arasında rutine bindirmiştik. Gitar çalmayı Pusula'yı ilk açtığımda öğrenmiştim. Paçayı tamamen kurtardığımda artık yirmi yaşındaydım. Tedavi olacak param yoktu. Doğrusu, param yoktu. Elimdeki tek varlığım, dedemden kalma, beraber yaşadığımız evdi. Tek başıma, ağlamaktan, haykırmaktan bitap halde, hep o evin halısının üstünde buldum kendimi. İçimden atana kadar o zehri, kendime gün yüzü göstermedim. Sonunda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

evi satıp, kendime bir bar tuttum. Kendi kendimin patronu olabilirdim o saatten sonra ancak. Asiliğimden zerre kaybetmemiştim. O herhangi bir bar, bir iş yeri değildi. Pusula'ydı. O günden sonra beni silkeleyen, yol gösteren, kendime getiren bir yuvaydı aslında. Orada uyumaya başladım. Gecem gündüzüm hep didinmekle geçti. Ve Pusula'ya her girdiğimde, gurur duymadan edemiyordum. Belki tırnağım kalmamıştı kazımaktan fakat şu an yarattığım bu küçük dünya için, on misline de değerdi!

"Ben pisliğin tadını aldım, erken bıraktım. Damak tadımın üstüne tanımam. Bak etrafına!"

"Damak tadın, kız arkadaşından belli. Asla lafım yok!"

Kolumu dayadığım bar tezgâhına öfkeyle yumruğumu geçirdim. Hizaya dön çağrısıydı. "Benim kız arkadaşım falan yok! Laklak etmeye mi geldin buraya?"

"Dediğin gibi olsun," deyip çenesinin altındaki sakalı kaşıdı uzun uzun. "Her ay satıştan yüzde beş komisyonunu alırsın. Bir daha birbirimizi görmeyiz. Paralar konuşur."

"Dalga mı geçiyorsun?" dedim sınırlarını zorlamak için. Bu sırada göz ucumla bardaki polisin her an harekete geçecek kadar tetikte olduğunu fark edebiliyordum. Beyaz kurulama bezinin altında bir silah bana gizliden gizliye göz kırpıyordu. Arka tarafta varlığı hissedilmeyen bir temizlikçi kılığında polis, güvenlik rolündeki polis ise tam yanımda duruyordu. Herkes doğru anı bekliyordu. Çok yakındı.

"Yüzde on, son! Sana iltimas geçtiğimi unutma, sırf bu işlerin piyasasını bildiğinden o da! Yoksa boyun eğdirmek benim işim, duymuşsundur."

"Yarısı ya da hiç!" dedim oyunu sürdürerek. Stres hâlâ ince vücuduma tırmanıyordu. "Mekânın benim olduğunu unutuyorsun herhalde!"

Oturduğu masaya vurarak, "Yeter, çocuk!" dedi ve ayağa fırladı. Yanındaki adamların elleri silaha gittiği sırada, ayak sesleri dağıldı tüm bara. Öyle ki biri hızla buraya koşuyor gibiydi. Panikleyip, tongaya düştüğünü sanan Poçanlar'dan biri girişe doğru silahını ateşledi.

Her şey ağır çekimde gerçekleşirken karşımda, görebildiğim tek şey bana uzanan bembeyaz, incecik kollar ve şiddetle dağılan sarı saçlar oldu. Koştum, beni arayan kollarına karşılık, tuttum sıkıca. Dehşet içinde, ne dediğimi bilmez bir şekilde bağırıyordum. Silah sesleri yükseldi. Onu, barın arka kısmına taşıdım. Ardımızda neler olduğundan bihaber, saklamaya, saklanmaya çalışıyordum. Ellerim dehşet içinde titriyordu. Eylül'ü, öylece, elbisesine bulaşan kırmızı bir lekeyle, yüzü beyaza çalarken izledim. Kulaklarım şokun etkisiyle uğulduyordu. Sonra, ancak aklımı başıma topladığımda tişörtümü yırtmayı akıl ederek yarasına bastırdım. Kulaklarımda tek bir sözü vardı, beni diğer her şeye sağır eden.

"Sana geldim."

Geri kalan her şey sis içindeydi. Ambulansın gelişi, apar topar hastaneye gidişimiz, doktorların anlamadığım terimlerle küçük ambulansın içinde sürekli hareket edişi... Bunların hepsiyle yapayalnızdım. Acele konuşmaları ve atik hareketleri beynime üst üste çakılan çivi gibiydiler.

"Oksijen! Nabzını kontrol et!"

Bir Doktor, Eylül'ün beyaz teninin üstüne eğilmiş, göğsüne bastırıyor, boynunun bitimindeki kısımları sıkıyor ve başparmağıyla alnının ortasını baskılıyordu. Eylül'den acı sızlanmalar geldiğinde hızla eline uzandım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eylül! Eylül, duyuyor musun beni?" Karşılığı doktorun dokunuşundan uzaklaşmayı denemek oldu sadece. "Ne yapıyorsunuz? Canı acıyor!"

"Hasta stupor halinde."

"Ne?" diye mırıldandım doktorun gözlerinin içine bakarak. Eylül'ün yarasının üstünü beyaz bir bezle kapatıp sıkıca sardığını gördüm. "Ne demek bu?"

"Lütfen, sakin olun ve işimizi zorlaştırmayın."

Hastaneye vardığımızda Eylül'ü direkt ameliyata aldılar. Öyle hızlı oynuyordu ki şimdi önümde her şey, koşmam gerekti. Sürekli koştum. Sonunda ameliyathanenin kapısında tek başıma kaldığımda, bir ölüm sessizliği başladı kafamın içinde. İlk defa o an sorabildim kendime: Az önce neler oldu?

Ölüm gibi gelen o süre boyunca yapacağım hiçbir şey yoktu voltalar atmak ve ameliyathaneden çıkan her doktorun yakasına yapışmak dışında. Hiçbir çıkan o değildi. Her çıkanın ardından sevinçle yerlerinden kalkan hasta yakınlarını izlerken, ister istemez sinirim bozuluyordu. Beni yalnızlığımın pençelerinden ilk kurtaran Çağan oldu. Kan ter içinde sarıldı bana.

"Kendinde misin sen, kuzen?" diye sordu gözlerindeki telaşla. "Bu halin ne? Otur biraz."

Sonra birden kalabalıklaştım. Herkes yanımdaydı, herkesin kolu omzumdaydı. Güç alacağıma, yükün altında kalıyor gibi hissediyordum. Cüneyt'i gördüm Aslı'nın ağlayan gözlerini silip, bana güç verircesine bakıyordu. Hiçbir zaman susmayan Emre, eliyle bacağıma vurup, varlığını ve desteğini öyle belli ediyordu. Durum sahiden iyi değildi. Sonra Gökdeniz geldi. Herkes bana sarılıyordu. Hasta olan ben değildim. Neden öyle davranıyorlardı?

Omzuma şakacı bir yumruk savurarak, "Oğlum, bu ne hâl be? Kız çıktığında şu kapıdan, böyle mi karşılayacaksın onu?" diye sordu.

"Çıkacak mı ki?"

Kime sorsam iyi şeyler söylüyordu. Bir tek ben mi kötüyü düşünüyordum? Kimse bana olayın nasıl gerçekleştiğine dair tek bir soru bile sormadı. Çağan benim yerime hepsini cevaplıyordu. Aslı ortalıkta, "Ben şimdi ailesine nasıl haber vereceğim," diye dolanarak beni iyice geriyordu. Sol bacağımı sürekli sallama ihtiyacım, bir türlü geçmek bilmiyordu.

Ne kadar zaman sonra bilmiyorum, amcam geldi. Yanıma oturup bir süre sessizliğime ortak oldu. Ben de öylece... Beni oturttukları yerde bir puttan fazlası değildim.

"Kız arkadaşının durumu nasıl?"

"Bilmiyorum. Bildiğim tek şey amca," diyerek yüzümü ona döndüm. "suçlu hissettiğim."

"Nereden bilecektin?" Eliyle omzumu kavradı. "Hiçbirimiz bilemezdik. Kendine yüklenme bu kadar," diyerek bu sefer elini boynuma sararak kulağıma eğildi. "Duydun mu beni?"

"Kimsenin aklına, tesellisine ihtiyacım yok benim," diyerek tutuşundan kurtuldum. "Benim yüzümden olduğunu biliyorum."

"Sana geldim."

Arkasına yaslanırken, "Of, evlat!" diye söylendi. Bu zamana kadar kimseden akıl almamışken, şimdi kimsenin mecburen yanımda bulunmasına, bana babalık, amcalık yapmasına ihtiyacım yoktu. Kendi kendimi idare etmeyi bilen bir adamdım ben.

"Fahri'ye ne oldu?"

"Çatışma sırasında yaralanmış. Hastanede, daha son-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ra emniyete götüreceğim. Bitti, oradakilerin hepsini kaldırdık."

"İyi, gözün aydın!"

"Gözümüz aydın!"

Umurumda değildi aslında. Yakalanmış, kaçmış, ölmüş, ne olmuşsa olmuş, benim gözüm, aklım tek bir yerdeydi. Eylül'ün ailesine haber verip vermediklerini sordum. Aslı, oturduğu bankta sinirle sallanırken, Cüneyt, "Aslı haber verdi, abi, merak etme," dedi. Aslı'nın beni görünce kafasını çevirişi, muhtemelen sesimi bile duymaya katlanamayışı karşısında diyecek bir şeyim yoktu. Haklıydı. İçeride, ameliyathanede olması gereken en son kişi yatıyordu benim çenem yüzünden!

Sonra bir doktor hepimizi etrafına toplayarak Eylül'ün hayati bir tehlikesi olmadığını söyledi. "Ameliyat başarılıydı. Şimdi yoğun bakıma alacağız. Kaç gün kalacağını durumu gösterecek."

İşte her şey bu kadardı. Bu kadar kısa bir zaman diliminde, bu kadar ağır şeyler yaşamış olduğuma hayret ettim. Beyaz yastığın üstüne dağılmış cansız saçlarını ellerimle düzeltmek istedim, yapamadım. Sanki dokunursam yanacaktı. Ancak Eylül'ü görmek için saatlerce dil döküp beni içeri almayı kabul eden hemşire koluma dokunup da, "Beyefendi, artık çıksanız iyi olur. Hasta yakını bile değilsiniz, başım derde girecek yoksa" dediğinde kendime gelip yerimden kalkabildim. Sahiden, hastanın hangi yakınıydım ben?

Dışarı çıkıp bana soru soran gözlerin arasında yanan iki çift farklı göze rastladım. O gözlerin biri ağlamaktan bitap düşmüşken, diğeri benimle kesişince zelzeleye döndü. Buna anbean şahit oldum. Karşımda heybetli bir adam koşar adımlarla bana doğru geliyordu. Ne olduğunu anlamadan yerde buldum kendimi. Burnumdaki sızı, içimde hissettiğim vicdan kırıklığının yanında bir hiçti! Yırtık tişörtümden tenime damlayan kanı görünce gayriihtiyari elimle burnumu tuttum.

Herkes bana vuran adamı tutmaya çalışırken, "Bırakın!" diye bağırdım. Ağır ağır yerden kalkarken, adamın Eylül'ün babası olduğunu anlamıştım. "Bırakın vursun, hakkıdır."

Şayet yanında durmadan ağlayan kadın, "Birkan ne olursun, bırak. Kızımız içeride yatıyor," demeseydi beni komaya sokabilecek bir güçle üzerime gelmeye devam edecekti. "Haydi, onu görmeye gidelim."

Tekrar vurmadı bana ama yüzüme baktığı o sonsuz saniye boyunca, belki vursa, öldürse daha iyiydi benim için. "Benim kızım, İzmir'de duramıyor, çıkıp sana geliyor ve sen benim bir küçük kızımı koruyamıyorsun, öyle mi?" Gözlerine bakmak pişkinlik olurdu ancak. Burnumdan akan kan durmuyor, adeta kusuyordu.

Eylül'ün annesi, kolundan tutup, "Birkan, lütfen," diyerek onu çekiştirip götürdü.

Burnuma koca bir tomar peçeteyle baskı yapıldı. Uzanmam istendi, reddettim. Saat gecenin uğursuz bir vaktine geldiğinde, uyumam istendi, reddettim. Güneşin doğuşuna, ben de eşlik ettim. Kimse hastaneyi terk etmiyordu. Dostlarım, hepsi düşmeyeyim diye beni tutuyorlardı. Çağan beş dakika nefes alabilmem için beni dışarıya kaçırdı, benim için bir sigara yaktı.

"Al, kuzen. İhtiyacın var gibi."

Sigaramdan derin bir nefes alıp, ciğerlerimi bir çeşit zehirle kirletirken, "Neye ihtiyacım var, biliyor musun, kuzen?" dedim. "Bu kâbusun bir an önce bitmesine... Ben... Kâbus olarak görüyorum bunları."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Timuçin," dedi ilk kez sigarasının dumanını karıştırırken havaya. Hiç böyle konuşmazdık biz. "Sen yalnız değilsin. Bunun farkında mısın? Konuş ama kendi kendine değil! Vazgeç şu huyundan! Dün ancak beş kelime konuşmuşsundur belki."

"Biliyorsun. Ben hiçbirinizle konuşmam böyle şeyleri. Konuştuğum tek bir kişi vardı," diyerek güneşe çevirdim yüzümü, güneş kadar ışıltılı günler diledim. "O da içeride yatıyor. Bundan sonra da konuşamam kimselerle!"

"Yıllarca kendine eziyet ettin. Kimseden yardım istemedin, yardım kabul etmedin. Konuşmadın! Sonra sen git, hiç tanımadığın bir kadına ne var ne yoksa dök, saç!"

İki gündür ilk defa gerçekten gülümsedim. Acı da olsa gülümsemem, gerçekti. "Asıl yardıma ihtiyacım olduğu zamanlar kimse yoktu yanımda. Kendi kendimin elinden tutup yürüdüm. Sonra Eylül geldi, dedi ki bana: 'Seni görebiliyorum. Çok fazla gülerek, yaranı örtmeye çalışıyorsun. Benim yanımda bunu yapamazsın, izin vermem.' Resmen bunları söyledi bana ilk baktığında!" Sigaramdaki son dumanı da çekip içime, ayağımın altında ezdim meret şeyi. "Konuşmadı bile, lan!" diyerek güldüm. "Başka kime dökülüp, saçılacaktım ya?"

"Yani neymiş? Fazla gülen adamdan korkacaksın, arkadaş!"

Bu Eylül'le aramızda geçen bir konuşmayı hatırlattı bana. O gün hissettiklerime döndüm. Aynı şeyi kafama vurup duruyordu içimdeki ses. *Haklı çıktın!*

"Yani neymiş? Aşk öldürürmüş."

Henüz hastanenin kapısından içeriye adım atmıştık ki Emre'yi koşarak bize gelirken gördüm. "Abi, Timuçin Abi!" diye bağırıyordu. *Bir şey oldu,* dedim kendi kendime. *Kötü bir şey!* Fakat Emre karşımda pişmiş kelle gibi

[redacted]

"Ne?" diye sordum. "Ne oldu oğlum?"

"Yaşar uyandı!" Bir anda dünyanın altında gülüverdi. Bu kadar kısa zamanda bu kadar mucize kaldırım taşlarının üzerine gelir sanmıyordum. Emre ilk defa yanımda gördüğüm bir kadına vesayet ederken, benim ilk defa yanımdaki bir kadına bu şekilde sesleneceğimden başlamıştım. "Normal odaya çıkarmışlar, abi."

Emre'nin ardından koşarak, onu çıkardıkları odanın önünde adeta kavuşuğa geldim. Herkes odaya dolduğumuz nöbetlerindeki sıcak gülümsemeyle durduğum yerden gösterdiğim Eylül'e bakıyorlardı. Aslı yatağın ucuna tutunmuş, annesi babası muhtemelen başucunda... Kendimi tüm bu sevgi yumağının en dışına attım. Hak ettiğim yerden izliyordum olan biteni. Uzaktan!

Doktor, "Lütfen, fazla yormayalım hastamızı. Bu kadar kişi girmese yanına daha iyi," diye uyararak çıktı odadan.

Önce benim tayfa çıktı bir bir, sonra uzun boylu, orta yaşlarında bir adam. Cana yakın bir gülümsemeyle kapının önünde durup, bana, "Geçmiş olsun," dedi. Daha önce Eylül'ün yanında görmediğim bu adama soru işaretleriyle bakakaldım.

"Sağ olasın, abi. Sen?"

"Ben Günyeli Antika'nın sahibi, Adem!" dive atıldı. "Tablolarını bizim dükkânda satıyoruz. Belki bahsetmiştir."

"Evet, evet, biliyorum. Günyeli Amca'nın oğlusun o zaman, sen!"

Gözlerinde hasretle, dudaklarında manidar bir gülümsemeyle baktı bana. Sonra gurur gördüm biraz o

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözlerin içinde. "Evet, ya! Öyleyim. Sana babamı da mı anlattı, bizim kız?" deyip elini omzuma koydu. "Ya sen?"

"Ben, abi..." dedim ve biraz düşünmek için durdum şöyle. Kim olduğumu, Eylül'ün neyi olduğumu soruyordu da, benim buna verecek cevabım neydi? "Ben, Timuçin."

Dudaklarını gererek omzumu sıktığında, işlerin sandığından karmaşık olduğunu anladığını düşündüm. Sonra içeriden Eylül'ün annesi ve babası çıktı.

"Ne alalım, Eylül'e? Çiçek alalım, çiçeği çok sever benim kızım," diyerek çıkan Birkan Bey, bir kez olsun yüzüme bakmadı. Ve bir insana verilebilecek en büyük cezanın, onu yok saymak olduğunu o an anladım.

Annesi, koluna girmiş, odadan gülen bir yüzle çıkarken, eşinin aksine gözlerimin içine bakarak koluma dokundu. Bana sunduğu gülümsemesinde, endişe gördüm. Gösterdiği sıcakkanlı ilgiye, başımı eğerek karşılık verdim. *Teşekkür ederim.*

"Kır çiçekleri sever. Büyük bir buket yaptıralım, Birkan."

"İyi de, kız yalnız mı kalacak? Sen kalsaydın burada."

"Bak," diyerek eliyle olduğumuz tarafı gösterdi. "Bir sürü arkadaşı var burada. Hemen gidip geliriz."

Kapının pervazına yaslanmış, yüzümü göstermeye çekinmiş bir halde dururken, "İçeri girmeyecek misin, Timtim?" diye sordu Gök. Derince ofladım şöyle. Ne tepki alacağımdan korktuğumu nasıl söyleyebilirdim? "Seni görmek isteyebilir."

Acı acı gülümsedim söylediğine. Yine de tek kelime edemedim. Önüme geçip, elleriyle ellerimi kavrayan Güneş'e baktım. Gözlerinde uykusuzluğun izi vardı. Bir de karşılıksız sevgi. Sevgiyle baktım ben de. Kollarını belime dolayarak, kendince sıkı sıkı sarıldı bana. Gök'ün kolları hepimizi sarıp, bir yumak haline getirdiğinde oflayarak sıyrılmaya çalıştım her ikisinden de.

"Çekilin be, yılışıklar!" diyerek Gök'ün gidip benim için getirdiği tişörtü silkeledim.

Güneş, "Bence çok sevdi bu yeni sarılma stilimizi, aşkım," dediğinde, Gök, "Bakayım," diyerek yüzüme eğildi. Suratımı buruşturdum huysuzca. "Valla, bayılmış, çak!" Çocuk gibi ellerini birbirlerine vururken, bu hallerine gülümsememek elde değildi. *Hakiki dostlar*, diye düşündüm. *Her zaman, her koşulda yanımdalar.*

Güneş ellerimden tuttu. "Haydi, içeri girelim artık."

Ayaklarım yere zincirlenmiş gibiydi sanki. Zar zor, sürüklenerek girdiler hastane odasından içeri. Hastane yatağında kaybolan, minicik kalan bir kız gördüm önce. Saçları darmadağınık, sanki rengi ölümün izini taşırmış gibi soluk. Gözlerinin yeşili puslanmış, teni biraz daha canlanmış. Aslı'ya gülen yüzü, beni görünce yavaş yavaş soldu. Bir sonbahara benziyordu yattığı yerde, beni gördüğünde. Hâlbuki yeniden dirilmeye çalışan bir ilkbahardı az önce!

Geri durdum ister istemez. Konuşamadım, doğrusu ne diyeceğimi bilemedim. Bana kilitlenip kalan gözleri, Güneş'in cümleleriyle olduğu yerden çözüldüler.

"İyi görünüyorsun, Eylül. Geçti gitti!"

"Geçti, gitti, evet," diye mırıldandı hırıltılı sesiyle. Adeta bir rüyanın içinde gibi konuşuyordu. "İyi mi görünüyorum sahiden?" Elleriyle solgun yüzünü, renksiz yanaklarını ve saçlarını yokladı. "Sanki iyi değilim."

"E, saç baş biraz dağılmış tabii!" diyen Gök'e sinirli bir bakış fırlattım. Dudaklarını "ne" diye oynattı sessizce. İşaret parmağımı dudaklarıma götürerek, susmasını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

işaret ettim. "Ama ameliyattan çıktın, canım. Kolay değil, savaş verdin!"

"Bu iş bir," diyerek kafasını çantasına daldıran Güneş, biraz sonra bir saç fırçasını tuttu Gök'ün yüzüne. "saç fırçasına bakar, hayatım." Fırçayı Eylül'ün başucuna koydu. "İçin rahat etsin diye."

"Teşekkür ederim. Fırça için de, geldiğiniz için de."

Güneş, onun güçsüz elini sıkarak, Gökdeniz de, "Her zaman, efendim," diyerek karşılık verdi. Ben sırtımı soğuk duvara yaslamış, olan biteni bir televizyon ekranından izliyormuş gibi davranıyordum. Açıkçası sıranın bana gelmesinden çok korkuyordum.

Eylül, Aslı'ya, "Bana su getirir misin, Aslı. Boğazım çok acıyor konuşurken," dediğinde birden herkes ayaklandı. Önce Aslı çıktı odadan rüzgâr gibi. Cüneyt çıkarken "Ben onu oyalarım, abi, siz rahat rahat konuşun," dedi muzipçe. Sonra bir baktım benim ikili de sırıtarak terk ediyor odayı. Şimdi, sırtımı yasladığım duvardan başka kimse yoktu yanımda.

Ofladım önce, içimdeki şişkinliği indirmek istercesine. "Sahiden, iyi misin?" diye sordum. Sesim mi titriyordu? Mimiklerinden, ses tonundan, cevaplarından çekiniyordum. Beni terslese de, şu kapıdan def olup gitmemi de söylese haklı olacaktı nihayetinde.

"Acıyor biraz," dedi çocuk sesiyle. Omuzlarını bezgince silkti. "İyi olacağım ama." Gözleri öylesine bir yere değil tam yüzüme daldı. Boş bakışları, birden merakla parıldadı. "Neler oldu orada? Neden bu haldeyim?"

Başımı birkaç kez duvara vurdum. Neden bu halde olduğunu açıklamak, ıstıraptan başka bir şey olabilir miydi? Ya açıklamamam bir seçenek miydi? Ona en azından bu kadarını borçlu olduğumu düşünüp anlatmaya karar verdim.

"Timuçin," dedi sonra. İlk defa. "Kimdi o adamlar?"

"O adamlar, bir bela. Çete. Pusula'da illegal işler yapmak istediler. Polislerle iş birliği yaptım. O sonradan aldığım tüm elemanlar var ya? Hepsi polisti onların." Gözleri dehşetle aralanmıştı ardına kadar. "Onları kumpasa getirmek için çalıştık. Seni bulacakları... Aklıma bile gelmedi. Seni güpegündüz, yanında ben varken tehdit ettiler! O gün elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemedim, biliyor musun? Çiçekleri görünce, bahanemi hazırladım. Ya şimdi ya hiç dedim kendime. Kırdım seni, kırmaktan daha ağırdı gerçi... Başka türlü bırakmazdın beni!" diye isyan ettim.

"Bırakmazdım," diye fısıldayışı göğsüme acılı bir haykırış gibi çarptı.

"Adamları enseleyeceğimiz operasyonda, davetsiz misafirdin. Sen, bana geldin, Eylül..."

"Bunca zaman, başın belada mıydı?" diye sordu dehşetle. "Zarar verebilirlerdi!"

"Vermediler mi? Bak!"

Annesiyle babası odaya girince, konuşmamız son buldu. Bir bakıma sevinmiştim. Çünkü bir sonraki cümleyi duymaya hazır değildim. Babasının elinde, yüzünü bile görmemi engelleyen kocaman bir çiçek demeti vardı. Çiçekleri görünce, Eylül'ün yüzünün aydınlanışını izledim.

"Annene buketin içine biraz da papatya koydurayım dedim ama izin vermedi."

"Annem haklı, baba! Papatyalar başka çiçeklerin arasına karışamayacak kadar özel."

Sessizce odadan çıktım. Odanın hemen karşısındaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

banka çökerek ağrıyan gözlerimi ovuşturdum. Vakit akşamı gösteriyordu. Saat kavramını yitireli çok olmuştu. İki gündür gözümü bir kere bile kırpmamıştım. Kafamın içindekiler, uyumama ne zaman izin verirse, kavgayı ne zaman bitirirlerse ancak o zaman uyuyabilirdim.

Ertesi gün, yani üçüncü gün, Eylül'ün odasında yine kalabalık bir grup olarak hasta ziyareti yapıyorduk. Doktor ara sıra geliyor, Eylül'ü kontrol ediyor, hasta bakıcı gelip ona yemeğini veriyordu. Doktor her şeyin yolunda olduğunu, ertesi gün taburcu edebileceklerini söylüyordu. Bu işin sandığımdan daha kısa sürede bitmesi, beni az da olsa rahatlattı. Sonra bir şekilde yine yalnız kaldık. Aynı yerdeydim. Duvarla bir bütün, *Eylül'ün beni seyreden bakışlarından nasıl kaçsam* diye düşünüyordum. Şimdi ağzından ne çıkacak?

Başucuna baktı önce. Su isteyeceğini sandım. "Saçlarımı tarayıp, bana bir şarkı söyler misin?"

"Ama saçların taranmış," dedim safça. İstediği şeyin derinliğini düşünemeyecek kadar aptal olmuştum her şeye. Belki de üç günlük uykusuzluğumdu bana bunu yapan.

"Dün babam taradı. Bugün de sen tara."

Gözlerimin içine bakarak hali hazırda oturuyor olduğu yatakta öne doğru kaydı bana arkasında yer açabilmek için. Hareket ederken yüzünü buruşturduğunda, refleksle onu tutmak için atıldım. Fakat kollarım, ona dokunursam ne tepki vereceğinden korktuğundan, havada öylece asılı kaldılar.

Benden bir hareket göremeyince, "Gel, Timuçin," dedi. "Yaklaş." O an anladım o da en az benim kadar temkinli konuşuyor, cümlelerini kurmadan önce özenle seçiyordu. Birbirimizi bu halde göreceğimiz hiç aklımıza gelir miydi?

Ağır adımlarla yaklaşıp, benim için yer açtığı yatağa oturdum. Hareketlerim, canını yakmamak için yavaştı. Başucundan aldığım fırçayı bir elimle tutarken, diğer elim, biraz sonra dokunacağı şeyin gerçekliğine inanamayarak saçına uzandı. Dokunduğum o bir tel, içimi titretti.

Sen beni tanımazsın
Severim de söylemem
Sen beni uzak sanırsın
Bilirim söz dinlemem

Tarak, saçlarının arasından kayarken ve ellerim yaramaz bir çocuk edasıyla gizlice, doyasıya dokunurken sarı ipeklere, şarkımı kulağına fısıldıyordum. Başı geriye düşüyor, bana yaslanmaya çalışıyordu.

Ah ba ben kendimi nerelere koşsam
Saklansam bir yerlerde gizlice ağlasam
Ah ba ben kendimi nerelerde bulsam
Çekilsem sahillere kayalıklar mı korsam

Son kelimelerimi kulağına üfleyerek, omzundan ileriye uzanarak sıkı sıkıya kapalı gözlerini izledim. Titrek kirpiklerini, göz kapağında varlığını sürdüren ince damarlarını...

Ta ki hemşire odaya gelip de Eylül'e pansuman yapacağını söyleyene kadar o şekilde kaldık. Kendimi apar topar odadan dışarı attım. Hastaneden de öyle! Üç gündür aralıksız içtiğim sigaranın son dalını dudaklarımın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arasına sıkıştırıp yaktım. En ücra köşede, gölgede kalmış bir banka tünedim. Kafamın içi çok dağınıktı. Cümleleri bir araya getirip de konuşamayacak gibi hissediyordum. Bir uğultu, bir ağırlık hâkimdi üzerime. Sigaramı dudaklarıma götürüp, uzaktan kimi telaşlı, kimi üzgün, kimi mutlu insanları izlerken, kendimle konuştum daha fazla düşünmek yerine.

"Hayatımda ilk defa ne yapacağımı bilmiyorum. Konuşmaktan ne ara korkar oldum? Düşünmekten? Hiç yapmayacağım şeyleri yapıyorum. Korkuyorum. Uyumuyorum. Köşeye sıkıştım çok fena!" Yol arkadaşımdan bir nefes aldım içime. "Ağlasam rahatlayacağım belki. Ne bileyim ben! Normalde de yapamadığım bir o vardı, hâlâ daha yapamıyorum. Aksiyim, aksi!" Elimin tersiyle acıyan ve uykusuzluktan kıpkırmızı olduğunu tahmin ettiğim gözlerimi ovaladım. Üstelik şişmişe benziyorlardı. "Şimdi ne bırakabileceğim onu, ne de eskisi gibi olabileceğim," dedi, daha çok Eylül'ü düşünen, darmaduman aklım. Bu saatten sonra gitmesine nasıl izin verirdim? Bunca savaşı verip, bunca yarayı aldıktan sonra bir zafer kutlayamayacak da olsak, gidemezdim. "Ne yaptım ben?"

Omzuma bir el dokundu. Öyle bir eldi ki tümüyle ürpertti beni. Yalnızca bedenime değil, ruhuma dokundu sanki. Sesi...

"Fedakârlık!" Elimdeki sigara beni yakarak yere düştü. "Sen fedakârlık yaptın, evlat! Sevdiğimiz insanlara bunu yaparız. Sen," diyerek bacağımı sıktı. "yapman gerekeni yaptın. Gerisi kaderin raksı!"

Yüzümü ağır ağır, korkarak çevirdim elin sahibine. Gözlerim, henüz görmeden bile hissettiği sıcaklıkla gözüşümü bulanıklaştırmaya başlayan yaşlara teslim oldu. "Baba," diye soludum titreyerek.

"Artık seni mutlu görmeyi her şeyden çok istiyorum. Çok savaştın, çok darbe aldın, hepsini gördüm!" Gözleri... Sanki kendiminkilere bakıyordum. Tıpkı hatırladığım gibiydi. Genç, heyecanla parlayan ela gözler, gözüne büyük gelen gözlükler... Onu dinlerken gerçekten hafif.ediğimi düşünüyordum. Etrafıma baktım, deli gibi gözüküyordum belki de. Kendi kendime konuştuğumu sanıp korkacaklardı benden. Umurumda değildi! En ihtiyacım olduğu anda, çıkagelmişti babam!

"Bende bir şey var baba," diye soludum çeneme kadar ulaşan bir gözyaşını hırsla silerken. "Kötü bir şey... Uğursuzluk! Sevdiğim herkesi yüzüstü bırakıyorum. Sevdiğim herkesi kaybediyorum ben! Önce annem ve sen, sonra babaannem ve dedem, şimdi de Eylül! Kollarımda ölüyordu, baba!" diye yakardım benim aksime gülümseyen yüzüne. "Her şeyi, herkesi mahvediyorum."

"Kural bir!" diye bağırdı. "Önce kendini düşüneceksin! Kural iki! Duygularını saklamayacaksın! Canın acıyorken gülmeyeceksin insanlara. Bırak acısın! Yakışmıyor sana o maske, yüzüne büyük geliyor. Kural üç! Seviyorsan, saklamayacaksın! Gerekirse bağıra çağıra söyleyeceksin cümle âleme!" Burnunun ucuna kayan gözlüğünü düzeltip yine gülümsedi bana. "Biraz baba sözü dinle, evlat. Ve kural dört! Bağıra çağıra sevdiğin gibi, yeri geldiğinde bağıra çağıra ağlamasını da bil. Daha fazla ağlamamak için birbirine bastırdığım dudaklarımı araladım. Titrek bir nefes döküldü, engelleyemedim.

"Neden gittin be, baba?" derken başımı acıyla iki yana salladım. "Çok dağıldım ben."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hışımla ayağa kalktı. Oturduğum bankı işaret ederek, "Yat bakayım şuraya, şimdi," diye buyurdu. "Koy kafanı." Koydum büyülenmiş gibi. "Uyu biraz, endişe ediyorum bu halinden."

"Uyursam, gidersin!"

"Buradayım işte," diyerek kollarını iki yana açtı. "Aslan oğlum, biraz büyük sözü dinle. Kapa gözlerini, haydi."

Dizinin dibinde oturup, hikâye anlatması için yalvaran beş yaşında çocuğa dönmüştüm karşısında iyiden iyiye. Gülümsüyordum.

♫

Gözlerimi bir hastane odasına açtım. Neler olduğuna anlam veremezken, acıyan gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Emre'nin sesi yalnız olmadığımı kanıtlarcasına yankılandı kulaklarımda.

"Abi, günaydın! Acayip korkuttun beni!"

"Ne oldu ki? Uyuyordum ben en son."

"Uyuyor muydun, yoksa bayılmış mıydın, bilemiyorum. Kaç kere seslendim sana, dürttüm, tık yok! Mecburen doktor çağırdım," diyerek başucumdaki su şişesini bana uzattı. İçtim. "Hani derler ya, ölü gibi uyudum diye? Hah, sen bunu başardın, Timuçin Abi!"

"Emre, yine taktın motoru, susmuyorsun!" diyerek ofladım. "Kaç saattir uyuyorum ben?"

"Bir on saat oldu. Dur," diyerek ayaklandı. "ben doktoru çağırayım. Uyanınca haber ver demişti."

Kendi kendime düşündüm. *Baba sözü dinlemekte fayda var!*

Adının Nisan olduğunu söyleyen doktor, ismi kadar naif bakmıyordu bana. İyi bir fırça yiyeceğe benziyordum. Bir hastanın yapması gerekeni yaptım, sessizce bekledim.

"Üç gün uyumamak ne demek, Timuçin Bey? Bunun sağlığınıza ne kadar zararlı olduğunu bilmiyor musunuz? Uykusuzluk insanı öldürür! Siz halüsinasyon görme, düşünememe ve biraz daha uyumasaydınız, idrak yetisini kaybetme aşamasındaymışsınız."

Tüm bunlar suratıma tokat gibi çarparken, ait olduğum yere, Eylül'ün yanına bir an önce gitme isteğimle, "Ne zaman gidebilirim?" diye sordum.

"Serumunuz bitinceye kadar hiçbir yere gönderemem. Bu üç gün içerisinde beslenmeyi de unutmuşsunuz üstelik."

Eh, doktorun sinirlisine denk gelmiştim bugün. Kaderime razı olup, doğrusu ağrıyan bedenimin sözünü dinleyip direnmemeyi seçtim. Doktorun geçmiş olsun dileğine kuru bir teşekkür ettim.

"Herkes Eylül'ün yanında mı?"

"Abi, yenge taburcu oldu. Gökdeniz Abi'ler onu eve bırakmaya yardım edip geleceklerdi yanına."

"Tamam," dedim gönül rahatlığıyla gözlerimi kapayarak. "Serum bitince uyandır, Emre."

"Olur, abi."

"Serum bittiği halde uyumama müsaade edersen, sana yattığım yerden uçarım, koçum. Bilmiş ol!"

Cevap olarak güldü ilk önce. Biz böyle anlaşıp sevgimizi böyle gösteriyorduk birbirimize. Ciddi olmadığımı bildiği gibi, hizada durması gerektiğini de çok iyi biliyordu. Kardeşim olsa, ancak bu kadar severdim.

"Söz, abi. Valla uyandıracağım."

"Eyvallah, kardeşim. Her şey için... "

Akşam on sularında hastaneden çıkmış, Gök'ün, Gü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neş binmekten korkuyor diye aldığı, yine de pek sık kullanmadıkları yeni arabaya doluşarak, Eylül'ün evine gidiyorduk. Yol üstünde Emre'yi bıraktık. Yarından itibaren Pusula'yı açmasını tembihledim. Benim birbirlerinin diğer yarısı çiftim ise, bana kızmakla meşguldü.

"Sana her eve gitmeden önce, 'Sen eve gitmeyecek misin?' diye soruşuma, 'Giderim,' diye cevap vermedin mi? Abi, sen andaval mısın? Üç gün uyumamak ne?"

"Evet ya!" diye destekledi onu Gök'ün kız versiyonu. "Bilsem, asla izin vermezdim! Pastaneden poğaça falan getirdiğimde, 'Yedim ben,' diyordun bir de! Aşk olsun, Timuçin! Ağzına tıkmak lazımmış."

Yolculuk boyunca kafamı ütülediler. *Ne kadar seviliyorum be,* dedikten sonra kendi kendime, *amma dırdırcı olmuş bunlar,* diye düşündüm. Onca saat uyku bana iyi gelmiş olacak ki merdivenleri koşarak çıktım. Sabırsızdım, neye bilmiyorum. Yüzünü görmeye mi? Kapıyı açan Eylül'ün babası oldu. Bir an içeri almayacak sandım. Hakkı vardı. Fakat benimle hiç beklemediğim o konuşmayı yaptı.

"Şayet kızım benimle, hususi konuşmasaydı senin hakkında, asla bu eve adım atamazdın. Dua et," dedi yenilgiyle bakarak gözlerime. "Çok seviyor..."

"Siz de emin olun, ben de aynı şekilde seviyorum."

Omuzlarım dik girdim evden içeri. Annesine selam verip ondan Eylül'ün uyuduğunu öğrendim. Yine de görmek istedim. Bir kere bakıp, iyi olduğunu gözlerimle görüp, pekâlâ gidebilirdim.

Kapıyı sessizce aralamamla çatlak bir mırıldanma duydum. "Timuçin? Sen misin?"

Kapıyı kapatarak, gece lambasının aydınlattığı küçük kafeste baş başa kaldım yaralı bir kuşla. "Benim. Uyandırdım mı?"

"Hayır, seni bekledim." Kıpırdanarak doğrulmaya çalıştı. "Yardım et, oturayım," çağrısına koşar adım gittim. Sırtına bir yastık dayayıp, rahat olduğundan emin oldum. Bacaklarını katlayarak oturmam için, eliyle yatağına vurdu. Oturdum.

"Neden öyle korkarak bakıyorsun bana?" dediğinde, hızla burayı terk etmemek için zor tuttum kendimi. Sürekli kaçtığım konuşma, nihayet beni yakalamıştı. "Kim bu karşımdaki? Ha? Kimsin sen? Benim hiç korkmadığımı mı sanıyorsun? Neden benimle konuşmuyorsun?"

"Neyden korktuğumu merak mı ediyorsun?" diyerek gözlerine diktim gözlerimi. Yüzüne iyice yaklaştım konuşmadan önce. Nefesim, nefesine değsin. Hissettiklerim nefesimden, nefesine aksın gitsin istedim. "Her şeyden korkuyorum. Kımıldamaktan, sana dokunmaktan, nefes dahi almaktan! Seni," dedim üstüne basa basa. "kaybedemem. Eğer kaybedersem, kurtuluşum yok! Ve bu senin suçun... Beni kendine âşık ettin, içime sızdın, kopamayacağım bir şey haline geldin, sonra da kollarımda öldün!"

Yüzünde okuduğum şey, öfkeden başka bir şey değildi. Benim vicdanımın sesine karşılık sinirle, "Timuçin," diye soludu. "Şu sağdaki küçük çekmeceyi açsana!" Tereddütle gösterdiği yere baktım. "Haydi, aç!"

Çekmeceyi açarak içindeki birkaç küçük eşyaya baktım. Küçük boya kutuları, ataçlar, küçük polaroid fotoğraflar ve bir defter.

"Al o defteri," dedi. Aldım kalbim ağzımda atarken. Ne yapmaya çalıştığını bilmesem de beni kendime getirecek bir Osmanlı tokadının geldiğini hissedebiliyordum.

"Aç!" Açtım. Karşıma bir çift bot çizimi çıktı. Botun altında bir boya tüpü, ne sıkacak kadar bastırıyor, ne de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yuvarlanmasına izin verecek kadar serbest bırakıyordu. Eylül'ün hiddetli yüzüne çekinerek baktım.

"Tarihe bak, iyi bak ama!" 14 Ocak 2015. Sayfayı çevirdim, kendimi gördüm. Gülüyordum, karşımdaki kadının eli koluma sarılıydı. 23 Ocak 2015. Bir sonraki sayfada sahne arkadaşlarımla bira şişelerimizi tokuşturuyorduk. Onlar silikti, aralarında alnımdaki kırışıklara kadar çizilen bir bendim. 30 Ocak 2015. Bir sonrakinde gözlerim kapalı, ellerim gitarımı tıngırdatırken, dudaklarım mikrofondaydı. Dalmış, gitmiş, çok uzaklarda bir adamdı resmedilen. 10 Şubat 2015. Sayfaları tek tek dolaştım. Şok içindeydim, uyuşmuş, bir anda bitap düşmüş... Tarihler bir sene öncesine aitken olan biteni tahayyül edemiyordum bir türlü. Son çizim 16 Haziran 2016 tarihliydi. Yalnızca birkaç ay öncesi... Eylül'ü gördüğüm, doğrusu fark ettiğim ve kendime kattığım ilk gün... Defter külçe gibi ağırdı sanki boyutuna tezat. Avucum kadardı fakat içinde taşıdığı maneviyatla tonlarca ağırlıkta gibiydi.

"Seni ilk gördüğümde o birkaç saniye, her şeyi, herkesi pembe görmeye başladım. Biri söylese gülerdim," deyip cansız bir kahkaha bıraktı aramıza. "Böyle şeker pembesi! Neden böyle gördüğümü, algılarımda mı yoksa gözlerimde mi sorun olduğunu anlamadığımdan, bocaladım uzunca bir süre. Emin olduğum tek şey, seni tekrar görmek istediğimdi. Tekrar tekrar geldim sana. Sanata âşık bu kızın, ilham kelebeği olmuş, onu sanatçıya çevirmiştin! Haberin yoktu tabii..." deyip başını eğdiğinde, tutup o başı kaldırmak istedim. Alnından öpmek. Başını eğmesi gereken biri varsa onun ben olduğumu söylemek!

"Hiç görmedim seni. Görsem unutmazdım."

"Saklandım ki zaten! Hiçbir şeyin gerçeği hayalinden güzel olamaz, diye bir laf var. Hep hayal ettim. Hayal ettiğim kurum bir parçası olsam! Hak ettiğim ortamlarda bir sürü kelebek, ilham ve başarımla anılı cıkı yığ tabloların gösterirken "Seninle tanıştığımda lemur evime dönmeyeceğim kesindi. Ne kandırıyorum, dedim kendi kendime. Hiçbir şey kaybetmedim, yoksa kim ne demiş! Bir bakmışsın daha çok aşığım! Tabii hiçbir şey insanın hayal ettiği gibi gitmiyor," diyerek acı acı gülümsedi.

"Eylül," dedim. *Daha fazla söyleme!*

"Dur, daha hiçbir şey dinmedim!" Gözleri hızla beni yakalayıp, birer ateş topuna dönüştüler. "Bu gözler var ya, senin yüzünden çok ağladı," diye hayıflandı sessizce. "Bir gel dedin bana, kucak açtın. Sonra del ol git dedin! Kadınlığımı sorguladın, her önüme gelenle beraber olduğuma inandırdın kendimi. Beni çok kırdın sen. Oysa hayalimde bunların hiçbiri yoktu."

Daha fazla elimde tutamadım ağır anılarla örtülü defteri. Yerine bırakırken parmaklarımı yaktığını hissettim. Kendimi ahşap çalışma masasına yaslarken, yetmezmiş gibi yüklenerek daha fazla şişen vicdanıma söz geçirmeyi denemeye bile çalışmadım.

"Yani, mahvettim hayallerini, kırdım o pembe gözlüklerini. Dilediğin gibi bir adam çıkmadım, değil mi? Sen de vazgeçtin hayal kurmaktan, beni sevmeyi denemekten..."

Kafasını usulca iki yana sallayarak cümlelerimi reddetti. "Ben seni sevmeyi hiç denemedim. Seni zaten seviyorum."

Yanına yaklaşmak, tenine ulaşmak istedim. İçimde bir şeylerin çağladığını hissediyor fakat içini dökmesine engel olmak da istemiyordum.

"Asla aksini düşünme! Ben hayatın ne demek olduğu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nu seninle öğrendim. İçindeki acıyı, aynı anda tatlıyı, bazen ekşiyi, bazen hazzı... Hepsini sen yaşattın bana! Sana toslayana kadar her şeyi tatlı görürdüm. Ne safmışım!"

Kendi kendine gülüşünü hayranlıkla izledim. Yüzünde eski Eylül'ün izlerini biraz olsun görmek, içimi ferahlatıyordu. Aksi yakışmıyordu ona.

"Bu yaşadığımız var ya... Bu hissettiğimiz kötü şeyler... Hepsi hayatın suçu! Birini tüm zorluklarına rağmen sevmek ya da bir işi tüm zorluklara rağmen başarmayı denemek, hayat! *Pembe değilim ben! İyiyim ve kötüyüm. Bipolarmanyağın tekiyim!* dedi bana bir gün."

Uzun zaman sonra ilk defa aynı anda güldük. Sonsuza kadar konuşsa, sonsuza kadar kulaklarımdaki tek sesin bu olmasını dilerdim hayattan. Bipolar'dı belki ama iyiliği tutardı arada!

"Ben seni her şeye rağmen seviyorum. Hayata rağmen! Bırak şimdi aklındaki tüm kötü askıntıları. Çok yorgunum, gel beraber kaçalım aramızdaki şu sorundan!"

"Ne yapmamı istiyorsun? Ne söylersen, tamam!"

"Sadece," dedi gözlerinde yeşeren tomurcuklarla bana gülümserken. Çarşafın ucunu kaldırıp kenara kaydı. "Uyuyalım mı?"

SESSİZ NOTA

Önümdeki geniş cam kapıdan kendi yansımama bakıyordum. Bambaşka bir kızdı gördüğüm. Üzerinde bebek mavisi elbisesi, yürüdükçe dans eden püsküllleri vardı. Ayağında en zarif ayakkabılar, yüzünde en güzel boyalar. Saçları bugünün ışıltısına denk... Az sonra kendi sergisinden içeri adımını atacak ayakları, kendinden emindi. Gururluydu üstelik! Neredeyse bir seneyi aşkın uğraşıyordu sanatını buralara taşımak adına. Bazen gecesini gündüzünü karıştırıyordu... Cama yansıyan kızla gurur duydum.

"Heyecanlı mısın?"

Yanımda, siyah takım elbisesi içinde, bu özel günümü organize etmekle kalmayıp, bir de açılışa gelerek desteğini gösteren Gürkan'a bakarak gülümsedim. Arkasından titrek bir nefes takip etti.

"Soru mu bu?" dedim yüksek topuklarımın üzerinde tepiniyormuş gibi yaparak. "Bayılabilirim. Evet, galiba bayılacağım."

"Dur, canım," diyerek elini koluma koydu. "İçeriyi görmeden bayılma! Çok uğraştık, gerçekten."

"Teşekkür ederim. Bazen iyi ki barda kazara bir tekme savurmuşum sana diye düşünüyorum."

"Acısı yerinde," diyerek bacağını acıyla ovuşturur gibi yaptı. Omzuna şakacı bir yumruk savurdum. "güzelliğin de baki bende!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gürkan'ın hayatımdaki yeri, bir soru işareti imgesinin tam ortasıydı. Ne arkadaşımdı, ne flörtüm. Kendini belli bir sıfata sokmayan yine kendisiydi aslında. Tüm bu sergiye hazırlanış süresi boyunca küçük sürprizler, tatlı flörtler ve iş yemekleri adı altında birçok yemek. Yine de nerede duracağını çok iyi biliyor olması, rahatsız olmamı engelliyordu.

Cam kapıyı iterek, geçmem için elini içeri doğru uzattı. "Artık girelim mi? Herkes seni bekliyor."

Derin, beni sakinleştireceğini umduğum bir nefes alarak girdim içeri. Geniş, tuğla duvarlı bir koridora adımımı atmış oldum. Gürkan'ın belimdeki eli, beni büyük buluşmaya doğru yönlendirirken yüksek topuklarımın sesi kulağıma heyecanımın temposu gibi geliyordu.

İçerisi sarı ampullerle aydınlanıyordu. Bir güneşe benziyordu. Sanat güneşi! Tuğla duvarlarla çevrili kocaman salona, taş kolonlar eşlik ediyordu. Etrafı ışıldatan ampuller tek tek tavandan aşağı doğru sarkıyordu. Bir tarafta kokteyl masaları, içkiler ve etrafta koşuşturup duran servis elemanları, bir tarafta tablolarımı inceleyen ilk kez gördüğüm insanlar...

Sevdiklerim beni alkış tufanına tuttuğunda ortamın büyüsünden kurtulabildim ancak. Annemle babam başta olmak üzere, Aslı, Cüneyt, Gökdeniz ve Güneş, Adem Abi, üniversiteden bazı arkadaşlarım ve hatta hocalarım bile! Hepsi benim için gelmişlerdi. Suzan Hanım, misafirlerle ilgileniyor, ev sahipliği yapıyordu biraz ötede. Alkışın sesi, herkesi olduğum tarafa çekti. Daha fazla utanamaz ve gururla dolamazdım herhalde. Gülümsemem utangaç, yanaklarım çilekti. Herkes beni öpüp tebrik ederken ayaklarım yere basmıyordu artık. Adem Abi, söz verdiği gibi elinde koca bir buket papatyayla karşıladı beni.

"Babam görse, koltukları kabarırdı, emin ol," diyerek çiçekleri kucağıma bıraktı. *Bugün kendimi tutacağım, asla ağlamayacağım* desem de, mutluluk gözyaşları engelleyebilir şeyler değildiler. Annem bir yandan bana eşlik edercesine ağlarken, babam, annemin sırtını sıvazlayarak, gururlu gözlerle beni izliyordu. Herkes ama herkes mutlu gözlerle bakıyordu bana! Hayallerimdi, hayallerimden güzeldi.

Suzan Hanım, ellerimden sıkı sıkı tutup, bugüne yakışır ışıldayan gözlerle ve bir genç kızın heyecanlı edasıyla beni cemiyetten gelen tüm arkadaşlarıyla tanıştırdı. Öyle ki hepsinin tablolarımdan hayranlıkla bahsetmesine karşılık ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Barok Dönemi'nden ve etrafımdaki insanların simalarından ilham alarak çizdiğim portrelerimden ilgiyle söz ediliyordu. Bana tablolarım hakkında uzun uzun sorular soruyorlardı. Suzan Hanım, Günyeli'den satın aldığı tablolarımı sergi için getirmişti. Her tablomun altında altın bir plakanın üzerine tablonun adı ve yapılış tarihi yazıyordu.

Mozart'ın piyano konçertosundan 23. Senfonisi ortama eşlik ediyordu. Gürkan, elime bir şampanya tutuşturmuştu. Her detayıyla özenildiği belli olan yiyecek ve içecek servisinin çeşitliliği görülmeye değerdi.

"Gerek var mıydı bu kadarına?" diye sordum ağzına attığı kanepeyi iştahla çiğneyen Gürkan'a.

"Suzan Hanım her şeyiyle eksiksiz ve mükemmel olmasını istedi. Etrafına bir bak! Her yer cemiyetten insanlarla dolu. Yani bu senin bir sonraki serginde, burada gördüğün önemli insanların iki katına çıkacağı anlamına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geliyor." Yanağımdan makas alıp, göz kırparken, "Şanslı kız," dedi.

İnanamıyormuşçasına başımı salladım. Biraz sonra ileride tek başına içkisini yudumlayan annemin yanına gittim. Sanya çalan kumral saçlarını şahane bukleler halinde omzundan geriye atmış, mürdüm rengi elbisesiyle zarafetini konuşturmuştu. Yüzündeki çizgiler kederden değil, mutlulukla gülümserken kendini gösteriyordu artık.

"Mutlusun, değil mi, anne?"

"Seni böyle gördüm ya," diyerek başımı okşadı. "Benden mutlu anne yok dünyada! Yani İstanbul'a yerleşmene değdi, öyle değil mi?"

"Fazlasıyla!"

"Buraya yerleşmen konusunda biraz işini bahane etmişe benziyorsun. Asıl sebebin o yakışıklı delikanlı olabilir mi?"

"Anne," diyerek gözlerimi büyüttüm. Aslında aksini iddia etmeye devam edecektim fakat dudaklarıma gülümsememeleri konusunda söz geçiremiyordum.

"E yakışıklı ama Eylül! Değil mi?"

Sisler içinde silueti canlanırken kafamda, içim sıkılarak etrafımı kolaçan ettim. Yokluğunu hissetmemek için her şeye kör olmalıydı insan ancak!

"Buraya taşınmamın onunla ilgisi var, ya da yok diyemem. Sadece içimdeki sesi dinledim. Sen anlarsın beni, anne."

"Anlarım," deyip biraz ileride Adem Abi'yle koyu bir muhabbete dalmış babama bakarak özlemle iç geçirdi. Eline uzanarak sımsıkı tuttum. Mutluluğunu paylaştığımı böyle gösterdim.

"Peki, siz şimdi ne oluyorsunuz?" diye sordum mu-

[redacted]

Şampanya kadehiyle gülümsemesini ürettiğim kendisi," diye kaçamak bir cevap verdi. Benim babamın üstüne daha fazla dayanamayıp gülmeye başladığımda birçok gözün dikkatini çekmiştik.

Babam gülümseyerek yanımıza gelirken hızlıca kulağıma "Yakışıklıymış," diye fısıldadım. Bir genç kız gibi kikırdarken babam ikimizi de kollarının arasına almıştı.

"Ne oluyor, kızlar? Nedir bu kadar komik olan?"

"Annemin yeni sevgilisini çekiştiriyorduk, baba." O da tıpkı bizim gibi, hoş bir kahkaha patlattı. Annemin ağzı kulaklarına varacaktı neredeyse. Sahi bu ailenin küçük kızı şimdi kimdi?

"Ya, ben de neden kulaklarım kızarıyor diyorum."

"Niyetimiz tamamen iyi!"

Babam, ikimizin de başının tepesine birer öpücük kondurarak ödüllendirdi bizi. Birden bire küçük ama sıcacık bir çekirdek aileye dönmüştük. Yeniden. İnsan ailesinden yara alınca ya da eksik kalınca sanki hiçbir işi düzgün gitmiyordu hayatında. Benim hayatım, Timuçin'den önce ve sonra diye ikiye ayrılsa da, anne babamın birlikteliğiyle de yepyeni bir boyut kazanmıştı. Onlarınkiyle birdi sanki benim kaderim. Bunu en başından beri görüyordum.

"Haydi, sen misafirlerinle ilgilen. Biz hep buradayız nasılsa," diyerek beni azat eden babama minnettarlıkla gülümsedim. Bir insanın belki de hayatta en sık duyması gereken cümleydi, "Biz hep buradayız."

Yeni gelenlere sıcacık karşılamalar, gidenlere ise ilgi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

leri için teşekkürler sundum. Tablolarımın satın alınma işleri dâhil diğer tüm işlere Gürkan bakıyordu. Bir görünüp, bir kayboluyordu ortadan. Benden çok koşturan oydu doğrusu.

Aslı, yanımdan bir saniye olsun ayrılmadan, benimle misafirleri yolcu ediyordu. Üzerine çok yakışıp onu bir güneş gibi parlatan sarı elbisesinin içindeydi. Cüneyt'in en sevdiği renk diye cıvıldıyordu.

"Aradığınız evi bulamadınız mı hâlâ?" diye sordum. Aslı'nın yüzü bir anda düştü.

Oflayarak, "Hayır," diye isyan etti. "Kaç tane ev gezdik, inan sayısını hatırlamıyorum. Ya çok küçük oluyor ya çok pahalı ya da çok eski!"

"Çok büyük bir eve gerek yok ki. Bizim sokağın birkaç sokak ilerisinde bir ev vardı. Güzeldi hem de! O size yeterdi aslında."

"Yeter yetmesine de... Civciv, Pusula'ya yakın olsun istiyor. Gidip gelmesi daha rahat olsunmuş artık."

"Sıkma canını, arkadaşım," diyerek sırtını sıvazladım. "İstanbul kocaman bir memleket! İlla ki bir ev bulacaksınız kendinize göre."

Yaklaşık bir ay kadar önce, Cüneyt ve Aslı "madem her gün beraberiz, aynı eve taşınmamız farz oldu" diyerek, ev arkadaşı olmaya karar verdiler. Onca olayın arasında değişmeyen ve katlanarak devam eden tek şey onların ilişkisiydi. Cüneyt artık evimizin bir bireyi haline gelmiş, Aslı neredeyse barda eleman olacak kadar sık gidip geliyordu Cüneyt'in yanına. Babamın, Tim'den çok Cüneyt'i sevişi ve bana "erkek dediğin onun gibi olur" imaları yetmezmiş gibi, Cüneyt de babamı çok sevmişti. Her şey Tim'in aleyhine dönüyor gibiydi. Pes edip etmemesi, onun elindeydi.

Önümüzden geçen servis elemanından iki kadeh şampanya alıp birini elime tutuşturması, artık içmeyeceğimi söyleme şansı bırakmamıştı bana.

"Sahi nerde şu Ruh ve Sinir Hastalıkları Uzmanı?"

"Aslı!"

"Ne var? Deli olduğunu inkâr edebilir misin?"

"Vazgeç artık ona böyle davranmaktan. Ayıp ediyorsun."

Aslı'nın yıldızı, Tim'le bir türlü barışmamıştı. İkisi de bu hallerinden memnun gözükseler de benim içim hiç rahat etmiyordu. Üstelik vurulduğum günden sonra, Aslı iyiden iyiye kinlenmişti ona.

"Ben affettim onu. Sen de benim için affet."

Omzunu huysuzca silkti. Bu sırada sanki sezmiş gibi en doğru anda Cüneyt yanımıza geldi. Sevgilisinin yüzündeki huysuz ifadeyi önce sessizce bana sordu. Boş ver dedim elimle.

"Ne oldu sana, güzelim?" Cüneyt'in kollarının arasında küçücük kalmış, neredeyse mırlayacaktı! "Kim kızdırdı seni?"

"Patronuna kılım."

"Harbiden, nerede bizim büyük patron?"

Bu sorunun yanıtı benim gözlerimde aranıyordu belki ama ben de en az onlar kadar cevapsızdım.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım gözümü istemsizce kapıya dikerek. "Belki de gelmeyecektir."

Kalbinin diğer yarısı kırık da olsa, insan sırf ona değer veren insanlar etrafında diye gülümsemeye devam ediyordu. *Hem ne olursa olsun* dedim kendi kendime. *Canını sıkma. Bugün senin günün!* Kapının önüne gitmekten vazgeçtim bir süre sonra. Gözümü oraya dikip beklemek, daha çok hırpalıyordu beni. Sürekli bir meşgale buldum

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendime, sürekli birileriyle sohbet ettim. Suzan Hanım'ın sergiye olan ilgiden ne kadar memnun kaldığını sevinçle anlatışını dinledim. Sonra beyaz eldivenli ellerine sarılıp, yürekten bir teşekkür ettim.

"Artık cemiyette konuşulan ve resim denilince akla gelen ilk adres olacağınıza şüphem yok, Eylül Hanım."

"Sayenizde. Sürekli teşekkür ediyorum, değil mi? Ama ne yapayım? Teşekkür ederim!"

"Aman siz var olun!" diyerek şefkatle gülümsedi. "Var olun ve bol bol resim yapın bana!"

Anne ve babam da en az benim kadar sevdi ve hürmet duydular Suzan Hanım'a. Ailem; bana destek olduğu, elimden tuttuğu için teşekkür ederken, o da böyle başarılı bir genç yetiştirdikleri için tebrik ediyordu bizimkileri.

Birkaç dakika sonra babamı, annemden esinlenerek yaptığım Barok Dönemi kadını portresinin başında, tek başına buldum. Sessizce yanına sokularak koluna girip başımı omzuna yasladım. Portreyi çevreleyen altın varaklı çerçevenin üstüne bir ışık huzmesi gibi inen aydınlatma sayesinde, resim adeta yaşıyordu!

"Haklıymışsın," dedi babam hiç beklemediğim bir anda.

Sakince bekledim içini dökmesini. Benimle nadiren dertleştiği bu zamanlarda, kendi iç hesaplaşmasını, kabullenişini sessizce izlerdim. O da böyle seviyordu.

"Her şeye rağmen aşk, bir adım öndeymiş." İçim içime sığmayarak gülümsedim. "Denedim, bunu sana da söylemiştim. Özveriyi, güveni, fedakârlığı ve diğer her şeyi buldum bir yabancıda. Fakat aşk olmayınca, şöyle yürekten bir sevgi... Hiçbirinin bir anlamı kalmıyormuş."

Omzunu öperek elini tuttum sıkıca. Annemle aralarını iyileştirmek için çabaladıkları ince bir ipin üstünde yürüyorlardı. Her ikisi de temkinli atıyordu adımlarını. Biri düşse, her şey biter, ip diğerini de aşağı düşürürdü titreyerek. Onun için işin en başından başlama kararı almışlardı. Bana da tam destek vermek düşüyordu.

"İnsan şu yaşında bile kızından bir şeyler öğrenebiliyormuş," diyerek samimiyetle güldü. "Mutlu musun, babacığım?"

"Çok! Sizi böyle görüyorum ya her şey tastamam sanki!"

"Dur bakalım," diyerek yüzüne şakayla karışık ciddi bir ifade takındı. "Henüz sevgiliyiz. İşleri ağırdan alıyoruz."

"Göreceğim ben sizi," diyerek yanağından öpüp, yanından ayrıldım.

Birkaç misafiri daha yolcu ettikten sonra, Gürkan'ı kuytu bir köşede voltalar atıp telefonla konuşurken yakaladım. Sessiz olmaya özen göstererek bağırdığı belliydi fakat yanına yaklaştıkça duymamak imkânsızlaşıyordu.

"Ne demek bilmiyorum, Sami Bey? Siz getirmediniz mi hepsini buraya? Hepsi tam mıydı? Tamam, kapatın ben size döneceğim sonra!"

"Ne oluyor, Gürkan? Sorun ne?" Varlığımı fark etmediğinden, önce irkilerek bana döndü. Stresten ellerini sıkça saçlarından geçirmiş olacak ki saçlarının her teli başka bir yana savrulmuştu.

"Sorun yok. Halledeceğiz."

"Neyi halledi yoruz?" Yüzüme tereddütle bakışı, sergiyle ilgili bir şeyin ters gittiğini söylüyordu. "Söyle, lütfen. Çok mu kötü?"

Yüzünü sıkıntıyla buruşturarak kafasını yana eğdi. Söylerken acı çekiyor gibiydi. "Eşsiz Çağ yerinde yok."

"Ne demek yok?" diye kükredim adeta.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra etrafımdaki onca insanı hatırlayıp zar zor çenemi kapadım. Eşsiz Çağ'ı burada sergileme fikri benden çıkmıştı. Satışa sunulmayacaktı ama benim için önemi büyük ve hayatımın en iyi dönemlerinin başlangıcı olduğuna inandığımdan burada, ilk sergimde bulunsun istemiştim. Şimdi bana kaybolduğunu söylüyordu!

"Adam yollamıştım, tabloyu verdiğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet!" dedikten sonra duraksadım. Kaşlarımı kuşkuyla çattım. "Yani, ben evde yoktum ama arkadaşım teslim etti. Öyle biliyorum ben." O gün evde Tim vardı. Bana teslim ettiğini söylediğinde, şüphe duyacak hiçbir neden göremiyordum. Şimdi de öyle.

Gürkan bir telefon daha etti. "Toplam on dört tane mi tablo teslim aldınız?" diye sorduktan sonra, gözlerime baktı. Teslim edilmesi gereken tablo sayısının on beş olduğunu ikimiz de biliyorduk. Delirmemek adına, elimi kaygıyla alnıma vurarak bir oraya bir buraya yürümeye başladım. Yüksek topuklularımın bana sonradan vereceği acıya katlanmaya gönülden razıydım.

"On dört tane tablo aldınız fakat bir kolon boş ve üzerinde eserin ismi yazılı bir altın plaka var sergide. Bu ne demek, Oya Hanım?"

Sergiye ulaşmak için yürünen geniş koridorda Tim'i ve Emre'yi görmeden önce, ellerindeki büyükçe tabloyu fark ettim. İçimi, neden olduğunu sorgulamadan önce büyük bir ferahlık kapladı. Hâlâ telefonla konuşan Gürkan'ın koluna dokunarak, "Kapat, kapat," dedim. "Bizim tablo geliyor."

İkimiz de tablonun özenle taşınıp, ait olduğu kolona koyuluşunu sersemlikle izledik. Birkaç adım öne çıkıp kendimi gösterdim. Tim, astığı tabloya, sanki kendi çizmiş gibi övünen gözlerle bakıyordu. Emre'nin omzunu sıkıp sessizce teşekkür edişini izledim. Yanına, yere değil de bulutlara basıyormuşum gibi uçarak gittim. Havada süzülüyordum sanki. Ne yapıyordu?

"Timuçin," dedim arkasında yerimi alırken. Gülümsemesi gözlerinin içine kadar ulaşırken, bu sefer o benim arkamda kaldı. Elleri belimi, çenesi ait olduğu yeri, boyun çukurumu buldum. Belimi ikinci bir ten gibi saran kollarının üstüne soğuk parmaklarımı sardım.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi sıcak nefesini boynuma üfleyerek. "İş, sandığımdan daha uzun sürdü."

"Ne işi?" Aynı zamanda serginin de adını taşıyan, ışığın değmesiyle onu iyice devleştiren ve masalsı gösteren Eşsiz Çağ'daydı gözlerim. Tim ise anbean mimiklerimi gözlüyordu. "Tablomu mu kaçırdın sen?"

Hafif bir gülme eşliğinde yanağımın kıyısını öptü. "Çok mu korktun?"

"Aklım çıktı be adam!"

Meraklı kalabalık, yeni tablonun gelişiyle etrafımızı sarmıştı. Bunu önemsemeyecek kadar kendi âlemimizdeydik biz. Gelmeyecek diye aklım çıkmıştı, yalan yok. Gün boyu kendimi oyalasam da, içimi yavaşça, hissettirmeden kesen bir testerenin varlığıyla savaş veriyordum.

"Daha hiçbir şey görmedin, bekle," diyerek geriye doğru elini kaldırdı. "Müziği kapatır mısınız?"

Müziğin birkaç saniye içinde son bulmasıyla, suskun bir salonun içinde onca kişiyle kalakalmıştık. Gözlerine, "ne yapıyorsun?" dercesine baksam da, alabildiğim tek karşılık, gözlerime bakarken heyecanlı birkaç pırıltıyı engelleyemeyişi oluyordu. Anlam çıkarmayı deniyordum fakat boşa çabalıyormuşum gibi geliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beni, kaçmamdan korkan bir kuş gibi tamamen serbest bırakmadan, tek eliyle tablonun kenarına dokundu. Birden tüm salona cılız bir melodi yayıldı. Öyle ki ne olduğunu anladıktan sonra melodi giderek kuvvetlendi ve kalbimin üzerine bir taş gibi oturdu. Değerli bir taş, bir elmas! Zamanında elim titreyerek, sevinçle tablomun arkasına ilhamımı yazdığım şey, şimdi kulaklarıma doluyor, koca salonda yankı buluyordu. Mozart'ın 21. Senfonisi bir güneşin ağırca doğması gibi yavaş yavaş sardı etrafı. Herkesin yüzünde aydınlık bir gülüş bıraktı, tıpkı bendekine benzer.

"Ne yaptın sen?" diye fısıldadım hayranlıkla. "Nasıl?"

"Bu tablonun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Sonuçta benim portremin yanında asılı duruyordu." Pişkince sırıtışına kıkırdadım. Bu tablo hakkında hiçbir zaman soru sormayıp tek kelime etmemesi beni küçük de olsa üzerdi. Biraz dikkatli baksa ikimizi göreceği aşikârdı. Kendi kendime, *neden bakmıyor ki*, diye çok sormuşluğum vardır. O ise, sessiz sedasız, farkına vardığını benim hayallerimi gerçek kılarak gösteriyordu.

"Bir varmış, bir yokmuş," diye mırıldanıp, yanımda aldı yerini. Elimi sımsıkı tutarak devam etti. "Genç ve güzel bir leydi ve onun kör edici aşkından bihaber genç bir delikanlı varmış. Güzel leydi, delikanlıyı fark etse de, o henüz aptallık ve pervasızlık içinde geziniyormuş. Ah, o ne aptal çocukmuş öyle! Sonra öyle bir an gelmiş ki birbirlerini bir raksın içinde bulmuşlar. İşte," diyerek parmağıyla tabloyu işaret etti aynı anda kulağını kabartarak. "tam da bu melodi eşlik ederken onlara! Güzel leydinin saçları, her dönüşünde genç delikanlının yüzüne bir kırbaç gibi vuruyormuş. Ne acımasız bir leydiymiş o! Genç adamı mest etmiş kır çiçeği kokusuyla, buluta güneş karışmış saçlarıyla... Sonsuza kadar bu anın içinde kalmaya gönüllüymüş ikisi de." Duraksayarak kavradığı elimi sıktı. Önümdeki tabloda, dans eden o leydi ve genç delikanlısına bambaşka bir gözle bakıyordum şimdi. "Bak, karşımızdalar. Sonsuza dek o anda yaşamaya devam edecekler."

Arkamızdan bir alkış sesi duydum. Sonra alkışlar giderek katlandı ve kulak patlatırcasına yükselmeye devam ettiler. Arkama çekinik bir bakış attım ve utanarak başımı önüme çevirdim. Birbirimizin sesini bile zor duyacakken kulağıma dudakları değdi.

Sadece ikimizin bilmesi gereken bir sır gibi, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Boşta kalan avucumu yanağına yaslayarak gözlerinin en içine sızdım. Dudağımın kenarından bir öpücük çalarken kendimi nazlanarak geri çektim.

"Yürekten demeyi unuttun."

"Seni seviyorum," diye tekrarladı sıkı sıkıya tuttuğu elimi öperken. Sonra kalbinin üstüne koydu. "Yürekten."

Hayat, hastalıklı manyağın teki olabilirdi; fakat sağı solu belli olmuyordu ya, önce acı çektirip sonra hayallerimi bulutların üzerinde taşıyarak getirdi bana. Umut etmek, en iyisini ummak... İsyan etmemeli hayata. Delice tutunarak ona, hakkından gelmeli!

Şimdi biz ikimiz, bir vardık, yine varız.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

TEŞEKKÜRLER

Ailem.
Dostlarım.
Arkadaşlarım.
Eksikliğini bir saniye olsun hissettirmeyen okur arkadaşlarım.
Siz hepiniz, bir vardınız, hâlâ varsınız.
İyi ki varsınız!

Ve

Timuçin'in kod adını bulan kişiye özellikle;
Teşekkürler Anne...

Yanımızdan geçip giden adamlar var..
Bir de dönüp baktıklarımız, durup izlediklerimiz...
Onlar *Efsunlu Adamlar*...
Sırası geldikçe anlatılacaklar...

Efsunlu Adamlar'ın ilki; Gökdeniz.
Nam-ı diğer 1.88.

"SAKİN... ÇOK SAKİN..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM